



மனசிசுர பழகும்
மல்லிகை ஜீவா

பித்தனியான்

**மனசோடு பழகும்
மல்லிகை ஜீவா**

தெனியான்



Happy Digital Centre (Pvt) Ltd

மனசோடு பழகும்
மல்லிகை ஜீவா

©தெனியான்
முதற் பதிப்பு - 2014

ISBN

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு
மேமன்கவி
ரோசி

Manashodu Palagum
Mallikai Jeeva

©Theniyan
First Edition- 2014

ISBN 978-955-7528-00-7

Book and Cover Desinge by
MemonKavi
Rosy

Cover Photography by
Kannan Arunasalam
iam.lk

Published by



Happy Digital Centre (Pvt) Ltd



பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரனுக்கு.....

உள்ளே.....

பதிப்புரை----- 08

எண்ணுரை----- 10

1.ஜீவாவுடான சந்திப்பு..... 13

2.நான் மல்லிகைக்கு எழுதிய
சிறுகதை..... 18

3.ஜீவாவின் பலம்..... 23

4.என் திருமணத்தில்
கலந்துகொண்ட ஜீவா..... 27

5.சூலக்கிய உறவுகளைப்
பேணிய ஜீவா..... 31

6.எனது முதல் நூல்
வெளியீட்டில் ஜீவா..... 36

7.ஜீவா ஜெயகாந்தன் நட்பு.. 40

8.மல்லிகையில் வெளியான
விவாதக் கட்டுரைகள்!..... ———— 44

9.எழுத்தாளர்களின் இணைப்புப் பாலமாக
இருந்தவர் ஜீவா..... ———— 48

10.ஓயாத உழைப்பும் பெருந்தன்மையும்
மிக்கவர் ஜீவா..... ———— 52

11.இறக்குமதியாகும் தரமற்ற சஞ்சிகைகளைத்
தடைசெய்யப் பாடுபட்ட ஜீவா.. ———— 56

12.யாழ் சமூகத்தின் வாழ்வியலை முழுமையாக
அறிந்தவர் ஜீவா..... ———— 60

13.எதையும் சிந்தித்துத் திட்டமிட்டு
செயற்படுத்துபவர் ஜீவா..... ———— 64

14.இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில்
தனக்கென்றொரு இடம்பிடித்த
ஜீவா..... ———— 68

15.தன்னை அவமதித்தவர்களையும்
மல்லிகையில் கௌரவித்த
ஜீவா..... ———— 72

16.சூழ்நிலை அறிந்து முடிவெடுக்கும்
திறமையுள்ள ஜீவா..... 76

17.போரால் இடம்பெயர்ந்தாலும்
தளராத உழைத்தவர் ஜீவா... 80

18.இலக்கியவாதிகளுக்கு களம் அமைத்துக்
கொடுத்த ஜீவாவின் மல்லிகை.. 85

19.இலக்கியம் மட்டுமல்லாது உறவுகளுக்கும்
மதிப்பளிக்கும் ஜீவா..... 89

20.தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகத் தனது
பிறந்த நாளை பயன்படுத்தும்
படைப்பாளி..... 93

21.தனது நட்புக்குரியவர்கள் மீது அத்த அக்கறை
செலுத்துபவர் ஜீவா..... 97

22.ஈழத்து இலக்கிய நாயகன் டொமினிக்
ஜீவாவை கௌரவிக் வேண்டியது
எல்லோருடைய கடமையாகும். 100

பதிப்புரை

தில்பன் டொமினிக் ஜீவா

தெனியான் அவர்கள் எமது தந்தையாரைப் பற்றி தினக்குரல் பத்திரிகையில் இருபத்தி இரண்டு வாரங்களாக எழுதிய தொடர்யினை நூல் உருவில் கொண்டு வருவதில் மகிழ்ச்சி அடைக்கிறோம்.

தெனியான் அவர்களுக்கும் எமது தந்தையாருக்குமிடையான நீண்ட கால நட்பையும், உறவையும் சிறு வயது முதல் நேரில் கண்டவர்கள் நாங்கள்.

அந்த வகையில் எமது தந்தையார் பற்றி தெனியான் அவர்கள் எழுதியிருக்கும் இந்த நூல், எமது தந்தையாரின் கலை இலக்கியப் பயணத்தில் ஒரு முக்கிய நூலாகக் கருதுகிறோம்.

இந்த நூல் தெனியான் அவர்களுக்கும் எமது தந்தையாருக்கும் இடையே நிலவும் நட்பை பற்றி மட்டும் போசாது, எமது தந்தையாரின் கலை இலக்கிய ஆளுமை வழியாக, அவர் தனிமனிதராக மனிதப் பண்புகளுடன் எல்லோரிடமும் பழகிய முறையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற ஒரு நூலாகவும் அமைகிறது. அதுவே இந்த நூலின் முக்கியத்துவம் எனலாம்.

இந்த நூலை வடிவமைப்பதிலும் வெளியிடுவதற்கும் முழுமையாக ஒத்துழைத்த மேமன்கவி அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.



ഗണേശൻ പദ്മൻ
ഗർഭക ജീവൻ

என்னுரை

தெனியான்

ஆரம்பகால எழுத்தாளன் ஒருவன் தனது எழுத்துக்களை அச்சப்பிரதியாகக் காண்பதற்கு அவன் மனதில் எழும் ஆவலும், அந்தப் பிரதி அச்சாகி வெளிவந்து விட்டால் உள்ளத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கும் அளவே இல்லை. அந்த எழுத்தாளன் பின்னர் வளர்ந்து பல அனுபவங்கள் பெற்ற பிறகு, ஆரம்ப காலத்தில் அவன் மனதில் இருந்து வந்தது போன்ற எதிர்பார்ப்பும் பெருமகிழ்ச்சியும் அவனுக்கு இருக்க முடியாது. தினக்குரல் வாரமலரில் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் பற்றிய எனது கட்டுரை வாரந்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்த சமயம், ஆரம்பகால எழுத்தாளன் போல நான் மனம் மிக மகிழ்ந்தேன். இந்தக் கட்டுரைத் தொடரையார் பற்றி எழுதிக்கொண்டிருந்தேனோ, அவர் நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கட்டுரைகளைப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதே எனது மனமகிழ்ச்சிக்குரிய காரணம்.

இது போன்ற இரண்டு கட்டுரைத் தொடர்களை முன்னரே நான் எழுதி இருக்கின்றேன். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள், மக்கள் எழுத்தாளர் கே.டானியல் அவர்கள் பற்றியவைகளாக அந்தக் கட்டுரைகள் அமைந்தன. அந்தக் கட்டுரைத் தொடர்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்த வேளைகளில் அவர்கள் இருவரும் இந்த மண்ணில் இருந்து மறைந்து விட்டார்கள். ஆனால் ஜீவா பற்றிய இக்கட்டுரைகளை, அவர் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டு வந்திருப்பது எனக்குக் கிடைத்த பெரும் வாய்ப்பாக நான் கருதுகின்றேன்.

இந்தத் தொடர் கட்டுரைகள் ஜீவா அவர்களின் இலக்கிய ஆளுமை பற்றியோ அல்லது மல்லிகைக்கடாகச் செய்த சாதனை பற்றியோ அல்லது வேறு சிறப்புகள் பற்றியோ பொதுவாக எடுத்துப் பேசுகின்றவைகள் அல்ல. ஜீவாவுக்கும் எனக்குமிடையே இருக்கும் இலக்கிய உறவு, ஊடாட்டம், அவை காரணமாக நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், அவற்றின் பயன்பாடுகள் பற்றியே பேசுகின்றன. இந்தக் கட்டுரைகளை என்னைத் தவிர இன்னொருவரால் எழுதுவதற்கு இயலாது. இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் எடுத்துக் கூறும் சம்பவங்கள், அனுபவங்கள் ஜீவா அவர்களுக்கும் எனக்கும் மாத்திரம் உரியவை. இவைகள் அனைத்தும் இன்னொருவரால் அறியப் பெற்றவையல்ல. அதனால் இன்னொருவரால் எடுத்துச் சொல்வதற்கு இயலாது. அவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையே பேசுவதற்கு இயலும்.

நான் மல்லிகையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தேன். ஜீவா அவர்கள் என்னை மல்லிகையில் எழுத வைத்தார். சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம், நூல் மதிப்பீடு, விவாதக் கட்டுரை, அட்டைப்பட அறிமுகக் கட்டுரை, கவிதை என, பல துறை சார்ந்த இலக்கியப் படைப்புக்களையும் அவ்வப்போது மல்லிகையில் எழுதியிருக்கின்றேன். நான் விரும்பிய சமயங்களில் எல்லாம் மல்லிகைக்கு எழுதிக் கொடுத்தேன். ஜீவா அவர்கள் கேட்ட போதிலெல்லாம் எழுதிக் கொடுத்தேன். எனது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக நான் எடுத்துச் சொல்வதற்குத் தடையேதுமில்லாத ஒரு களமாக மல்லிகை அமைந்தது. அக்காலத்தில் ஏனைய சஞ்சிகைகளில் எழுத வேண்டிய தேவைப்பாடு எனக்கு இருக்கவில்லை. அதனால் அவ்வாறு எழுதுவதனை முடிந்தளவுக்குத் தவிர்த்து வந்திருக்கின்றேன்.

மல்லிகை என்னை வளர்ந்ததோடு, மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்கு எனது பங்களிப்பும் கிடைக்கவே செய்தது. குறிப்பாகக் கூறுவதானால் மல்லிகையில் இடம்பெற்று வந்த முக்கியமான இரு விவாதங்கள், பெரும்பாலான வாசகர்கள் கவனத்தை மல்லிகையின் பக்கம் திரும்பியது என்பதே உண்மை. அந்த இரண்டு விவாதங்களையும் ஆரம்பித்து வைத்தவன் என்ற வகையில் எனக்கு அதிலொரு முக்கியத்துவம் உண்டு.

ஜீவா அவர்கள் மல்லிகையில் எழுதுவதற்கு எனக்கு நிறையச் சந்தர்ப்பங்களை வழங்கினார். அதற்கான நியாயங்கள் சில இல்லாமற் போய்விடவில்லை. அவைகளை இந்தக் கட்டுரைத் தொடரில் எழுதி இருக்கின்றேன். இலக்கிய உலகில் நான் மல்லிகை எழுத்தாளன் என இனங்காணப்பட்ட ஒரு படைப்பாளி. இன்றைய இந்த நிலைக்கு நான் உயர்ந்து வருவதற்கு மல்லிகையும் ஒரு காரணம் என்பதனை நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

இந்தத் தொடர் கட்டுரை, தினக்குரல் வாரமலரில் தலைப்பில் வெளிவந்திருக்கின்றது. ஜீவா அவர்களுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தினக்குரல் ஒவ்வொரு வாரமும் ஜீவா அவர்களின் வெவ்வேறு படங்களைக் கட்டுரையுடன் சேர்த்துப் பிரசுரித்து வந்துள்ளமை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அவருக்குள்ள முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதாகவே அமைந்தது.

எனது இக்கட்டுரைத் தொடரினை நூலாக வெளியிட்டு வைப்பதில் ஆர்வமுள்ளவராக ஜீவா அவர்களின் புதல்வன் திலீபன் முன்வந்துள்ளார். திலீபனின் மாணவப் பருவம் முதல் அவருக்கும் எனக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு உண்டென்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது. இந்த நூலின் தயாரிப்புப் பணியில், திலீபனுக்கு அனுசரணையாக நண்பர் மேமன்கவி இருந்து செயற்பட்டு வருகின்றார். இந்தக் கட்டுரைத் தொடரினைச் சிறப்பான முறையில் பிரசுரித்து வந்துள்ள வாரமலர் பொறுப்பாசிரியர் இ.பாரதி அவர்கள், திலீபன் அவர்கள், மேமன்கவி அவர்கள் ஆகியோருக்கும், நூலாக்கம் செய்யும் போது சம்பந்தப்பட்ட ஏனையவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

கலையருவி

கரணவாய் வடக்கு,

வல்வெட்டித்துறை.

09.05.2014

டொமினிக் ஜீவாவை எனது மாணவப் பருவத்திலேயே நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். நான் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுத்தாளர்கள் மீது கவர்ச்சியும் மதிப்பும் மனதில் எனக்கு உண்டாகி விட்டது. சிறிய மாணவப் பருவ காலம் முதல் வாசிக்கும் பழக்கம் என்னிடத்தில் இருந்து வந்ததே, எழுத்தாளர்களை அறியவும், எழுத்தாளர் மேலொரு ஈர்ப்பும் உள்ளத்தில் உண்டாகக் காரணமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களை அவ்வப்போது நேரில் நான் கண்டிருக்கின்றேன். முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் சிலரை ஒன்றாக ஒரே நிகழ்வில் கண்டுகொள்ளும் சந்தர்ப்பம் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபைக் கூட்டங்களுக்கு நான் செல்லத் தொடங்கிய பிறகு அங்கெனக்குக் கிடைத்தது. அங்கு நான் கண்டுகொண்ட எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் தான் டொமினிக் ஜீவா. மகா சபைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்ட எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் ஒவ்வொரு வரிடத்திலும் தனியாள் வேறுபாடுகள் தூக்கலாக வெளிப்பட்டதனை நான் அக்காலத்தில் அவதானித்தேன். உடை நடையிலும் வித்தியாசமானவர்களாகவே அனைவரும் காணப்பட்டார்கள்.

டொமினிக் ஜீவாவின் உடை எப்பொழுதுமே வேட்டியும் நென்னுமாகவே இருந்து வந்தது. தலைமுடியை வித்தியாசமாகச் சீவிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். தனக்கென்றுரிய பிரத்தியேகமான அந்தத் தோற்றப் பொலிவினை இன்றுவரை அவர் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. கூட்டங்களில் கருத்துச் சொல்லும் போது, பேசும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டு, உரத்த குரலில் பேசினார். இவர்கள் அனைவரும் சமூக சமத்துவத்தை இலக்காகக் கொண்டு தங்கள் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள், பேசினார்கள். அந்தப் போக்கு எனக்கு, மனதுக்கு மிகவும் பிடிப்பாக இருந்தது. அதனால் இந்தப் படைப்பாளிகளிடத்தில் நான் கொண்டிருந்த மதிப்பு எனது உள்ளத்தில் மேலும் உயர்ந்தது.

இவர்களும் ஏனையவர்களும் ஒன்றிணைந்து எம்.சி.சுப்பிரமணியம் தலைமையில் எடுத்த சமூக சமத்துவ நடவடிக்கைகள் சிலவற்றில் வெற்றிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்த பொதுத் தாபனமாக விளங்கிய அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை தமிழர் சமுதாயத்தின் கவனத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட எழுச்சி மிக்க நிறுவனமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சமூக விடுதலைப் போராட்டங்கள் அறுபதிலும் அதை ஒட்டிய காலகட்டத்திலும் நடந்தேறின.

இதன் பின்னர் அறுபதுகளின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் கம்யூனிஸ இயக்கத்தில் உலக அளவில் மிகப் பாரிய பிளவு ஒன்று ஏற்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாஸ்கோ பிரிவு என்றும், சீனப் பிரிவு என்றும் இரண்டாகப் பிளவு பட்டுப் போனது. அதன் தாக்கம் சமூக தாபனமாக இருந்த சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையையும் பாதித்தது. தலைவர் எம்.சி.சுப்பிரமணியமும் இன்னும் பலரும் மாஸ்கோ பிரிவை ஆதரித்தார்கள். டொமினிக் ஜீவாவும் அந்தப் பிரிவின் ஆதரவாளராகவே விளங்கினார். எழுத்தாளர் டானியல், கவிஞர் பசுபதி ஆகியோரும், வேறு சிலரும் சீனப் பிரிவை ஆதரிக்கும் நிலைப்பாட்டை எடுத்தார்கள். சில காலத்தின் பின்னர் சீனப் பிரிவினர் மகா சபையை விட்டு மெல்ல விலகிப் போயினர். துரதிஷ்டவசமாக இரு பகுதியினருக்குமிடையே சௌஜன்யமான உறவு நிலையில்லாது போயிற்று.

கருத்து நிலையில் நான் மாஸ்கோ பிரிவை ஆதரிக்கும் ஒருவனாக இருந்தேன். நான் கல்வி கற்ற யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று, ஓராண்டு ஆசிரியராக அங்கு பணி புரிந்த பின்னர் ஆசிரிய கலாசாலையில் இணைந்து கொண்டேன். இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று, அதன் பிறகு மலையகத்துக்கு மாற்றலாகி ஆறாண்டு காலம் பணிபுரிந்தேன். இக்காலகட்டங்களில் யாழ். நகரத்தில் நடைபெற்ற இலக்கியக் கூட்டங்களில் இடையிடையே டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்தித்திருக்கின்றேன். அவரும் என்னை அறிந்து வைத்திருந்தார். நெருக்கமான உறவு கொண்டிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை அப்பொழுது எங்களுக்குள் இருந்து வரவில்லை.

எனது முதற் சிறுகதையை 1964இல் மலையகத்தில் இருந்து நான் எழுதினேன். நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்து இரண்டாண்டு கால இடைவெளிக்குள் இலங்கையில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த சஞ்சிகைகள் சிலவற்றில் பத்துச் சிறுகதைகள் வரை வெளிவந்தன.

இந்த காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து டொமினிக் ஜீவாவின் 'மல்லிகை' மாசிகை 1966இல் வெளிவர ஆரம்பித்தது. ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வம் அக்காலத்தில் எனக்கு இல்லாது போய்விடவில்லை. அந்த ஆண்டு பாடசாலை இரண்டாவது தவணை விடுமுறையில் நான் வீட்டுக்கு வந்திருந்தேன். ஒரு தினம் வடமராட்சியில் இருக்கும் எனது வீட்டில் இருந்து யாழ்ப்பாண நகரம் சென்று வரவேண்டி ஒரு தேவை எனக்கிருந்தது. நான் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லும் பொழுது மல்லிகைக் காரியாலயம் சென்று ஆசிரியர் ஜீவாவைச் சந்தித்துக் கொண்டு திரும்ப வேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருந்தேன்.

அக்காலத்தில் இருந்து இற்றைவரை என்னிடம் ஒரு பழக்கமுண்டு. நான் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வெளியே செல்லும் சமயங்களில் எல்லாம் நான் எங்கே செல்கின்றேன், யார் யாரைச் சந்தித்துப் பேச இருக்கிறேன் என்ற தகவல்களை அம்மாவிடம் தெளிவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போவதே எனது வழக்கம். பின்னர் சகோதரிகளிடம் சொன்னேன். இப்பொழுது மனைவி, பிள்ளைகளிடம் சொல்லுகின்றேன். இந்த வழக்கத்தினால் எனக்கு

எந்தவிதமான கேடும் ஏற்பட்டதில்லை. இதனால் நன்மைதான் விளைந்திருக்கின்றது.

அன்றைய தினம் யாழ். நகரத்தில் எனது தேவைகளை முடித்துக் கொண்டு கஸ்தூரியார் வீதிக்குச் சென்றேன். அந்த வீதியில் வீதிக்குக் கீழ்க்குப் புறமாக இருக்கும் வியாபாரத் தலங்களின் தொங்கலில் குளத்துக்கு அருகே 'ஜோசப் சலூன்' இருந்தது. அந்தச் சலூனின் பின்புறம் 'மல்லிகை' என்னும் கலை, இலக்கியச் சஞ்சிகையின் காரியாலயமாகவும் அப்போது பயன்பட்டது. உலகத்திலேயே ஒரு சலூனுக்குள் இருந்து வெளிவந்த கலை, இலக்கியச் சஞ்சிகை மல்லிகை ஒன்றுதான் என்ற உண்மையை ஜீவா பெருமையாகத் தன்னம்பிக்கையுடன் பேசியும், எழுதியும் வந்திருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த இடமது.

அந்தச் சலூனின் ஆடுகதவைத் தள்ளிக்கொண்டு நான் உள்ளே நுழைகின்றேன். இருவர் அங்கு முடி திருத்தும் வேலையைச் செய்து கொண்டு நிற்கின்றார்கள். அவர்களுக்குள் ஒருவர் ஜீவாவின் தம்பி என்பதைப் பின்னர் நான் அறிந்து கொண்டேன். சுவர் ஓரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் வாங்கின் மேல் முடி திருத்துவிக்க வந்திருப்பவர்கள் உட்கார்ந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். நான் அவர்கள் எல்லோரையும் தாண்டி உள்ளே சென்றேன்.

உட்பகுதி விஸ்தீரணம் குறைந்த குறுகலான இடம். அந்தப் பகுதிக்குள் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து ஜீவா ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். நான் அவரை நோக்கி வருவதைக் கண்டு வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை அருகே வைத்து விட்டு "வாருங்கோ... வாருங்கோ..." என உற்சாகமாக வரவேற்கின்றார். ஜீவாவின் அந்த வரவேற்பில் ஜீவா தெளிவாக என்னை அறிந்து வைத்திருக்கின்றார் என்பதனை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். பின்னர் தனக்கு எதிரில் இருந்த கதிரையில் உட்காருமாறு கூறுகின்றார். அதனைத் தொடர்ந்து எந்தவிதப் பாசாங்கும் இல்லாது, "தெனியான் என்ற பெயரில் எழுதுகிறது நீங்கள்தானே?" என வினவுகின்றார். அதன் பின்னர் நான் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் பாடசாலை எதுவெனக் கேட்டு, தொடர்ந்து

மலையகம் பற்றி அக்கறையுடன் விசாரிக்கின்றார்.

'மல்லிகை'ப் பிரதி ஒன்றினை எனது கையில் தந்து மல்லிகைக்கு எழுதுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றார். சிறிது நேரம் அங்கிருந்து ஜீவாவுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டு நான் புறப்படுகின்ற வேளையில் "மல்லிகைக்கு எழுதுங்கோ... எழுதுங்கோ..." எனத் திரும்பத் திரும்பக் கூறி என்னை அனுப்பி வைக்கின்றார்.

மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்குள்ளே நான் அடி எடுத்து வைத்த முதல் நாள், ஜீவாவைத் தனிமையில் சந்தித்து உரையாடிய அந்த நாள், 20.08.1966 ஆகிய அன்றைய தினம், எனது இலக்கியப் பயணத்தில் பிரதானமான ஒரு தினமாக அமையப் போகின்றது என்பதனை அப்பொழுது நான் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. ஜீவாவும் அதனை உணர்ந்திருக்க மாட்டார்.

நான் ஜீவாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்புகையில் அவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய ஒரு தகவல் எனது மனதில் இருந்தது. ஆனால், அந்தத் தகவலை அப்பொழுது அவருக்குச் சொல்லி வைக்க நான் விரும்பவில்லை. அந்தத் தகவலை அப்பொழுது கூறுவதனால் எனது சந்திப்பின் மகிழ்ச்சியான குழலை அது பாதித்து விடுமெனக் கருதினேன். அதனால் பின்னர் ஒரு சமயம் அதனை எடுத்துச் சொல்லலாமென மனதோடு வைத்துக் கொண்டேன்.

எழுதுவதற்கான உந்துதல் மனதில் உண்டாவதற்கு அதற்கான ஒரு சூழல் அமைந்திருப்பது அவசியம். எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்களின் சந்திப்பு, இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல், எழுதும் வண்ணம் அவர்களின் தூண்டுதல் என்பன ஓர் எழுத்தாளனுக்கு மிகவும் வேண்டப்படுபவை. ஆரம்பகால எழுத்தாளனுக்கு தான் எழுத வேண்டுமென்னும் ஆர்வம் இயல்பாகவே அவன் மனதில் துடிப்பாக இருந்து கொண்டிருக்கும். அவனைப் போய் தனது சஞ்சிகைக்கு எழுதுமாறு யாராவது கேட்டுக் கொண்டால் அவன் எழுதுவதற்கு பின்னிற்கவா போகின்றான்?

‘மல்லிகை’ என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பிரபல எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா, தனது சஞ்சிகைக்கு எழுதுமாறு கேட்டுக் கொண்டமை எனது மனதுக்கு வெகு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. எனது மனதில் அப்பொழுது எழுந்த பெரும் உற்சாகத்துக்குப் பிறிதொரு காரணமும் எனக்குள்ளே இருந்தது தான் என்பது வெளியிற் கூறாத ஓர் உண்மை. நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்த பின்னர் பத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்து விட்ட போதிலும் எனக்குள்ளே

கண்ணு கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட ஓர் உணர்வின் வெளிப்பாடாக எந்தவொரு படைப்பும் இதுவரை வெளிவரவில்லை. இதனைத் தெளிவாகக் கூறுவதானால், சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான படைப்புகள் வெளிவரவில்லை. எனது உள்ளத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கும் சாதியக் கொடுமைகளைச் சிறுகதைகளாக எழுதுவதில் ஒரு தயக்கம் மனதில் இருந்து கொண்டிருந்தது. எழுத்துலகத்துக்கு நான் புதியவன். ஆரம்பகால எழுத்தாளன். சாதியம் என்னும் சமூகக் கொடுமைகள் பற்றி நான் எழுதினால், பத்திரிகைகளில் சஞ்சிகைகளில் அதனை வெளியிடுவார்களா? என்று எண்ணித் தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். இந்த வகையான இலக்கியப் படைப்புகளின் முன்னோடிகளான எனது ஆதர்சங்களாக இருந்தவர்கள் டானியல், ஜீவா ஆகிய இருவருந்தான். அந்த ஜீவாவை நான் சந்தித்ததும் தனது மல்லிகையில் என்னை எழுதும்படி அவர் கேட்டுக் கொண்டதும் எனது உள்ளத்தில் இருந்து வந்த தயக்கத்தைப் போக்கடித்தது. சாதியம் பற்றிய ஒரு சிறுகதையை மல்லிகைக்கு எழுதுவதற்குத் தீர்மானித்தேன். எனது உள்ளத்தில் பதிந்து கிடக்கும் பல சம்பவங்களில் நீர்வேலிச் சம்பவம் அப்பொழுது மனதில் முன்னுக்கு வந்தது.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து முடிந்து சில ஆண்டுகள் கழிந்து போய்விட்டன. 16.09.1960இல் நடைபெற்ற சம்பவம் அது. அந்தச் சம்பவத்தை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. அன்று நடைபெற்ற அந்த நிகழ்வின் குரூரமான காட்சி, இன்றும் உள்ளத்தில் அழியாது பதிந்து கிடந்து உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தனியார் பஸ் வண்டிகளுடன் தட்டி வான்கள் பயணிகளின் போக்குவரத்துச் சேவைக்காக வீதிகளில் அக்காலத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பருத்தித்துறை நோக்கி வரும் வாகனங்கள் வடமராட்சியின் ஆரம்பப் பகுதியாக இருக்கும். வல்லை வெளியின் வடக்குத் தொங்கலில் இரண்டாகப் பிரிந்து செல்லும் ஒரு வீதி நெல்லியடிக்கடாகச் சென்று பருத்தித்துறையை அடையும். உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டித்துறையைக் கடந்து கடற்கரை வீதியால் பொலிகண்டிக்கடாகச் சென்று இன்னொரு பாதையினால் பருத்தித்துறையைப் போய்ச் சேரும். இன்று 751 வீதி எனக் குறிப்பிடப்படும் கடற்கரை வீதியிலேயே இந்தத் தட்டிவான்கள் பெரும்பாலும் அக்காலத்தில் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தன. எனது கிராமம் பொலிகண்டிக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் அந்த

வீதியிலேயே பயணம் செய்ய வேண்டும். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஊருக்கு வருவதற்கு தட்டிவான் தான் எனக்குக் கிடைத்தது. வானில் ஏறி சாரதிக்கு அருகிலுள்ள முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன். தட்டிவான் ஆசனங்கள் பிரயாணிகள் அமர்ந்திருந்து பயணம் பண்ணுவதற்கு வசதியானவைகளாக அமைந்திருக்கவில்லை. ஆனால், எல்லாப் பக்கமும் திறந்த நிலையில் இருந்ததினால் நல்ல சுகமான காற்றோட்டமும் வாகனம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது சுற்றுச் சூழலைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டு செல்லக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

நான் ஏறி அமர்ந்து கொண்டிருந்த அந்தத் தட்டிவான் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் இருந்து புறப்பட்டது. சற்றுத் தூரம் கடந்து சென்ற பிறகு பின்னால் பஸ் வண்டி ஒன்று வந்துகொண்டிருப்பதனை ஓட்டுநரும் நடத்துநரும் கண்டு விட்டார்கள். அதன் பிறகு சொல்லவா வேண்டும்! இரண்டு வாகனங்களுக்கும் இடையே ஓட்டப்பந்தயம் ஆரம்பமாகி விட்டது. (இன்று வரை அந்த பந்தய ஓட்டம் முடிவடையவில்லை. தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது.) நான் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் தட்டிவான் கோப்பாய் கடந்து நீர்வேலியில் ஒரு வளைவில் (இன்று இராணுவ முகாம் இருக்கும் இடம்) வேகமாகத் திரும்புகின்றது. வாகனம் திரும்பிய வேகத்தில் சாரதி அதனைச் சட்டென்று நிறுத்துவதற்கு முயற்சிக்கின்றான். சில யார் தூரம் வான் இழுத்தோடிச் சென்று தரித்து நிற்கிறது. அந்த வளைவில் வீதியோரமாகக் கொட்டிக் கிடக்கும் கற்குவியலின் அருகே ஒரு முதியவரைப் போட்டு இடிமாட்டு இளைஞன் ஒருவன் அடித்துக் கொண்டு நின்றான். முதியவர் கையெடுத்துக் கும்பிடுகின்றார். மீண்டும் அவன் அடிக்கின்றான். முதியவர் கற்கும்பி மேல் விழுகின்றார். மீண்டும் எழுந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டே கும்பிடுகிறார். திரும்பவும் அடிக்கின்றான். அவர் விழுகின்றார். தலையும் முகமும் உடைந்து குருதி வடிந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதனைக் காண்கின்றவர்கள் உள்ளங்களை உறைய வைக்கும் கொடுமையான காட்சி அது.

நடத்துநரும் ஓட்டுநரும் வாகனத்தை விட்டு இறங்கி ஓடிப் போகின்றார்கள். வானுக்குள் இருந்த இன்னும் சிலரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓடிப்போகின்றார்கள். அடித்துக் கொண்டு நிற்கும் அந்தத்

தடியனுடன் ஏதோ பேசுகின்றார்கள். ஒடிப்போகும் போதில் அவர்களிடத்தில் இருந்த துடிப்பு, பபபபப்பு, வேகம் எல்லாம் சட்டென்று அடங்கிய நிலையில் எல்லோரும் மெல்ல திரும்பி வந்து வாகனத்தில் ஏறுகின்றனர். அந்தத் தடியன் அவனுக்குத் தந்தை போலத் தோன்றும் அந்த முதியவரை அப்பொழுதும் போட்டு அடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

ஒட்டுநர் வாகனத்தை ஒட்டுவதற்குத் தயாராகின்றான். அந்த வானுள்ளே கடைசி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மீன் வியாபாரம் முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள் மனம் பொறுக்காமல் அங்கு நடந்து கொண்டிருப்பது பற்றி விசாரிக்கின்றார்கள். அவனுடைய மனைவி மாதவிலக்குக் கட்டி வைத்த சீலையை வெளுத்து, ஏனின்னும் கொண்டு வந்து தரவில்லை என்று கேட்டு அடிக்கிறார் என்கின்றான் ஒட்டுநர்.

ஐயோ பாவம்! அந்தக் கிழவனுக்கு இப்போதும் அடித்துக்கொண்டு நிற்கிறானே! அந்தத் தடியன். அது நடுங்கிப் போய் நிண்டு துடிக்குது. நீங்கள் பிடிச்சாவது விட்டிருக்கலாம் என்கின்றார்கள் மீன் வியாபாரிகளான பெண்கள். தனது குடிமகனுக்கு அவர் அடிக்கின்றார். நாங்களுன்னு அதில் போய் தலையிட வேண்டும்? என அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டு அவன் வாகனத்தைச் செலுத்துகின்றான்.

எனக்கு இரத்தம் உறைந்து போய்விடுகின்றது. மனிதாபிமானம் சுற்றமில்லாத மனிதர்களைக் கண்டு சினத்தாலும் வேதனையாலும் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். வீடு வந்து எனது நாட்குறிப்பில் இந்தக் கோரக் கொடுமையைக் குறித்து வைத்தேன். இந்தச் சம்பவத்தினையே ஒரு சிறுகதையாக ஜீவாவின் மல்லிகைக்கு எழுதுவதற்குத் தீர்மானித்தேன்.

‘குடிமை’ என்ற தலைப்பிட்டு அதனை ஒரு சிறுகதையாக எழுதி மல்லிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். மல்லிகை ஜனவரி 1967 இதழில் அந்தச் சிறுகதை பிரசுரமானது. ஆனால், ‘ஒட்டப்பந்தயம்’ என்ற தலைப்பில் முதிய சலவைத் தொழிலாளிக்கு அந்தச் சாதி வெறியன் அடித்து நொறுக்கும் கொடிய சம்பவம் சிறுகதையில் இருந்து வெட்டி நீக்கப் பெற்று, ஒரு பசுக்கன்றை அந்தத் தட்டிவான் அடித்து விட்டதாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.

நான் கதையைப் படித்துப் பார்த்த சமயம் அதிர்ச்சியும் ஏமாற்றமும் அடைந்தேன். ஆனால், ஜீவாவிடம் அதுபற்றி ஏதுமே நான் கேட்கவில்லை. இன்றுவரை அந்த விவகாரம் பற்றி நான் விசாரித்து அறிந்து கொள்ளவில்லை.

அதன் பிறகு மல்லிகைக்கு எழுதுவதில் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளாத ஒரு தயக்கம் எனக்கு மனதில் இருந்து வந்தது. பல சஞ்சிகைகளிலும், வீரகேசரி, சிந்தாமணியிலும் மொத்தம் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை நான் எழுதிவிட்டேன். சாதியம் பற்றிய எனது சிறுகதை “இப்படியும் ஒரு தர்மம்” சிந்தாமணி பத்திரிகையில் முதன்முதலாக வெளியிட்டு வைத்த பெருமை அதன் ஆசிரியர் இராஜ அரியரத்தினத்தைச் சாரும்.

ஜீவா கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்கி, பின்னர் எழுதிக் கொடுத்த சிறுகதை செப்டெம்பர் 1969 மல்லிகையில் வெளிவந்தது. ஆனால், சாதிய எழுத்தாளர் என்று எனக்கு முத்திரை குத்தும் அளவுக்கு சாதியம் பற்றிய எனது சிறுகதைகளை மல்லிகையில் பிரசுரித்து வந்தவர் டொமினிக் ஜீவா. சாதியம் பற்றி நான் எழுதி இருக்கும் சிறுகதைகளுள் இருபத்தைந்து சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய ‘ஒடுக்கப்பட்டவர்’ தொகுதியில் (மே 2010) 2006 ஜனவரி வரையான எனது படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலான சிறுகதைகள் மல்லிகையில் ஜீவா பிரசுரித்தவை என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது. அந்தத் தொகுதியில் முதற் சிறுகதையாக நான் எழுதிய ‘குடிமையே இடம்பெற்றுள்ளது.

டொமினிக் ஜீவாவை மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் முதல் முறை சென்று சந்தித்துக்கொண்டு திரும்புகையில், அவருக்குச் சொல்ல வேண்டிய தகவல் ஒன்று மனதில் இருந்தும் அதனைச் சொல்லாமல் திரும்பினேன் என்பதனை முன்னர் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். முதற் சந்திப்பில் அதை நான் கூறி இருந்தால் 'பழி முடிவதை' நோக்கமாகக் கொண்டு அவரிடம் சென்று பேசியதாகக் கருதவும் இடமுண்டு. அப்படி நடந்து கொள்வது எனது இயல்புக்கு மாறானது. ஆனால், ஜீவாவிடம் அதைச் சொல்லாது மறைத்து வைக்கக்கூடிய செய்தி அல்ல அது. பிரதானமாக ஜீவாவும் ஈழத்து இலக்கிய உலகமும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தகவலாக அது இருந்தது.

நான் அப்பொழுது கொழும்புத்துறை ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆசிரிய மாணவனாகப் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். கத்தோலிக்க மதம் சார்ந்த ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காகத் தாபிக்கப் பெற்ற அந்த ஆசிரிய கலாசாலை அரசினர் உடைமை யாகக் கையேற்கப்பட்ட பின்னர் இந்துக்களும் அங்கு அனுமதிக்கப் பெற்றார்கள். அப்படி கொழும்புத்துறை

ஆசிரிய கலாசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட முதல் மாணவன் நான். எனக்குப் பின்னர் அந்த ஆண்டில் இன்னும் சிலர் அவர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவர்கள் இருவர் என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் உப அதிபராக இருந்து வந்த இந்து ஒருவர் கொழும்புத்துறைக்கு அதிபராக மாற்றலாகி வந்தார். அதிரும் மாணவர்கள் சிலரும் தவிர்ந்து ஏனையவர்கள் அனைவரும் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தார்கள். விரிவுரையாளர்களில் ஒருவர் தானும் வேற்று மதத்தவராக இருக்கவில்லை. கத்தோலிக்க கலாசாலையாக இருந்து வந்தமையால் மத இறுக்கமும் கட்டுப்பாடும் அங்கு தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வந்தது.

முதலாம் ஆண்டில் 1962இல் நாங்கள் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்த செல்வி கந்தப்பு சந்தனநங்கை எங்கள் கலாசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்தார். கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை, ஆசிரிய மாணவிகள் மாத்திரம் கற்கும் கலாசாலையாக அக்காலத்தில் இருந்து வந்தது. எங்கள் கலாசாலையில் செல்வநாதர் என்ற விரிவுரையாளர் தமிழ் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரோடு செல்வி கந்தப்பு சந்தனநங்கையும் எங்களுக்குத் தமிழ் போதித்தார். அவருடைய விரிவுரைகளுக்கு ஆசிரிய மாணவர் அனைவரும் விருப்புடன் சென்றோம். அவர் விரிவுரை வகுப்புக்களைச் சிறப்பாக நடத்தியதுடன் எல்லோரையும் அன்பாக நடத்தினார். அவர் சில காலந்தான் எங்களுக்கு விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிய முடிந்தது. அவரை மீண்டும் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலைக்கு மாற்றலாக்கி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பிறகு கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையில் இன்னொரு தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்த பண்டிதர் ஒருவரை எங்கள் கலாசாலைக்கு மாற்றலாக்கி அனுப்பி வைத்தார்கள். பண்டிதர் தோற்றத்தில் வேட்டி, நஸனல், சால்வை, நெற்றியில் அடர்ந்த திருநீறு, சந்தனத்துடன் சைவப் பழமாகக் காட்சி அளித்தார். அப்பொழுது ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மரபுப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். பழைமைவாதிகளாக இருந்த மரபுபேண் பண்டிதர்கள் சிறுகதை இலக்கியத்தினை மூர்க்கமாக

எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலம். சிறுகதைகளைச் 'சிறுகதையல்ல சிறுகத்தை' எனக் கிண்டல் பண்ணிப் பேசிக்கொண்டிருந்த காலம்.

பழைய பண்டிதர்களின் உக்கிரமான தாக்குதலுக்கும் மனக் கொதிப்புக்கும் நேரடி இலக்காக இருந்தவர் டொமினிக் ஜீவா. தமிழ்நாட்டில் இருந்து சரஸ்வதி வெளியீடாக ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருந்தது. இலங்கைச் சாஹித்திய மண்டலம் தமிழ் நூல்களுக்குப் பரிசு வழங்கிக் கௌரவிக்க முன்வந்தபோது ஜீவாவின் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தெரிவு செய்து முதன் முதலாக அந்த நூலுக்குப் பரிசு வழங்கியது. அந்தப் பரிசே பண்டிதர்களின் ஆக்ரோசமான தாக்குதலுக்கு காரணமாக அமைந்தது. பண்டிதர்களின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிய தலைமைப் பண்டிதர் ஒருவர் மிகவும் அருவருக்கத் தகுந்த அநாகரிகமான ஒரு காரியத்தைச் செய்தார். ஜீவாவிடம் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதியின் பிரதி ஒன்றினை அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று பின்னர் அந்தத் தொகுதியைப் படித்து, இலக்கணப் பிழைகள் இருப்பதாகக் கோடிட்டுக் காட்டி சாகித்திய மண்டலத்திற்கு அதனை அனுப்பி வைத்தார்.

அவர்களுள் ஒருவர்தான் எங்கள் கலாசாலையின் தமிழ்ப் பண்டிதர். அவர் எங்களுக்கு வகுப்பு எடுப்பதற்கு ஆரம்பித்து இரண்டாவது தினத்தில், பாடத்துடன் தொடர்பில்லாத ஒரு செய்தியை முதலில் சொல்லிய பிறகே பாடத்தை ஆரம்பித்தார். அந்தச் செய்தி இதுதான். 'ஒரு நாவிதனுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது' என்பதே.

வகுப்பறையில் ஒரு மனிதனின் சாதியைச் சொல்லிக் கேவலப் படுத்தியதும், ஏளனம் பண்ணியதும் கேட்டு நான் மனம் கொதித்தேன். வேறு நியாயங்களைக் கூறி ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' தொகுதி சாகித்திய விருதினைப் பெறுவதற்கு தகுதியற்றதென்று கூறி இருப்பாரே யானால் நான் அதிருப்தி அடைந்திருக்க மாட்டேன். ஒரு நூலைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தனக்கேயுரிய பார்வையில் நோக்குவதற்கும், கருத்துக் கூறுவதற்கும் உரிமை உண்டு. அது அவருக்குரிய தனித்துவம். அந்த வகையில் நோக்கும் பொழுது பண்டிதர், ஜீவாவின் நூலை வாசித்திருப்பாரோ என்பதுகூட அப்பொழுது எனக்கு ஐயத்துக்குரியதாக இருந்தது. இந்த

நிலையில் நூல் பற்றிக் குறிப்பிடாது நூலாசிரியரின் சாதியைச் சொல்லி நையாண்டி பண்ணியது, எனக்குள் மிகுந்த சினத்தை மூட்டியது. அப்பொழுது நான் புதிய மாணவனாக இருந்தேன். புதிய வித்தியாசமான குழ்நிலை. அதனால் உள்ளத்துக்குள்ளேயே புகைந்து கொண்டு, என்னை அடக்கிக் கொண்டு இருந்துவிட்டேன்.

இந்தச் சம்பவத்தை ஜீவா காதில் போட்டு வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதில் இருந்தது. உடனடியாக இதனைப் போய்ச் சொல்லுவதனையும் நான் தவிர்த்துக் கொண்டேன். ஜீவாவை நேரிற் சந்தித்துப் பேசத் தொடங்கிய பின்னர் நடந்த சம்பவத்தைச் சாவதாணமாக அவரிடத்தில் ஒரு தினம் எடுத்துக் கூறினேன். ஜீவா சாதாரணமாக நான் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் மல்லிகையில் பண்டிதரின் கூற்றையும் நடவடிக்கையையும் பற்றி எழுதினார். அத்தோடு விட்டுவிடாமல் வேறு இடங்களில் திரும்பத் திரும்பப் பதிவு செய்தார்.

இந்தச் சம்பவம் அன்று ஜீவாவுக்கு நடந்ததொன்று. ஆனால், இந்தச் சமுதாயத்தின் குணவியல் பின் வெளிப்பாடாகவே அது இருந்ததென்பது தான் உண்மை. பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த ஒருவன், மற்றையவர்களை விடவும் மேலெழுந்து வரும் வேளையில் அவன் பிறந்த சாதியைக் கூறி அவனை மட்டந்தட்ட எண்ணுகிறார்கள். ஒருவனுக்கு அவன் பிறந்த சாதி என்பது இழிவானதுமல்ல; தாழ்வானதுமல்ல. ஒருவனை இழிந்தவனாகக் கணிப்பதற்குரிய குணம்சங்கள் வேறு.

ஜீவா சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றார். தனது சாதியை மறைத்துப் பேசாத ஒருவர். அவ்வாறு நடந்து வந்ததையே ஜீவாவின் பலம் என்பதனை உணருதல் வேண்டும். தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரினால் அக்காலத்தில் இழிவுபடுத்தப்பட்ட ஜீவாதான் மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையைத் தோற்றுவித்து, பேராசிரியர்கள், கல்வி மாண்கள், எழுத்தாளர்கள் என்போருக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலும், சமுதாயத்திலும் தனக்கென்று சிறப்பான ஓர் இடத்தை நிறுவிக்கொண்டிருக்கின்றார். ஜீவா சிறந்த எழுத்தாளராக இருந்த போதிலும், மல்லிகை ஆசிரியர் என்பதனை விட்டுப் பிரித்து அவரை இன்று நோக்க இயலாதென்பதே உண்மை.



என் திருமணத்தில் கலந்துகொண்ட ஜீவா

டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் எனக்குமிடையே தோன்றிய நெருக்கமான உறவுக்கு அடிப்படையாக இருந்து வந்தது சமூக தாபனத் தொடர்பு, மல்லிகை வழி வந்த இலக்கியத் தொடர்பு என்பவை மாத்திரமல்லாது கொள்கை அடிப்படையிலான ஒத்த நோக்கும் பிரதானமான ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஏற்பட்ட பெரும் பிளவின் பின்னர் படைப்பாளிகள் பலரும் அதி தீவிரவாத சீனக் கொள்கையை ஆதரிக்கின்றவர்களாக இருந்தார்கள். அதி தீவிரவாதக் கொள்கையை நிராகரித்த ரஷ்ய அணியைச் சார்ந்த எழுத்தாளரான ஜீவாவும் இன்னும் சிலருமே இருந்து வந்தார்கள். நான் கட்சி உறுப்பினரையே அப்பொழுது பெற்றுக் கொள்ளாத வனாக இருந்த போதிலும், ரஷ்ய அணியினரின் கொள்கையை ஆதரிக்கும் ஒருவனாக இருந்து வந்தேன். கொள்கை ரீதியான இந்த ஒற்றுமையும் ஜீவாவுக்கும் எனக்கும் இடையே நெருக்கமான உறவினைத் தோற்றுவித்தது. இந்த நெருக்கங்கள் காரணமாக ஜீவாவை இடையிடையே சந்தித்து நான் பேசி வந்தேன்.

மல்லிகையை ஆரம்பித்து வெளியீடு செய்து கொண்டிருந்த காலம். மல்லிகைக்கான தேவைகள்

அக்காலத்தில் நிறைய இருந்தன. மல்லிகையின் கேள்வி - பதில் பகுதியை ஆரம்பித்து வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார் ஜீவா. 'தூண்டில்' என்ற அந்தப் பகுதியை அதற்குரிய எழுத்துடன் அதன் கருத்தினை வெளிப்படுத்தத் தகுந்த ஒரு படம் வெளியிடுவதற்கு அவர் விரும்பினார். தனது மனதில் இருந்த விருப்பத்தினை ஒரு தினம் என்னோடு பேசிக் கொண்ட சமயம் எடுத்துச் சொன்னார். 'புளக்' செய்வதற்குரிய அந்தப் படத்தினை நான் வரைவித்துத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டேன்.

எனது தங்கையின் கணவர் மு.சரவணமுத்து ஓவியங்கள் வரைவதில் வல்லவர். ஒரு விளக்கைத் தூண்டி ஒளியை ஒளிர வைப்பது போன்ற ஒரு படத்தினை வரைந்து தருமாறு அவரிடத்தில் தெரிவித்து, பின்னர் அதனைப் பெற்றுச் சென்று ஜீவாவிடம் கொடுத்தேன். அந்தப் படமும் எழுத்தும் மல்லிகை இதழ்களில் சில காலம் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வந்தது. அந்தப் படம் வெளிப்படுத்தும் கருத்தில் ஜீவாவுக்கு உள்ளூரத் திருப்தி இருக்கவில்லை என்பதனை நான் உணர்ந்தேன். சில காலத்தின் பிறகு மீனாக்குப் போடப்படும் தூண்டில் ஒன்றினைப் படமாகக் கொண்டு 'தூண்டில்' பகுதி மல்லிகையில் வெளிவரத் தொடங்கியது.

எனக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்குக் குடும்பத்தில் இருந்த மூத்தவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். எனது திருமண வைபவத்தினை அடக்கமாக ஆடம்பரமின்றிச் செய்வதற்கே நான் விரும்பினேன். ஊரவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்களுடன் விசேடமாக ஒரு சிலரை அழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் மாலை மாற்றித் திருமணத்தை நிறைவு செய்வதற்கு முடிவு செய்தேன். நான் ஆசிரியனாக இருப்பதனால் எனக்குக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்கள் இருவரை அழைப்பதற்குத் தீர்மானித்தேன். எழுத்தாளன் என்ற முறையில் மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவாவை அழைப்பதற்கு முடிவு செய்தேன். திருமண அழைப்பிதழில் மூவரின் பெயர்களும் இடம் பெறச் செய்தேன்.

எனது திருமண வைபவத்திற்கு ஜீவா வருகின்றார் என்பதனை அறிந்து தேவரையாளி இந்தக் கல்லூரியில் மாணவர்கள் மத்தியில் அவரைப் பேச வைக்க விரும்பினார்கள். அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்துக் கொடுத்தேன்.

என் திருமணம் நடைபெறுவதற்குரிய தினத்துக்கு முதல்நாள் நடுப்பகல் கதிர்காமநாதன் என்ற இளைஞருடன் ஜீவா எங்கள் வீடு வந்து சேர்ந்தார். இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி சென்றேன். அடுத்த தினம் மணப்பந்தலில் இருக்கப் போகும் நான் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு வந்திருப்பது கண்டு பலரும் வியப்படைந்தார்கள். இலக்கியச் சொற்பொழிவு நிறைவுற்ற பின்னர் உடன் வந்த இளைஞரையும் அழைத்துக் கொண்டு நண்பர் ஒருவர் இல்லத்தில் போய்த் தங்குவதற்காக ஜீவா சென்று விட்டார்.

அடுத்த நாள் 22.05.1968 காலை வேளை திருமணம். காலை நேரம் நண்பருடன் ஜீவா எங்கள் இல்லம் வந்து சேர்ந்தார். மாப்பிள்ளை அழைப்பில் வந்து கொண்டிருந்த சமயத்திலும் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டே வந்தோம். ஓரளவு தூரம் வந்த பின்னர் எனது மாப்பிள்ளைக் கோலத்திலும் இருவரும் இலக்கியம் பேசிக்கொண்டு வருவது பொருத்தமில்லையென ஜீவா மௌனம் காத்தார். உறவுக்காரப் பெண் மரகதத்துக்கு மாலை சூடி திருமணம் நடந்து முடிந்த பின்னர் எனது ஆசிரியர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கினார்கள். அதன் பின்னர் ஆசிரியராக இருக்கும் எனது மாணவப் பருவத்து நண்பர் ஒருவர் வாழ்த்துரை வழங்கினார். இறுதியாக ஜீவாவை வாழ்த்துரை வழங்குமாறு அழைத்தார்கள். ஜீவா இலக்கியம் பற்றியும் எனது எழுத்துக்கள் பற்றியும் சிறிது நேரம் உரையாற்றி வாழ்த்தினார்.

கல்யாணப் பந்தலில் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த இரண்டு படங்கள் ஜீவாவின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. மெல்லிய மரப்பலகையில் கறுப்பு, வெள்ளை மைகளினால் வரையப் பெற்ற படங்கள் அவைகள். ஒன்று மகாத்மா காந்தியின் படம். மற்றையது நேருவின் படம். இரண்டு படங்களும் உயிர்க்களையோடு சிறப்பாக வரையப்பட்டிருந்தன. அந்த இரண்டு படங்களும் ஜீவாவின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அந்த ஓவியங்கள் பற்றியும், அவைகளை வரைந்த ஓவியனின் ஆற்றல் பற்றியும் பாராட்டிப் பேசினார். அவைகளை வரைந்தவர் வேறு யாரும்ல்ல. எனது தம்பி க.நவரத்தினம் (க.நவம்). அக்காலத்திலேயே அவர் எழுதுவதற்கும் ஆரம்பித்து விட்டார். அதிகம் இல்லாது விட்டாலும் ஒரு சில சிறுகதைகளை எழுதி இருந்தார்.

திரும்பி நிகழ்வுகள் நிறைவு பெற்ற பின்னர் ஜீவா விடைபெற்றுக் கொண்டு நண்பருடன் சென்று விட்டார். நான் யாழ்ப்பாணம் சென்று ஜீவாவைச் சந்தித்த போது காந்தியின் படம் ஒன்றை வரைந்து தருமாறு என்னிடத்தி் கேட்டுக் கொண்டார். காந்தி படத்தை மாத்திரமன்றி ஜீவாவின் படத்தையும் எனது தம்பியும் மைத்துனரும் சேர்ந்து வரைந்து என்னிடத்தில் தந்தார்கள். நான் கொண்டு சென்று ஜீவாவிடம் ஒப்படைத்தேன். மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் அந்தப் படங்களை ஜீவா வைத்துக் கொண்டார்.

எனது நண்பர் ஒருவர் என்னை நேரிற் சந்தித்துப் பேசிய ஒரு தினம் 'ஜீவாவுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன பிரச்சினை' என்று கேட்டார். அவருடைய கேள்வி எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இப்படி எதற்காகக் கேட்கின்றார் என்பதனையும் ஆரம்பத்தில் நான் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. பின்னர் அவரே கூறினார். "றோட்டில் இருவரும் சண்டை போட்டுக் கொண்டு போனீர்களே, நான் அதைப் பார்த்தேன்" என்றார். அப்போதுதான் அவர் கூறும் விடயத்தை உடனடியாக நான் விளங்கிக் கொண்டேன். "நாங்கள் றோட்டில் சண்டை போட்டுக் கொள்ளும் வேளை பஸ் வண்டியில் இருந்து பார்த்திருப்பீர்கள்" என்றேன்.

ஜீவாவுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாண நகரத்து வீதியில் பேசிக்கொண்டு நடந்து சென்று கொண்டிருப்பேன். கஸ்தூரியார் வீதி, ஆஸ்பத்திரி வீதி, கொட்டடி வீதி, காங்கேசன்துறை வீதி என்பவைகள்தான் பெரும்பாலும் நாங்கள் இருவரும் நடமாடித் திரியும் வீதிகள். ஜீவாவின் ஒரு இயல்பு, அவரை அறிந்தவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். மேடைகளிலும் சரி, தனிப்பட்ட உரையாடல்களிலும் சரி குரலைத் தாழ்த்திப் பேசுவது அவருக்கு இயலாது. குரலை உயர்த்திப் பெரிய தொனியில் பேசுவதும் உரையாடுவதுமே அவரது இயல்பு. ஜீவாவுடன் சேர்ந்து வீதியில் வந்து கொண்டிருக்கும் சமயங்களிலும் அவர் அவ்வாறே பேசிக்கொண்டு வருவார்.

எங்களைக் கடந்து போகும் பஸ் வண்டிகளில் இருவரையும் அறிந்தவர்கள் பிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. சிலர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பஸ் வண்டிக்குள் இருந்து வெளியே தலைநீட்டி எங்களைப் பார்த்தும் இருக்கின்றார்கள். ஜீவா எது பற்றியும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. ஜீவா எப்பொழுதும் ஜீவாவாகவே இருந்து கொள்வார்.

இலக்கிய உறவுகளைப் பேணிய ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா இதுவரை மற்றையவர்களால் செய்து வரப்படாத கலை, இலக்கிய, சமூகப் பணியினைப் பிரத்தியேகமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் மல்லிகைக் கூடாகச் செய்து கொண்டு வருகின்றார். ஜீவாவுக்கு முன்னுதாரணமாக தமிழ்நாட்டு முற்போக்காளர்கள் செயற்பட்டிருக்கின்றார்கள். கலை, இலக்கியவாதிகளின் உருவப் படங்களைத் தாங்கள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த சஞ்சிகைகளின் முன் அட்டையில் இடம்பெறச் செய்து அவர்களைக் கௌரவப்படுத்தினார்கள். விஜய பாஸ்கரன் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த 'சரஸ்வதி' கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் ஜீவானந்தத்தை கௌரவ ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'தாமரை' ஆகிய சஞ்சிகைகள் அந்தப் பணியினைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வந்தன. அந்த இரண்டு சஞ்சிகைகளும் ஜீவாவின் படத்தை அட்டையில் இடம்பெறச் செய்தன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

அந்த நடைமுறையைப் பின்பற்றி ஜீவா மல்லிகை அட்டையில் பலருடைய படங்களை இடம்பெறச் செய்தார். படைப்பாளிகள் மாத்திரமல்லாது கலைஞர்களின் படங்களையும் இடம்பெறச் செய்தார். இனம், மதம், மொழி,

நாடு கடந்து பெருமைப்படுத்த வேண்டியவர்களை எல்லாம் தொடர்ந்து கௌரவித்துக் கொண்டு வந்தார். யார் யாரை அட்டைப் படத்தில் இடம் பெறச் செய்து, மல்லிகையை அலங்கரிப்பது என்பதைச் சிந்தித்து ஜீவாவே தீர்மானித்துக் கொள்ளுவார். ஒருவரின் படம் அட்டையில் இடம்பெறச் செய்வதற்கு முன்னர் இன்னாருடைய படத்தை அட்டையில் வெளியிடலாமா? எனச் சில சமயங்களில் என்னிடத்திலும் ஜீவா அபிப்பிராயம் கேட்டதுண்டு.

அட்டைப்படமாக ஒருவரது படத்தினை மல்லிகை அட்டையில் பதித்து வெளியிட்டு வைப்பதுடன், தனது பணி முடிவடைந்து விட்டதாக ஜீவா இருந்து விடுவதில்லை. படத்துக்குரியவர் பற்றிய விபரங்கள், சாதனைகள் அடங்கிய பூரணமான ஒரு கட்டுரையை அவரை நன்கு அறிந்தவரைக் கொண்டு எழுதுவித்து, அட்டைப்பட அறிமுகமாக அந்தப் படத்துடன் சேர்ந்து கட்டுரையையும் வெளியிட்டு வைப்பதே ஜீவா பின்பற்றி வந்த நடைமுறை.

கரவெட்டியில் வாழ்ந்து வந்த நாடகக் கலைஞர் எம்.வீ. கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவரைச் சுபத்திரை ஆழ்வார் என்றும் அழைப்பார்கள். குறித்த நாடகப் பாத்திரத்தைத் தாங்கி சிறப்பாக நடித்த கலைஞர்களை அப்பாத்திரத்தின் பெயரைச் சூட்டி அழைக்கும் ஒரு வழக்கம் அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. அந்த வழக்கத்தைப் பின்பற்றியே ஆழ்வாரைச் சுபத்திரை ஆழ்வாரென்று அழைத்தார்கள். அந்த நாடகக் கலைஞர் ஆழ்வாரை மல்லிகையின் அட்டையில் இடம்பெறச் செய்து கௌரவிப்பதற்கு ஜீவா விரும்பினார்.

ஆழ்வார் வாழ்ந்து வரும் வடமராட்சி மண்ணைச் சேர்ந்தவன் நான். ஆழ்வாரைச் சந்தித்துப் பேசுவது எனக்கு இலகுவாக இருக்கும் என்பதனை ஜீவா உணர்ந்து அவரைச் சென்று சந்தித்து அவரது புகைப்படம் ஒன்றினைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்து அட்டைப்பட அறிமுகக் கட்டுரையையும் எழுதித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆழ்வார் பற்றி பிறர் கூறி நான் கேட்டறிந்திருக்கிறேன். ஆனால், உண்மையில் அவரை நான் நேரில் அதுவரை சந்தித்ததில்லை. ஜீவாவின் விருப்புக்கிணங்கி ஒருநாள் காலை நேரம் ஆழ்வாரின் இல்லத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆழ்வார் குடிசை வீடொன்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை. உண்மைக் கலைஞர் ஒருவரின் வாழ்க்கை நிலை இவ்வாறுதான் இருக்கும் என்பதனை முன்கூட்டியே நான் உணர்ந்து வைத்திருக்கின்றேன். நான் அங்கு சென்ற சமயம் ஆழ்வார் மிக அன்பாக என்னை வரவேற்றார். அவருக்கு நான் என்னை அறிமுகம் செய்து மல்லிகைக்காக வந்திருப்பதன் நோக்கத்தினையும் அவருக்கு எடுத்துக் கூறினேன். அவர் வலு உற்சாகமாகப் பேசத் தொடங்கினார். பல தகவல்களையும் எடுத்துக் கூறினார். நாடகப் பாடல்களை இடையிடையே பாடிக் காட்டி விளங்கப்படுத்தினார். முதிய பருவத்திலும் தோற்றத்தில் அழகாக இருந்த அவர், உணர்வு வெளிப்பாட்டுடன் பாடல்களைப் பாடிய போது, பெண் பாத்திரம் ஏற்று நடிப்பதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர் என்பதனைக் கண்டுகொண்டேன். ஆழ்வார் ஒரு நாடக நடிகராகவே கருதி அவரைச் சந்திப்பதற்குச் சென்ற நான், அவர் சிறந்த கவிஞர் என்பதனையும் அப்பொழுது அறிந்து கொண்டேன். அத்தோடு சமூக சீர்திருத்தக் கருத்து களுடன் வாழ்ந்து வந்த ஒரு பெரியவர் என்பதனை அறிந்து பெருமைப் பட்டேன். நீண்ட நேரம் மனமகிழ்வுடன் அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். பின்னர் அவரது புகைப்படம் ஒன்றினையும் அவரிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றேன். அவர் பற்றி அறிமுகக் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதிப் படத்துடன் ஜீவாவிடம் கொடுத்தேன். எனது அட்டைப்பட அறிமுகக் கட்டுரையுடன் ஆழ்வாரின் படம் மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தது.

கலைஞர்கள், இலக்கியவாதிகளை இவ்வாறு கௌரவித்தது மாத்திரமின்றி அனைவரும் ஒரு குடும்பத்தவர்களாக அக்காலத்தில் பழகி வாழ்ந்து வந்தோம். ஒவ்வொருவரின் நன்மை, தீமைகளில் தவறாது சென்று கலந்து கொண்டோம். அந்த நிகழ்வுகளுக்கெல்லாம் ஜீவாவும் நானும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சென்றோம்.

இரகசிகமணி கனக செந்திநாதன் மகளின் திருமணத்துக்குச் சென்றிருந்தோம். திருமணச் சடங்குகள் நிறைவடைந்த பின்னர் இரகசிக மணி சபை நடுவே தோன்றி, கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம், 'இங்கு வருகை தந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கே முதற் பந்தி வைக்கப் போகின்றேன். சபையோர் என்னை மன்னித்துச் சற்று நேரம் பொறுமையாக இருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்' எனக் கூறினார். அவ்வாறே பந்தி நடத்தி முடித்தார். இலக்கியவாதிகள் மீது இரகசிகமணிக்கு இருந்து வந்த பற்றினை, பாசத்தினை அந்தச் சம்பவம் வெளிப்படுத்தியது.

இரத்தினசபாபதி ஐயர் எனது நல்ல நண்பர். ஜீவாவுடனும் அவருக்கு நட்பும் உறவும் இருந்தது. அவர் தனது திருமணத்தின் பின்னர் நடைபெற்ற வரவேற்பு வைபவத்துக்கு ஜீவாவையும் என்னையும் அழைத்திருந்தார். அவர் வடமராட்சி, பருத்தித்துறை மண்ணில் பிறந்தவர். மணமகளின் இல்லம் யாழ்ப்பாணம் நகர்ப் பகுதியை அண்டி இருந்தது. ஒரு தினம் மாலை நேரம் வரவேற்பு வைபவம் மணமகள் இல்லத்தில் இடம்பெற்றது. ஜீவாவும் நானும் அங்கு சென்றோம். அந்த உபசரிப்பு வைபவம், ஏனைய இடங்களில் நடப்பது போன்றில்லாது, சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. பெருந்தொகையானவர்கள் அங்கு அழைக்கப்படவில்லை. வீட்டு முற்றத்தில் வட்ட வடிவில் கதிரைகளைப் போட்டு, அழைப்பினை ஏற்று வருகை தந்தவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அத்தனை பேரும் மணமக்களின் நெருங்கிய உறவினர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஜீவாவும் நானும் அங்கு சென்றோம். வேறு எழுத்தாளர்கள் அங்கே வந்திருப்பார்களென நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே சென்றோம். என்ன ஆச்சரியம்! எங்கள் இருவரைத் தவிர வேறு எழுத்தாளர்கள் யாருக்கும் அவர் அழைப்பு விட்டிருக்கவில்லை. எங்களைக் கண்டதும் தனக்கே உரித்தான வழமையான உற்சாகத்துடன் மணமகன் இரத்தின சபாபதி ஐயர் எங்கள் இருவரையும் வரவேற்று கதிரைகளில் அமரச் செய்தார். பின்னர் அங்கு வந்திருந்த தங்கள் உறவினர்களுக்கு எங்கள் இருவரையும் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார். என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது வடமராட்சியிற் பிறந்தவர் என்று தனது பிரதேச உறவை வெளிப்படுத்தினார். மனைவியின் பிரதேசம் சார்ந்த உறவுக்காக ஜீவாவை அழைத்திருப்பதாகக்

சுறிவைத்தார். அந்த வரவேற்பு நிகழ்வில் விருந்துண்டு மகிழ்ந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு இருவரும் திரும்பினோம்.

எழுத்தாளர் சாந்தனின் திருணம். இரவு நேரம் மானிப்பாயில் நடைபெறவிருந்தது. இருள் சூழ ஆரம்பித்து விட்டால் வீட்டுக்குள்ளே அடங்கிக் கிடந்து விடும் போர்காலச் சூழ்நிலைக்கு முற்பட்ட காலம். இரவு நேரத் திருமண நிகழ்வுகள் மனதுக்கு ரம்மியமாகவே அக்காலத்தில் இருந்தன. திருமணத்துக்குரிய மங்களமான சுப நேரங்களைச் சோதிடர்கள் பகல், இரவு என்று பார்க்காது தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்தார்கள். இரவு காலம் என்பதால் ஓர் எழுத்தாள நண்பனின் திருமண நிகழ்வுக்குச் சமூகம் கொடுக்காது தவிர்த்து விட்டுவிட முடியுமா?

நான் யாழ்ப்பாண நகரம் போய்ச் சேர்ந்த வேளை, ஜீவா மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார். இருவரும் பஸ் வண்டி பிடித்து மானிப்பாய் சேர்ந்து சாந்தன் இல்லம் அடைய நன்றாக இருள் சூழ்ந்து விட்டது. நாங்கள் எதிர்பார்த்துச் சென்ற நேரத்துக்குள் திருமண வைபவங்கள் நடந்து முடிந்து விடவில்லை. எல்லாம் நிறைவடைந்த பிறகு யாழ்ப்பாணம் நகரத்துக்குத் திரும்பி வந்தோம். வடமராட்சிக்குச் செல்லும் கடைசி பஸ் வண்டியும் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டது. நான் உள் போய்ச் சேருவதற்கு அந்த நேரத்தில் வேறு மார்க்கமில்லை. ஜீவாவுடன் சென்று ஜீவா வீட்டில் இரவு தங்கி, காலையில் எழுந்து எனது வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

இலக்கிய உறவுகளைப் பேணி அக்காலத்தில் நடந்து கொண்டோம் என்பதுடன், ஜீவா அக்காலத்தில் பல நிகழ்வுகளுக்கும் தன்னோடு என்னை அழைத்துச் சென்றார் என்பதனை நன்றியுடன் இன்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

எனது முதல் நூல் வெளியீட்டில் ஜீவா

மேடைகளில் பேசும் பொழுது அன்றைய கால கட்டத்துக்கு வேண்டிய நல்ல கருத்துகளை, வித்தியாசமான புதுமையான புதிய தகவல்களைக் கூறவேண்டும். அவை சபையோரைக் கவருவதுடன் பத்திரிகைக்காரர்களும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்களென இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் இரண்டொரு தடவை ஜீவா என்னிடத்தில் கூறியிருக்கின்றார். ஜீவா தான் மேடை ஏறிப் பேசும் சந்தர்ப்பங்களில் இக்கருத்தினை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சபையைக் கவரும் வகையில் பேசுவதுண்டு.

எனது நூல் வெளியீட்டு விழாவில் ஜீவா பேசினார். எனது முதல் நூல் 'விடிவை நோக்கி' 1973இல் வெளி வந்தது. 'வீரகேசரிப் பிரசுரமாக' வெளிவந்த நாவல் அது. வடமராட்சி மண்ணில் இருந்து வெளிவந்த முதல் நாவல் என்னும் பெருமையும் அந்த நூலுக்கு உண்டு. அந்த நாவல் வெளியீட்டு விழா நான் ஆசிரியராக இருந்த தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் 12.10.1973இல் கல்லூரித் திறந்தவெளி அரங்கில் நடைபெற்றது. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா ஆகியோரும் இன்னும் சிலரும் விழாவில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார்கள். ஜீவாவும் பிரதான பேச்சாளராக

விழாவில் பங்குபற்றி உரையாற்றினார். ஜீவா அன்று பேசும் போது தனது அவதானிப் பொன்றினைப் பகடியாக எடுத்துக் கூறினார். ஈழத்தின் சிறந்த இலக்கிய வாதிகளுக்கு ஆண் குழந்தைகள் பிறப்பதில்லை. எல்லோருக்கும் பெண் குழந்தைகளே பிறக்கின்றார்களெனச் சொல்லி உதாரணங்களையும் எடுத்துக் கூறினார். பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கு ஆண் குழந்தை இல்லை. பேராசிரியர் சிவதம்பிக்கும் இல்லை. தனக்கும் இல்லை. தெனியானுக்கும் இல்லை. எல்லோருக்கும் பெண் குழந்தைகள் இருவர் மாத்திரம் இருக்கின்றார்கள் என்றார். (அந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்குப் பின்னர்தான் ஜீவாவுக்கு மகன் திலீபனும், எனக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள்.) ஜீவா கூறிய கருத்து அந்தச் சபையில் வித்தியாசமானதாக, பலருக்கும் கவனத்துக்குரியதாக இருந்ததேதோ உண்மைதான். ஆனால், ஜீவாவின் விருப்பம் போல அந்தக் கருத்து பத்திரிகைக்குரியதாகவும் அமைந்து விட்டது. ஜீவா பகடியாகக் கூறிய அந்தக் கணிப்பினைச் சிறந்த எழுத்தாளர்க்குரிய ஓர் அளவுகோலாக அவர் கொள்கிறாரெனக் கேலியாக இலக்கியப் பத்திரிகைகள் சில அப்போது எழுதின. ஜீவாவின் மீது இருந்து வந்த இலக்கியக் காழ்ப்பே அவ்வாறு எழுதுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

சாஹித்திய விருதினை முதன் முதல் ஜீவா பெற்றுக்கொண்டமையும், மல்லிகையின் தொடர் வருகையும் ஜீவா மீது தொடர்ந்து சேறு பூசுவதற்குரிய காரணங்களாக அமைந்தன.

அக்காலத்தில் நீர்கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்த நண்பர் லெ.முருகபூபதி, மல்லிகை சஞ்சிகைக்கு ஊடாக ஜீவாவுடனும் பின்னர் என்னுடனும் தனது தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவர் நீர்கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்கத்தில் 27.10.1973இல் 'விடிவை நோக்கி' நாவல் அறிமுக விழா ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்து நடத்தினார். ஜீவா யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நீர்கொழும்பு வந்து அந்த விழாவில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார். தெளிவத்தை ஜோசப், மு.பவீர் ஆகியோருடன் வேறு சிலரும் கலந்து கொண்டு நாவல் பற்றிப் பேசினார்கள்.

இளம் எழுத்தாளனாகிய எனது வளர்ச்சியில் ஜீவா அக்காலத்தில் அக்கறையாக இருந்தார் என்பது உண்மை. என்னுடன் பல இடங்களுக்கும் வந்தார். அதனால் மல்லிகைக்கு வேண்டிய அறிமுகம் அவருக்குக் கிடைத்தது. எனது தம்பி க.நவம் (க.நவரத்தினம்) அக்காலத்தில் கல்முனை

சாஹிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரது தொடர்பு காரணமாக கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் எனது 'விடிவை நோக்கி' நாவலுக்கு அறிமுக விழா ஒன்றினை நடத்துவதற்கு தீர்மானித்தது. என்னோடு சேர்ந்து ஜீவாவையும் அங்கு அழைத்திருந்தார்கள். இருவரும் பாண்டிருப்பு சண்முகம் சிவலிங்கம் இல்லத்தில் ஐந்து தினங்கள் தங்கியிருந்து நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டோம். மட்டக்களப்பு ஆசிரிய கலாசாலை, மருதமுனையிலுள்ள ஒரு பாடசாலை, சாஹிராக் கல்லூரி, சம்மாந்துறையில் எழுத்தாளர் சந்திப்பு என பல இடங்களிலுமெல்லாம் உரையாற்றுவதற்கு ஜீவாவை அழைத்தார்கள். ஜீவாவுடன் சென்றிருந்த எனக்கும் அந்தக் கூட்டங்களிற் பேசுவதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டின.

கல்முனை பாத்திமாக் கல்லூரியில் 28.11.1973இல் கவிஞர் நீலாவணன் தலைமையில் 'விடிவை நோக்கி' அறிமுக விழா நடைபெற்றது. எழுத்தாளர் மருதூர்க்கொத்தன் நாவல் பற்றிப் பேசினார். அதன் பின்னர் அதே மேடையில் ஜீவாவுடனான இலக்கியச் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. இரவு நீலாவணன் தனது இல்லத்துக்கு அழைத்து எங்களுக்கு விருந்தளித்துக் கௌரவித்தார். கல்முனையில் தங்கி இருந்த காலத்தில் மருதூர்க்கொத்தன், மருதூர்க்கனி, அன்பு முகைதீன் ஆகிய படைப்பாளிகளும், வேறு சில இலக்கிய அபிமானிகளும் எங்களை அழைத்து விருந்து தந்தார்கள். மனதுக்கினிய பசுமையான அந்த நாட்களை இன்று நினைக்கும் வேளைகளிலும் உள்ளம் மகிழ்கிறது. இந்த மனநிறைவுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தவர்கள், எங்களை உபசரித்த நண்பர்களுடன் எனது சகோதரனும் மல்லிகை ஜீவாவுந்தான் என்பதனை மறுப்பதற்கு இல்லை.

ஜீவாவுக்கென்றே குறிப்பாகச் சில இயல்புகள் உண்டு. மேடைகளில் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினாலும், தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் எதனையும் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை. மனதில் யாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு தனது காரியங்களைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருப்பார்.

ஜீவாவின் சகோதரன் ஒருவர் காலமாகிவிட்ட செய்தி ஒரு தினம் எனக்குக் கிடைத்தது. ஜீவாவின் சகோதரனை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். மல்லிகைக் காரியாலயம் ஆரம்பத்தில் அவர்களது சலூனுக்குள் இயங்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருடன் எனக்குப் பழக்கமுண்டானது. அவர் அந்தச் சலூனில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். நான் மல்லிகைக்

குச் சென்ற வேளைகளில் ஜீவா அங்கில்லையானால் அவர் சகோதர னுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். அதனால் நான் அறிந்து வைத்திருந்த ஒருவராக அவர் இருந்தார். எனக்கு முன்னரே பழக்கமானவர் என்பதனை விட, ஜீவாவின் சகோதரன் என்பது மிக முக்கியமானது. நான் யாழ்ப்பாணம் சென்று, மரணச் சடங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன். என்ன அதிசயம்! ஜீவாவின் சகோதரன், நான் மனதில் எண்ணி இருந்தவர் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார். எனது மனதில் இருந்ததை வெளியில் நான் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் ஜீவாவே இறந்தவர் தனது இன்னொரு தம்பி என்ற தகவலை எனக்குக் கூறினார். பின் சற்று நேரம் ஜீவா என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் பின்னர் வாருங்கோ போவம் என்று கூறிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். இருவரும் மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

மல்லிகை காரியாலயத்தில் வைத்து அச்சுக்கோத்து, வெளியே அச்சுக்கத்துக்குத் தூக்கிச் சென்று அச்சிடப்பட்ட காலமது. ஜீவா என்னோடு பேசிக்கொண்டு அச்சுக்கோத்த எழுத்துக்களைக் கலைத்து கேஸுகளுக்குள் ஒவ்வொன்றாகப் போட்டார். சிறிது நேரம் அந்த வேலையைச் செய்து முடித்து விட்டு, புறாவ் பார்ப்பதற்கு ஆரம்பித்தார். ஒரு பிரதியை எனது கையில் தந்தார். இருவரும் புறாவ் பார்த்து முடிந்த பிறகு தேநீர் குடிப்பதற்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

இருவரும் மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தோம். சற்று நேரம் என்னோடு பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டு, மல்லிகை வேலைகளை மீண்டும் ஆரம்பித்தார். நான் சிறிது நேரத்தின் பின்னர் ஜீவாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன்.

இந்த நிகழ்வு ஜீவா பற்றிய எனது மனப்பதிவை மேலும் உயர்த்தியது. ஜீவா எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இயக்கிக் கொண்டிருப்பவர். மல்லிகையைத் தனது ஆத்மாவாக எண்ணிச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர். அப்போ திருந்த மனத்துயரத்துக்கு மத்தியிலும் அதனை வெளியிற் காட்டிக் கொள்ளாது மல்லிகைக்காக எப்பொழுதும் போல தன்னை அர்ப்பணித்து ஓயாது உழைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஜீவாவைப் போல இன்னொருவரைக் காண்பது அரிதிலும் அரிது.



ஜீவா ஜெயகாந்தன் நட்பு

ஜீவாவுக்கு ஜெயகாந்தனுடன் நீண்டகால நட்புறவுண்டு. ஒத்த இயல்புகள் சிலவுள்ளவர்கள்தான் நண்பர்களாகப் பழகுவார்கள். அந்த வகையில் நோக்கும் பொழுது ஜீவா, ஜெயகாந்தன் இருவரிடத்திலும் ஆரம்பகாலத்தில் சில ஒற்றுமைகள் இருக்கவே செய்தன. இருவரும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். ஜெயகாந்தன் கட்சியில் சிறு ஊழியராக இருந்து, பின்னர் அச்சுக் கோப்பாளராகப் பணிபுரிந்து எழுத்தாளராக வளர்ந்து வந்தவர். ஜீவா தொழிலாளியாக இருந்து வளர்ந்து படைப்பாளியாக கட்சிக்குள் வந்தவர். இருவரும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவுடன், கட்சித் தலைவர்களின் ஆரவணப்பில் படிப்படியாக வளர்ந்து ஆக்க இலக்கியம் படைக்க ஆரம்பித்தவர்கள்.

முற்போக்காளர்களுக்கு அக்காலகட்டத்தில் களம் அமைத்துக் கொடுத்து அவர்கள் படைப்புகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது விஜயபாஸ்கரனின் சரசுவதி என்னும் சஞ்சிகை. அச்சஞ்சிகையில் ஜீவாவும் ஜெயகாந்தனும் இடையிடையே தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவா, ஜெயகாந்தன் இருவர் படங்களையும் வெவ்வேறு மாதங்களில் அட்டையில் பிரசுரித்து

இரு படைப்பாளிகளையும் சரசுவதி கௌரவித்தது. ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது, ஜெயகாந்தனின் மிகச் சிறிய ஒரு குறிப்பொன்று நூலில் இடம்பெற்றது. ஜீவா தமிழ்நாடு சென்று வரும் சமயங்களில் எல்லாம் ஜெயகாந்தனைச் சந்திப்பதற்கு தவறுவதில்லை.

ஐம்பதுகள் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் ஜெயகாந்தன் காலம் என்றே கூறுதல் வேண்டும். ஜெயகாந்தனின் எழுத்தின் வீச்சு, பார்வைத் தெளிவு என்பன தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதியவரவு, புதிய பாய்ச்சலாகவே இருந்தன. பலரும் கண்டு முகம் சுழிக்கும் சேரிப்புற மக்களின் வாழ்க்கையை மனிதநேயத்துடன் புதிய கோணத்தில் நோக்கி அற்புதமான படைப்புக்களாகவும் சிருஸ்டித்தார். 'அக்கினிப் பிரவேசம்' போன்ற படைப்புகளைப் படைத்து புரட்சிகரமான கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் விதைத்தார். ஜெயகாந்தன் 'ஆனந்த விகடன்' எழுதிய 'முத்திரைக் கதைகள்' மிகப் பரந்துபட்ட வாசகர்களைச் சென்றடைந்தன.

ஜெயகாந்தனின் பிரபல்யம் பெருகியது. ஜெயகாந்தன் ஆனந்த விகடன் போன்ற சஞ்சிகையில் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்ததும் முற்போக்காளர்கள் சிலர் அதிருப்திப்பட்டுக் கொண்டனர். ஜெயகாந்தன் தனது கொள்கையில் இருந்து சறுக்கப் போவதற்கான முதல் அடியென ஆரூடம் கூறினர். இல்லை, முதலாளித்துவச் சஞ்சிகையைத்தான் பயன்படுத்துவதாக அவர் அப்பொழுது வீராப்பாகக் கூறிக்கொண்டார்.

எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஜெயகாந்தன் தான் அதுவரை வரித்துக் கொண்டிருந்த கொள்கைக்கு எதிராகச் செயற்பட ஆரம்பித்து விட்டார். இதனை இடதுசாரிகள் ஜெயகாந்தனின் சிதைவு - சீரழிவு ஆரம்பித்து விட்டதாகவே அக்காலத்தில் கணித்தார்கள். அப்பொழுது தான் சார்ந்திருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு எதிராக ஜெயகாந்தன் பேசவும், எழுதவும் ஆரம்பித்து விட்டார். அவரது படைப்புகளிலும் அது வெளிப்படத் தொடங்கியது. அவருக்கே இயல்பான துணிச்சலுடன் அதுவரை தான் பின்பற்றி வந்த கொள்கைக்கு எதிராக அறிக்கைகள் விட ஆரம்பித்தார்.

ஜெயகாந்தனின் நண்பராக இருந்துவந்த ஜீவாவின்னாள், ஜெயகாந்தனின் இத்தகைய அடிசறுக்கலை அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. ஜெயகாந்தனின் குழப்பமான கருத்துகளுக்கு மல்லிகைக்கூடாக ஜீவா பதில் சொல்ல விரும்பினார். ஆனால், நீண்டகால நண்பர் ஒருவர் பற்றிச் சுடச் சுடத் தான் எழுதுவதனையும் அவர் விரும்பவில்லை.

நான் அக்காலகட்டத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுத்துக்களை வெகுவாக விரும்பி வாசித்து வந்த ஒருவன். ஜெயகாந்தனை விடவும் சிறப்பாக ஆக்க இலக்கியம் படைக்கும் வேறொருவர் இருப்பதாக அக்காலத்தில் நான் கருதவில்லை. ஜெயகாந்தனின் படைப்பாற்றல் மாத்திரமல்ல, அவரது கொள்கைத் தெளிவும், அதனால் பெற்றுக்கொண்ட பார்வைத் தெளிவும் உன்னதமான இலக்கியங்களை அவர் தருவதற்குக் காரணமாக இருந்தன என்பதனை நான் விளங்கி வைத்திருந்தேன். ஜெயகாந்தனுக்கு ஏற்பட்ட குழப்பம் அல்லது தடுமாற்றம் எனது மனதில் அவர் மீது அதிருப்தியையே தோற்றுவித்தது. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியல் அங்கத்தவராக நான் இணைந்திருந்தேன். கட்சியில் உறுப்பினராகச் சேருவதற்குரிய விண்ணப்பப் படிவத்தினைப் பெற்று வந்து என்னிடத்தில் தந்து, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தவராகச் சேர்த்து விட்டவர் ஜீவா. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவரைக் கொண்டே ஜெயகாந்தனின் குழப்பமான கட்டுரைக்குப் பதில் எழுத வேண்டுமென ஜீவா விரும்பினார். அந்தக் கட்டுரையை எழுதித் தருமாறு என்னிடத்தில் ஜீவா கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆரம்பத்தில் உண்மையில் உள்ளூர எனக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. நான் மிகவும் விரும்பிப் படித்து வந்த ஓர் எழுத்தாளன்; அது மாத்திரமல்ல தமிழ் இலக்கிய உலகம் மதித்துப் போற்றும் ஜாம்பவான். அந்த ஜெயகாந்தனுக்கு நான் பதில் எழுதுவதாவென சிந்தித்தேன். மறுபக்கம் பார்த்த பொழுது என்னால் எழுதுவதற்கு இயலும் என்ற நம்பிக்கை ஜீவாவுக்கு இருக்கின்றது. ஜீவாவின் வேண்டுகோளைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கும் நான் விரும்பவில்லை. ஜெயகாந்தனின் கொள்கைக் குழப்பம் பற்றியே எழுத வேண்டியிருந்தது. அவரது படைப்புகள் பற்றி அல்ல என்ற முடிவுடன் கட்டுரையை எழுதுவதற்குத் தீர்மானித்தேன். 'ஒதுக்கித் தள்ளுங்கள்'

(ஜெயகாந்தனும் இந்தத் தலைப்பில்தான் கட்டுரை எழுதி இருக்க வேண்டும்) என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதி ஜீவாவிடம் கொடுத்தேன். ஜீவா உடனடியாக மார்ச் 1970 மல்லிகையில் அந்தக் கட்டுரையைப் பிரசுரித்தார். அந்தக் கட்டுரை மூத்த படைப்பாளிகள் பலருடைய பாராட்டைப் பெற்றுக்கொண்டது.

அன்றைய எங்கள் கணிப்பு மிகச் சரியானது. ஜெயகாந்தன் இன்று முற்றாகத் திசைமாறிப் போய்விட்டார். ஆனால், ஜீவாவுக்கும் ஜெயகாந்தனுக்கும் இடையேயுள்ள நட்பு அறுந்து போகாது இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதுதான் உண்மை நட்பு. தனது நண்பர்களின் வளர்ச்சியில் எக்காலத்திலும் அக்கறையுள்ள ஒருவராக ஜீவா இருந்து வருகின்றார்.



மல்லிகையில் வெளியான விவாதக் கட்டுரைகள்!

ஜீவாவை மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் சந்தித்து இலக்கிய விவகாரங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்போம். அல்லது அரசியல், சமூக நிலைமைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். பெரும்பாலும் எங்கள் உரையாடலில் இலக்கியமே முக்கியத்தவம் பெறும். அக்கால இலக்கியப் போக்கின் மீது குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்த சில அதிருப்திகள் எனக்கு மனதில் இருந்த வந்தன. ஜீவாவுக்கும் எனது கருத்தில் உடன்பாடிருந்தது. ஒரு தினம் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயம், 'இவைகளை எழுதுங்கோ, ஒரு விவாதத்தை ஆரம்பிப்போம்' என்று ஜீவா கூறினார். ஜீவாவின் கருத்தினை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

மல்லிகையில் குறிப்பிட்ட சிற்சில சர்ச்சைகள் அவ்வப்போது இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றன. அந்தச் சர்ச்சைகளில் சம்பந்தப்பட்ட இருவர் அல்லது மூவரே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் பெருமளவில் ஈடுபட்டதும், பல மாதங்களாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்றதுமான விவாதங்கள் இரண்டு நடைபெற்றிருக்கின்றன. அந்த இரண்டு விவாதங்களையும் ஆரம்பித்து வைத்தவன் நான். இறுதியாக அவற்றை முடித்து வைக்கும்

பணியையும் நான் செய்து வைத்தேன்.

இந்த இரண்டு விவாதங்களினால் பலரின் கவனத்தையும் மல்லிகை ஈர்த்தது. எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மல்லிகையைத் தேடிப் படித்தார்கள். அதேவேளை விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்த நான் பெருமளவு இலக்கிய உலகின் கவனத்துக்கு உள்ளானேன். நான் முன்வைத்த விவாதக் கருத்துக்களை ஒட்டியும் வெட்டியும் பலர் மல்லிகையில் எழுதினார்கள். வேறு சிலர் நடுநிலையாகக் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். இன்னும் சிலர் என்னை நேரில் சந்திக்கும் போது இதுபற்றிக் கூறினார்கள். 'ஈழத்து இலக்கியமும் அதன் தலைமையும் தவறுகளும்' என்னும் விவாதம் ஏப்ரல் 1977 மல்லிகையில் ஆரம்பமானது. ஓர் ஆண்டு காலத்துக்கு மேலாக மாதா மாதம் தொடர்ந்து விவாதக் கட்டுரைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. அந்த விவாதத்தினை முடித்து வைக்கலாமென ஜீவா கருதிய போது, விவாதத்தினைத் தொடக்கி வைத்த காரணத்தினால் இறுதிக் கட்டுரை எழுதுமாறு என்னிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டார். ஏப்ரல் 1978 மல்லிகையில் அந்தக் கட்டுரையை எழுதி விவாதத்தை முடித்து வைத்தேன். இந்த விவாதம் மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்ற நிலையில் ஜீவாவுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் ஆரோக்கியமான விவாதங்கள் இடம்பெறுவதனால் இலக்கிய உலகில் ஒருவகையான பரபரப்பு உண்டாகும். அடுத்த இதழ் எப்போது வெளிவரும் என்ற எதிர்பார்ப்பினை உருவாக்கும். தொடர்கதைகளைப் படிப்பவர்கள் போல இலக்கிய வாசகர்கள் மத்தியில் ஆவலைத் தூண்டி விடும். அதன் விளைவும் நல்ல தெளிவினையும் சிறந்த பயனையுமே கொடுக்கும்.

இதனால் உற்சாகம் அடைந்த ஜீவா மல்லிகையில் இது போன்ற இலக்கியச் சர்ச்சைகள் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனால், தொடர்கதைகளை வெளியிடுகின்றவர்கள் போல ஒரு சர்ச்சை முடிவற்றதும் இன்னொரு சர்ச்சையை உடனடியாக ஆரம்பிப்பதற்கு இயலுமா? சில ஆண்டுகள் பொறுத்திருந்து பிற்தொரு இலக்கிய விவாதத் ஆரம்பிப்பதற்குத் தீர்மானித்தோம்.

மல்லிகையின் பதினெட்டாவது ஆண்டு மலர் 1982 ஆகஸ்ட் மாதம்

வெளிவந்தது. அந்த மலரில் மறுபடி ஒரு விவாதத்தைத் தொடங்கினோம். 'இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியமும், அதன் எதிரணியினர்களான மரபுப் பண்டிதர்களும் மார்க்ஸியப் பண்டிதர்களும்' என்ற முதற் கட்டுரையை எழுதினேன். அந்தச் சர்ச்சையை ஆரம்பிக்கும் பொழுது அது சிலருடைய எதிர்ப்புக்குள்ளாகும் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டே அதனை எழுதினேன். நான் எதிர்பார்த்தது போல காரசாரமான விவாதங்கள் நடைபெற்றன. காலப்போக்கில் முன்வைத்த விவாதப் பொருளை விட்டு, விவாதம் வேறு திசையில் திரும்பிச் செல்வதனை நான் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். மரபுப் பண்டிதர்கள் அறுபதுகளில் முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு எதிராகப் பெரிய போராட்டமே நடத்தினார்கள். அவர்கள் இந்த விவாதத்தில் பங்குபற்றவில்லை. மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள் என நான் குறிப்பிட்டவர்களே காரசாரமான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி விவாதத்தில் பங்குபற்றினார்கள். மல்லிகைக்கு எழுத விரும்பாத மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள் வேறு வெளியீடுகளில் தம்மைப் பாதுகாப்பதற்கான கருத்துக்களை வெளியிட்டார்கள். சிலர் கருத்துகளின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய விவாதத்தினை விட்டு தனிப்பட்ட தாக்குதல்களைச் செய்தார்கள்.

அந்த விவாதக் கட்டுரையில் மரபுப் பண்டிதர்கள் ஜீவா, டானியல் ஆகிய இருவரையும் இலக்காக வைத்தே தமது தாக்குதலை நடத்தினார்கள் என்று எழுதினேன். அந்தக் கருத்தானது முற்போக்காளர் சிலருக்கு அதிருப்தியைக் கொடுப்பதாக இருந்தது. அந்த அதிருப்தியாளர் எழுதிய கட்டுரைகள் விவாதத்தின் மையப் பொருளை விட்டு, விவாதம் திசை திரும்பிப் போவதற்குக் காரணமாக இருந்தன. ஆனால், இதற்கு முன்னர் இடம்பெற்ற விவாதத்தினை விடவும் இந்த விவாதம் பயனுள்ளதாக அமைந்தது.

விவாதத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தவன் என்ற முறையில் அதனை நிறைவு செய்து வைக்கும் வண்ணம் ஜீவா என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். ஆரம்பித்து வைத்தவர் நிறைவுசெய்து வைத்த பின்னர் அந்த விவாதம் மேலும் தொடர்வதில்லை. அது மரபுமில்லை, நாகரிகமும் இல்லை. இறுதிக் கட்டுரைகள் இரண்டு இதழ்களில் தொடர்ச்சியாக நான் எழுத வேண்டி நேர்ந்தது. 1983 ஒக்டோபர், நவம்பர் மல்லிகை இதழ்களில்

எழுதி நிறைவு செய்தேன். அதன் பின்னர் அந்த விவாதம் தொடர்பான கட்டுரைகள் மல்லிகையில் இனி வெளிவரமாட்டாதென நம்பி இருந்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! அதன் பின்னரும் கடிதம் என்ற பெயரில் இருவரது கட்டுரைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்தன.

அந்த விவாதக் கட்டுரைகளின் முக்கியத்துவத்தைக் கவனத்தில் கொண்டு அவைகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவர் அந்த விவாதக் கட்டுரைகளை ஆய்வு செய்து தனது பட்டப்படிப்புக்கான ஆய்வுக் கட்டுரையாகச் சமர்ப்பித்தார். பின்னர் அந்த ஆய்வுக் கட்டுரை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக நூலாக வெளிவந்திருக்கின்றது. அந்த இலக்கிய விவாதத்தின் பின்னர் அதுபோன்ற இலக்கியச் சர்ச்சைகள் மல்லிகையில் தொடராக வெளிவரவில்லை என்பதனைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஜீவாவுக்கும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனுக்கும் இடையில் இருந்து வருகின்ற நட்புப் பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டேன். ஜெயகாந்தன் மாத்திரமல்ல வேறு சில எழுத்தாளர்களுடனும் ஜீவாவுக்குத் தொடர்புகள் இருந்து வந்தன. ஆரம்ப காலகட்டத்தில் பெரும்பாலும் முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள எழுத்தாளர்களுடனேயே ஜீவாவின் நெருக்கம் இருந்து வந்தது. சரசுவதி சஞ்சிகையின் வருகை தடைப்பட்ட பின்னரும் 'தாமரை' தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. இன்றும் பல்வேறு மாற்றங்களைக் காலப் போக்கில் பெற்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதன் நிறுவன ஆசிரியர் தமிழ்நாட்டு கம்ப்யூனிஸ்ட் தலைவர் ப.ஜீவானந்தம். அந்த தாமரை இதழின் ஆசிரியர் ப.சோமு என்பதில் ஒருதுடவை இலங்கை வந்திருந்தார்.

கொழும்பில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் களைச் சந்தித்துப் பேசினார். பின்னர் 'தாமரை' ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணம் வரும் செய்தி முன்கூட்டி நான் அறிந்திருக்கவில்லை. அவரது யாழ்ப்பாண வருகையும் திடீரெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. 'தாமரை' ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணம் வருகின்றார் என்ற செய்தியை உடனடியாக ஜீவா எனக்கு அறியத் தந்தார். யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்துக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆர்வலர் சிவராஜா இல்லத்தில் சோமுவின் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. ஜீவா அறிவித்தல் தராது விட்டிருந்தால் தாமரை ஆசிரியரை நேரிற் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு என்னுக்குக் கிட்டி இருக்காது.



எழுத்தாளர்களின் இணைப்புப் பாலமாக இருந்தவர் ஜீவா

கஸ்தூரியார் வீதிக் காரியாலயத்தில் இருந்து வெளி வந்து கொண்டிருந்த மல்லிகை, காங்கேசன்துறை வீதியில் சிறிலங்கா புத்தகசாலை ஒழுங்கையில் தனக்கென்று பிரத்தியேகமான காரியாலயத்தில் செயற்படுத்திக் கொண்டிருந்த காலம். மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் இருந்து ஜீவாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயம், எங்கள் உரையாடலுக்கிடையே இருந்தாற்போல “நீங்கள் நாவல் எழுதுங்கோ” என்று ஜீவா கூறினார். நான் அதுவரை ‘விடிவை நோக்கி’ என்ற ஒரு நாவல் மாத்திரம் எழுதியிருக்கின்றேன். இந்த நிலையில் நாவல் எழுதுமாறு ஜீவா என்னைக் கேட்டுக் கொண்டது அப்பொழுது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதுபற்றி நான் சிந்தித்தேன். என்னால் நாவல் எழுத முடியும் என்னும் நம்பிக்கை எனக்கு மனதில் இருந்தது. ஆனால், சிறுகதை போல பிரசுரஞ் செய்யும் வாய்ப்பு நாவலுக்குக் கிடைக்காது. பத்திரிகைகள் சில நாவல்களைத் தொடர்கதைகளாகச் சில சமயம் வெளியிடக் கூடும். தொடர்கதைகளுக்கு வாசகர்களின் ஆவலைத் தூண்டும் அம்சம் வாரந்தோறும் இடம்பெற வேண்டும். பின்னர் நூலாக்கம் செய்வது இன்னொரு பிரச்சினை. நாவல் எழுதுவதற்கேற்ற ஆற்றலுள்ள இலங்கை எழுத்தாளர்கள் சிலர் இந்தச்

சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொண்டு அந்தத் துறைக்குள் பிரவேசிப்பதில்லை.

ஜீவா சொன்ன கருத்தினை உள்வாங்கிக் கொண்டு அதுபற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். சில தினங்களின் பின்னர் ஜீவாவை நான் சந்தித்த வேளை “நாவல் எழுத ஆரம்பித்து விட்டியா?” என்று வினா வினார். அப்படி என்னைக் கேட்பார் என்று நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. “உங்களால் நாவல் எழுத முடியும்” என்று தொடர்ந்து கூறினார். ஜீவாவின் உள்ளத்தில் உள்ள நம்பிக்கையை நான் விளங்கிக் கொண்டு “ஆயத்தங்கள் செய்து விட்டேன். இனி எழுதுவேன்” என்று தெரிவித்தேன். “சரி. கெதியாக எழுதிக்கொண்டு வாருங்கோ...” எனக் கூறி அந்தக் கதையைத் தொடராத முடித்தார். ஜீவாவின் தூண்டுதலின் பின்னர்தான் நான் நாவல் எழுதுவது பற்றித் தொடர்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது ஒரு குறுநாவல் கையெழுத்துப் பிரதியாக என்னிடம் இருந்தது. அதனை முழு நாவலாக எழுதுவது எனது சிரமத்தைக் குறைக்குமெனக் கருதினேன். எனது எண்ணம் போல சில நாட்கள் அக்கறையுடன் எழுதி, அந்த நாவலை நிறைவு செய்தேன். பின்னர் ‘கழுகுகள்’ என்ற அந்த நாவல் பிரதியைக் கொண்டு சென்று ஜீவாவின் கையில் ஒப்படைத்தேன். ஜீவா தமிழ்நாடு செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். பிரதியைக் கையோடு கொண்டு சென்று ‘நர்மதா வெளியீடு’ ஆக நூல் வெளிவருவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தார்.

ஒரு தினம் ஜீவாவிடம் இருந்து எனக்கொரு தகவல் வந்து சேர்ந்தது. ‘கழுகுகள்’ நூலாக வந்து சேர்ந்துவிட்டது. தகவல் கிடைத்த அன்றே ஜீவாவைத் தேடி மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்குச் சென்றேன். அன்றைய தினம் 30.12.1981. நூலில் இரண்டு பிரதிகளை ஜீவா என்னிடம் தந்தார். அந்த அளவில் ஜீவா விட்டுவிடவில்லை. வெளியீட்டு விழா ஒன்று செய்ய வேண்டுமெனக் கூறினார். விழாவுக்குரிய ஏற்பாடுகளையும் தானே செய்தார்.

தமிழ்நாட்டில் அச்சாகி இருக்கும் நூலின் பிரதிகள் பெருமளவு இங்கு வந்து சேர்வதில்லை. அதே சமயம் காவலூர் ஜெகன்நாதனின் ‘யுகப் பிரவேசம்’ நாவலும் ஜீவாவின் முயற்சியினால் ‘நர்மதா’ வெளியீடாக வெளிவந்திருந்தது. இரண்டு நூல்களுக்குமுரிய வெளியீட்டு விழாவினை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்பகுதியில் நடைபெறு வதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தானே முன்னின்று

ஜீவா செய்தார். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தலைமையில் 03.03.1982இல் வெளியிட்டு விழா நடைபெற்றது. பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு 'கமுகுகள்' பற்றிப் பேசினார்.

ஜீவா நூலுருவில் ஆக்கித் தந்த 'கமுகுகள்' நாவலுக்கு எமது பிரதேசத்தில் அறிமுகக் கூட்டம் ஒன்று நடத்துவதற்கு விரும்பினேன். அந்த அறிமுக விழா வதிரி தமிழ் மன்றத்தில் 09.03.1982 அன்று மாலையில் நடைபெற்றது. அந்த விழாவுக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்த ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு. அந்த விழாவில் ஒரே மேடையில் ஜீவாவும் டானியலும் அமர்ந்திருந்து எனது நூல் பற்றிப் பேசினார்கள் என்பது இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நிகழ்வு.

இலங்கை, இந்திய உறவு தொன்று தொட்டு காலம் காலமாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது. ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தோணியில் ஏறி, பாக்கு நீரிணைக் கடந்து இராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்த சம்பவங்கள் கதை கதையாகக் கூறப்பெற்று வந்துள்ளது. சதாவதானி கதிர்வேற்பிள்ளை, ஆறுமுக நாவலர், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை போன்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் இணைப்புப் பாலமாகவும், முன்னோடிகளாவும் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். பிற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுடனான இணைப்புப் பாலமாகத் திகழ்ந்த நவீன இலக்கியவாதிகளுள் முதன்மையானவராகக் கருதத்தகுந்தவர் டொமினிக் ஜீவா. ஜீவா சிறந்த படைப்பாளியாக இருந்ததும், மல்லிகை மாசிகையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்ததும், சரசுவதி, தாமரை வழிவந்த உறவுகளும், கட்சித் தொடர்புகளும், எழுத்தாளர்களின் நட்பும் என இன்னபிற காரணங்களினால் ஜீவா இலக்கியத்துறை சார்ந்த உறவுப்பாலமாக இருந்து வந்தார். இலங்கையில் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் வசதிகள் போதுமான அளவு இல்லாத காரணத்தினாலும் இலக்கிய விழாக்கள், நண்பர்களின் வைபவங்களுக்காகவும் இடையிடையே தமிழ்நாட்டுக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தார். இவைகளினால் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் மத்தியில் அறிமுகமும் நட்பும் ஜீவாவுக்கு இருந்து வந்தது.

இந்த வகையில் தமிழ்நாடு இராஜபாளையம் எழுத்தாளர்களுக்கும், ஜீவாவுக்கும் நெருக்கமான இலக்கிய உறவு இருந்து வந்தது. அந்த

நண்பர்களுள் கோ.ச.பலராமன், ஜெகன் நாதராஜா ஆகிய இருவரும் ஜீவாவின் அழைப்பினை ஏற்று யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் முக்கியமான பல இடங்களையும் அவர்கள் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். எழுத்தாளர் பலரைச் சந்தித்துப் பேசினார்கள். மேலும் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்திப்பதற்கும், எழுத்தாளர்களை அறிமுகஞ் செய்வதற்காகவும் யாழ்ப்பாணம் பொதுசன நூல் நிலையக் கேட்போர் கூடத்தில் 01.03.1981 அன்று மாலையில் இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றினை ஜீவா ஒழுங்கு செய்து நடத்தினார். அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்வுக்கு என்னைத் தலைமை தாங்க வைத்தார்.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் இணைப்புப் பாலமாக மாத்திரமல்லாது, எமது சகோதர இனமான சிங்கள எழுத்தாளர்களின் இணைப்புப் பாலமாகத் திகழ்ந்தவரும் ஜீவாதான். சிங்களச் சிறுகதைப் படைப்புகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து மல்லிகையில் வெளியிட்டு வந்தார். சிங்கள மொழியில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் சிலவும் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாக மல்லிகையில் வெளிவந்தன. அத்தோடு சிங்களப் படைப்பாளிகள், கலைஞர்களைக் கௌரவித்து மல்லிகையில் அறிமுகஞ் செய்து அட்டையில் அவர்கள் படங்களை இடம்பெறச் செய்தார். அதனால் சிங்களப் படைப்பாளிகள் சிலர் யாழ்ப்பாணம் வந்து போனார்கள். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்தவர்கள் ஜீவாவுடன் தொடர்பு கொண்டு அவரது அனுசரணையுடன் வந்து போனார்கள். எழுத்தாளர் குணசேனவிதான இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்து எழுத்தாளர்களையும் கட்சித் தோழர்களையும் சந்தித்துப் பேசுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டன. அந்தச் சந்திப்பு கட்சிக் காரியாலயத்தில் 04.08.1981 அன்று பிற்பகல் நடைபெற்றது. அந்தச் சந்திப்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களைத் தவிர, ஏனைய எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பிருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான குணசேனவிதானைவச் சந்தித்து, கலந்துரை யாடலில் ஈடுபட வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அந்த ஏற்பாட்டினை ஜீவா செய்தார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனியார் கல்வி நிலையமொன்றில் அன்று காலை அந்த நிகழ்வு இடம்பெற்றது. அதற்கு மூலவராக இருந்து செயற்பட்டவர் ஜீவா.

ஜீவாவுக்கென்று தனித்துவமான ஒரு முக்கியத்துவம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் உண்டு. ஜீவா ஓர் எழுத்தாளனாகப் பேனா பிடித்து எழுதினதால் மாத்திரம் அந்த முக்கியத்துவத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவில்லை. சமூகம் சம்பந்தமான நடவடிக்கை, கட்சித் தொடர்பு, தமிழ் நாட்டு உறவு போன்றவற்றுடன் மல்லிகை ஆசிரியராக இருந்து தூர நோக்குடன் அதனை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்ததும் முக்கிய காரணம் எனலாம். ஜீவா மல்லிகையை வெளியிடுவதற்கு ஆரம்பித்த பிறகு தனக்குரிய சமூகப் பொறுப்பை உணர்ந்து நடந்து கொண்டார். தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தன்னாலான பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்குடன் முழு மூச்சாக உழைத்து வந்தார். வளர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்து தொடர்ந்து எழுத வைத்தார். புதியவர்களை இனம் கண்டு அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்து வளர்த்து விட்டார்.

இந்த வகையில் தனது கருத்துக்களுடன் உடன்பாடு இல்லாதவர்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் அளித்தார். தன்னோடு முரண்பட்டவர்கள், வசை பாடித் திட்டித் தீர்த்தவர்கள் என்பதனை எல்லாம் கவனத்தில் கொள்ளாது, அவர்கள்

படங்களை அட்டைப்படமாக மல்லிகையில் இடம்பெறச் செய்து கௌரவித்தார். இத்தகைய செயற்பாடுகளால் கொள்கை சார்ந்த தோழர்கள் சிலரின் முகச் சுழிப்புக்கு ஆளானார். ஆனால் அதுபற்றிப் பெரிதாகக் கவலைப்பட்டுக் கொள்ளாது, தனது இலக்கியப் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்து வந்துள்ளார்.

ஜீவாவின் நோக்கத்தையும் ஓயாத உழைப்பு, பெருந்தன்மை என்பன வற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளாது தொடர்ந்து அவரைத் திட்டித் தீர்த்தவர்கள் இல்லாது போய்விடவில்லை. ஜீவா மீது குற்றங்குறை கண்டு விமர்சனம் என்ற பெயரில் அவர் மீது சேறு பூசுவதே நோக்கமாகக் கொண்டு சிலர் செயற்பட்டார்கள். அத்தகையவர்களின் செயற்பாடுகள், அவர்களின் பொறாமை கொண்ட அழுக்கு உள்ளங்கள் என்பன அவர்களின் இயல்பான குணத்தினை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின. அதேசமயம் ஜீவாவின் துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையும் மாத்திரமல்லாது கொள்கை சார்ந்த தோழமையுள்ள ஒரு கூட்டம் அவருக்குப் பின்புலமாக இருந்து வந்தது.

ஜீவாவின் புகழ் இமயம் போல உச்சிவரை உயர்ந்து சென்றது. ஜீவாவைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் கௌரவித்தன. ஜீவாவின் கருத்துகள், போட்டிகள் என்பன இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் அவ்வப்போது தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் ஜீவாவின் கருத்தினைக் கேட்டறிந்து வெளியிடுவதில் அவைகள் முனைப்புக் காட்டின. ஜீவா அவ்வப்போது வெளியிட்ட கருத்துகளைத் தாங்கி வெளிவந்த பிரசுரங்கள் மலை போலக் குவிந்திருந்தன.

ஜீவா எதனையும் முன்கூட்டித் திட்டமிட்டுச் செயற்படும் இயல்புடைய ஒருவர். தன்னை வசை பாடியவர்களின் கருத்துகளை அலட்சியமாக ஒதுக்கித் தள்ளியதுடன், தான் வெளியிட்டு வந்த கருத்துகளை அவ்வப்போது சேகரித்து வைத்து வந்துள்ளார். அவைகள் யாவையும் தொகுத்தெடுத்தால் குறைந்தது மூன்று நூல்களாவது வந்துதேறும். அவரைப் பொறுமையாகப் படித்து ஒரு நூலாக்கம் செய்யத் தகுந்த முறையில் தொகுப்பதற்கான நேர அவகாசம் ஜீவாவுக்கு இருக்கவில்லை.

ஒருநாள் மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்கு நான் சென்று சமயம் அந்தப் பெரிய பைலைத் தூக்கி என்னிடம் தந்தார். எல்லாவற்றையும் படித்துப் பார்த்து, ஒரு நூலாகத் தொகுக்கக்கூடியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, தொகுத்துக் கொண்டுவருமாறு கூறினார். நிறைய விடயங்கள் அடங்கிய பெரிய பைல். அந்தப் பைலில் அடங்கி இருந்த அத்தனை விடயங்களையும் பொறுமையாக முதலில் படித்து முடித்தேன்.

குறித்த ஒரு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப வெளியிடப்பட்டு, பின்னர் தேவைப்படாதவையெனக் கருதப்பட்ட கருத்துகள், திரும்பத் திரும்பத் தெரிவிக்கப் பெற்ற ஒரே கருத்துகள் என்பவைகளை எல்லாம் நீக்கி விட்டேன். ஏனையவைகளுக்குள்ளே பிரதானமானவைகளை மாத்திரம் தேர்ந்தெடுத்தேன். அதன் பிறகு குறிப்பிட்ட சில ஒழுங்குமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து அவற்றை வரிசைப்படுத்தினேன். முடிந்தவரை கால ஒழுங்கினைக் கவனத்தில் கொண்டேன்.

கொழும்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எனது தம்பி (க.நவம்) அப்பொழுது குடும்பத்துடன் வந்து எங்கள் தாய் வீட்டில் தங்கி இருந்தான். அவனுடைய பார்வைக்கும் நான் தொகுத்து முடித்த தொகுதியைக் கொடுத்தேன். பின்னர் அந்தத் தொகுப்பை எடுத்துச் சென்று 01.01.1982இல் ஜீவாவின் கையில் ஒப்படைத்தேன்.

அந்தப் பிரதியை நூலாக்கச் செய்வதற்காக தமிழ்நாட்டுக்கு ஜீவா எடுத்துச் சென்றார். பிரதி ஆறு மாத காலத்துக்குள், 'இலங்கையில் இருந்து ஓர் இலக்கிய குரல்' என்னும் நூலாக வெளிவந்தது. அந்த நூல் தமிழ்நாட்டு வெளியீட்டாளரால் வெளியிடப்பட்டிருந்ததால், அதற்குச் சூட்டப் பட்ட பெயர் மிகுந்த பொருத்தப்பாடு உடையதாக இருந்தது. வித்தியாசமான ஒரு தொகுப்பு நூலாக அது காணப்பெற்றது. ஆனால், ஜீவாவின் மீது எப்பொழுதும் குறை கண்டு தூற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அந்த நூல் பற்றியும் குறை கூறி எழுதாது விட்டுவிடவில்லை.

ஜீவா தனது அன்புக்கும் நட்புக்கும் உரியவர்களின் தனிப்பட்ட காரியங்களிலும் விழிப்பாகவும் அக்கறையாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றார். என் மீது ஜீவாவுக்கிருந்து வந்த அக்கறையை பல சந்தர்ப்பங்களில் நான்

அவதானித்ததுண்டு. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்று மிகச் சுவாரஸ்யமானது. அதனை எடுத்துச் சொல்வதற்கு முன்னர் டானியலின் ஒரு கூற்றினை இங்கு கவனத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கின்றது.

‘ஆனால், எழுதுவதற்கு சரியான ஒரு பொடியன் இருக்கிறான்.’ (தெனியான் அப்போது பையன் அல்ல. வயது 40 சொச்சம். அன்பிலும் நம்பிக்கையிலும் வயதுக் கணிப்பு தடுமாறும் போலும்.) நந்தி - தெனியான் மணிவிழா மலர்.

இது போன்ற ஒரு குரல் ஜீவாவின் உள்ளத்தில் இருந்தும் வெளிப்பட்டுக்கின்றது. ஒருமுறை மல்லிகை காரியாலயத்தில் இருந்து அவசரமாக வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது கஸ்தூரியார் வீதியில் ஜீவாவின் நீண்டகால இலக்கிய நண்பரைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னை விடுவதாக இல்லை. என்னை வற்புறுத்தி பாருக்கு அழைத்துப் போனார். நான் குடிப்பதில்லை என்று மறுத்த போது யானை மார்க் ஒரேஞ் பார்லியை கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். நான் அதனை எடுத்துக்கொண்டேன். இரவு ஒன்பது மணியளவில்தான் அவர் பாரை விட்டு வெளியேறினார். அவரை அழைத்துச் சென்று பஸ் நிலையத்தைக் கடந்து அவர் செல்ல வேண்டிய பாதையில் விட்டு வீட்டுக்குப் போகும்படி கூறிவிட்டு, நான் பஸ் நிலையம் வந்து சேர்ந்தேன்.

ஒரு வாரத்தின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த நண்பரை நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. “தெனியான், அண்டைக்கு நடந்ததை ஜீவாவிடம் போய்ச் சொன்னேன். குடிக்காத பொடியனை எல்லாம் நீ குடிகாரராக்கப் பார்க்கிறாய்! என்று பேசிப்போட்டார்” என்று கூறி மெல்லச் சிரித்தார்.

அந்தச் சமயம் நான் பொடியனல்ல. திருமணமாகி எனக்குக் குழந்தைகள் இருந்தார்கள். அன்பும் நட்பும் எவ்வாறு ஜீவாவின் உள்ளத்தில் இருந்து வார்த்தைகளாக வெளிப்படுகின்றது என்பதை அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

கிறக்குமதியாகும் தரமற்ற சஞ்சிகைகளைத் தடைசெய்யப் பாடுபட்ட ஜீவா

ஜீவா உறக்கத்துக்குப் போன நேரம் தவிர, மிகுதி நேரம் முழுவதும் மல்லிகை பற்றிச் சிந்தித்து அதற்காகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மல்லிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் மல்லிகைக்கு வேண்டிய விடயங்கள் தபாலில் வந்து சேரும். சிலர் நேரிலும் கொண்டுவந்து ஜீவா கையில் கொடுப்பார்கள். இவ்வாறு கிடைக்கும் விடயங்களுடன் ஜீவா திருப்திப்பட்டு விடுவதில்லை. முக்கியமானவர்களைத் தேடிச் சென்று நேரிற் கண்டு ஆக்கங்கள் தருமாறு கேட்டு பின்னர் பெற்றுக் கொள்வார். தனது சைக்கிள் வண்டியில் ஏறிச் சென்று யாழ்ப்பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்களையும் நகரத்துக்கு அண்மையில் வாழ்ந்தவர்களையும் சந்தித்து அவர்களிடம் இருந்தெல்லாம் மல்லிகைக்கு வேண்டிய படைப்புகளைச் சேகரித்துக் கொண்டார். சொந்த வேலைகள் அதிகமுள்ளவர்கள் கூட, ஜீவாவின் நல்ல நோக்கத்துக்கான வேண்டுகோளைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது எழுதிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவாவின் இந்த வகையான ஓயாத உழைப்பினால்தான் மல்லிகை தரமான ஒரு சஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற நிலையில் தனக்குரிய சில பொறுப்புகளை உணர்ந்து ஜீவா நடந்து கொள்வார். ஜீவா பலரிடமும் ஆக்கங்களைப் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டாலும், அந்தப் படைப்பாளிகளுக்கே அவரது ஆக்கம் எப்போது, எந்த இடத்தில் வெளிவருகிறது என்ற தகவலை முன்கூட்டி ஒருபோதும் சொல்லிக்கொள்ள மாட்டார். அவ்வாறு முன்னறிவித்தல் செய்வதனால் உண்டாகக்கூடிய பாதிப்புகளை எப்போதும் கவனத்தில் கொண்டு செயற்படுவார். மிக நெருக்கமாகப் பழகின்றவர்களாக இருந்தாலும் ஜீவா பின்பற்றும் நடைமுறை இதுதான். மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்கு அடிக்கடிப் போய்வரும் என் போன்றோருக்கு அச்சக் கோப்பாளர் வழியாக அந்த இரகசியம் மெல்ல கசிந்து விடும்.

மல்லிகை இதழ்களில் இனிமேல் வெளிவர இருக்கும் விடயங்கள் பற்றியும் ஜீவா வெளியே எடுத்துச் சொல்ல மாட்டார். அவ்வளவு இறுக்கமாக இந்த விடயத்தில் இருந்து வந்தார். மல்லிகைக்கு வந்திருக்கும் படைப்புகளை பிறரிடம் கொடுத்து செப்பனிடும் வேலையையும் பெரும்பாலும் ஜீவா செய்வதில்லை. தானே அதனையும் செய்து முடிப்பார். முழு நேரமும் மல்லிகைப் பணிகளில் ஜீவா மூழ்கிக் கிடப்பார்.

மிக அரிதாகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் 'இதை ஒருக்கால் பாருங்கோ' எனச் சில எழுத்துக்களை ஜீவா என்னிடத்தில் தந்ததுண்டு. ஒருநாள் ஒரு சிறுகதைத் தூக்கி எனது கையில் தந்து 'இதை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் பார்த்து சரிப்பண்ணிக்கொண்டு வாருங்கோ' எனக் கூறினார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஜீவா இதுவரை ஒருபோதும் இப்படிச் செய்ததில்லை. புதுமையாக இன்று என்னிடம் தருக்கிறாரேயென எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

எனது வீடு வந்து ஆறுதலாக அந்தச் சிறுகதைப் பிரதியை எடுத்துப் பார்த்தபொழுதுதான் ஜீவாவின் மனதில் இருந்த நோக்கத்தினை நான் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டேன். அந்தச் சிறுகதை அருமையான ஒரு படைப்பு. ஓர் இளம் எழுத்தாளரின் ஆரம்பகாலப் படைப்பு. ஆனால், வளர்ந்த ஓர் இலக்கியவாதியின் எழுத்தில் இருக்கக்கூடிய வீச்சினை அந்தச் சிறுகதையில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்து மதம் சார்ந்த விடயங்கள் பல அந்தச் சிறுகதைப் படைப்பில் இடம்பெற்றிருந்தன.

அவை தேவைக்கதிகமாகத் துரத்திக் கொண்டிருந்தன. நல்லதொரு படைப்புக்கு அந்தக் குறைபாடு குந்தகமாக இருந்தது. அவைகளைச் சற்றுக் குறைத்து வேறு சில சிறிய திருத்தங்களையும் செய்தால் வெகு நேரத்தியான சிறுகதையாக அமையுமென நான் விளங்கிக் கொண்டேன்.

இப்படியான பொறுப்புகள் யாவற்றையும் தானே செய்து முடிக்கும் ஜீவா, இதனைத் தான் ஏன் செய்யவில்லை? என நான் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. ஜீவா மதத்தினால் கிறிஸ்தவர். அந்தச் சிறுகதையை எழுதிய படைப்பாளி இந்து அல்லாத ஒருவர். அதனால் அந்தப் படைப்பினைச் செப்பனிடும் பொறுப்பினை என்னிடத்தில் ஒப்படைத்தார் என்பதே உண்மை. ஜீவா எவ்வளவு பொறுப்புணர்வுடன் அப்பொழுது நடந்து கொண்டார் என்பதற்கு இச்சம்பவம் நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டு.

தமிழ்நாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களுடன் ஜீவாவுக்கு நெருக்கமான இலக்கிய உறவுகள் இருந்த வந்த போதிலும், ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி என்று பார்க்கும் வேளையில் அந்த உறவுகள் பற்றி முதன்மைப் படுத்தி நோக்குவதில்லை. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமாகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து ஏராளமான சஞ்சிகைகள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. தரமான சஞ்சிகைகள் சிலவற்றுடன் குப்பைகள் பலவும் இங்கு வந்து ஒதுங்கின. வெறும் பொழுதுபோக்கு என்ற பெயரில் வாசகர்களைச் சுரண்டியதுடன் ஆரோக்கியமற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கின. அவற்றைத் தடை செய்து, தரமான சஞ்சிகைகள் மாத்திரம் இலங்கைக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் உருவானது. அதற்கான தீவிரப் பிரசாரம் இலங்கை மக்கள் மத்தியில் பரவலாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்தது. அதனை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமெனும் பிரசாரத்தில் ஜீவா ஈடுபாடு காட்டினார். தீவிரப் பிரசாரங்கள் பல இடங்களிலும் செய்தார். எங்கள் வடமராட்சிப் பகுதியில் இடம்பெற்ற பிரசாரக் கூட்டத்தில் ஜீவாவும் நானும் உரையாற்றினோம்.

அன்றிருந்த அரசாங்கம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கருத்துக்குச் சாதகமாகச் செயற்பட்டது. சராசரி வாசகர்களைச் சீரழிக்கும்

குப்பைகளைத் தடை செய்தது. அந்தத் தடையின் பின்னர் ஏராளமான புதிய சஞ்சிகைகள் அக்காலத்தில் இலங்கையில் வெளிவந்தன. ஆனால், இதனை ஒரு அரசியல் ஆக்கி இலாபந் தேடுவதற்கு அப்பொழுது சிலர் முற்பட்டார்கள். நடைமுறையில் இருந்த ஆட்சியில் மாற்றம் வந்து, புதிய அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த பிறகு, எல்லாம் தலைகீழாக மாற்றமடைந்து பழைய நிலைமை மறுபடியும் வந்து சேர்ந்து, ஜீவாவும் முற்போக்கு அணியினரும் இதற்காக உழைத்தவை யாவும் பயனற்றுப் போயின.

எனது சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்று ஜீவா விரும்பினார். ஜீவாவின் விருப்பம் போல எனது சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து 'சொத்து' என்ற தொகுதியாக அவைகளை உருவாக்கினேன். இதற்கு முன்னர் எனது இரண்டு நூல்கள் வெளிவந்து விட்டன. இரண்டும் நாவல்கள். 'விடிவை நோக்கி' நாவல் வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்தது. அதில் அணிந்துரை இடம்பெறுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. நர்மதா வெளியீடு 'கழுகுகள்' நாவலுக்குப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி எழுதிய அணிந்துரை கிடைப்பதில் ஏற்பட்ட தாமதத்தினால் அந்த நூலிலும் அணிந்துரை இடம்பெற முடியாது போயிற்று. 'சொத்து' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை ஒன்றை வாங்கி, நூலில் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும் என்னும் விருப்பம் எனக்கு மனதில் இருந்தது. டானியலிடம் அந்த அணிந்துரையை வாங்கும் எனது விருப்பத்தை ஜீவா விடம் கூறுவதில் உள்ளே தயங்கிக்கொண்டிருந்தேன். ஜீவா எனது மன நிலையை விளங்கிக் கொண்டார் போலும், டானியலிடம் அணிந்துரை வாங்குமாறு கூறினார். அதன் பிறகு எனக்கென்ன தடை!

டானியல் எழுதித் தந்த அணிந்துரையையும் சேர்த்து 'சொத்து' சிறுகதைப் பிரதியை ஜீவாவிடம் ஒப்படைத்தேன். ஜீவா அதனைக் கொண்டு சென்று தமிழ்நாடு NCBHஇல் நூலாக்கம் செய்வதற்குக் கொடுத்தார். பின்னர் தமிழ்நாடு சென்று திரும்பிய சமயம் அட்டைப்படம் இல்லாத பிரதி ஒன்றினை ஜீவா கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்தார். ஒருமாத காலத்தின் பின்னர் மீண்டும் தமிழ்நாடு சென்று திரும்பியபோது பூரணமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட சொத்து நிறைவான இரண்டு பிரதிகள் 18.07.1984இல் எனது கையில் தந்தார். ஜீவா என் போன்ற எழுத்தாளர்களின் காரியங்களில் அக்கறைபுள்ள ஒருவராகச் செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எடுத்த பாரதி நூற்றாண்டு விழா வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் ஆகிய பகுதிகளில் 23.03.1983 முதல் மூன்று தினங்கள் நடைபெற்றன. படைப்பாளி, ஆய்வாளர் சிதம்பரரகுநாதன், நாவலாசிரியர் ராஜம் கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் இராம கிருஷ்ணன் ஆகிய தமிழ்நாட்டு இலக்கியவாதிகள் மூவரும்; விழாவில் கலந்து கொண்டனர். விழா ஆரம்பமாகும் முதல் நாள் அன்றே ராஜம் கிருஷ்ணன், இராமகிருஷ்ணன் ஆகிய இருவரும் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து விடுவதாகவும், சிதம்பரரகுநாதன் முருகபூபதியுடன் கிழக்கு மாகாணத்துக்குச் சென்று, பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்து மலையகம் செல்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. அந்தந்தப் பிரதேசங்களுக்குரிய நிகழ்ச்சி ஒழுங்குகள் செய்வதற்கு அவ்வப் பகுதிகளில் இருந்த இ.மு.எ. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இ.மு.எ. சங்கத்தின் யாழ்ப்பாணக் கிளைச் செயலாளராக நான் இருந்தேன். பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்குரிய செயற்பாட்டு ஒழுங்குகளை மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் வைத்தே செய்தோம். இந்த நடவடிக்கைகளில் பெருமளவு பங்கு ஜீவாவுக்கு இருந்து வந்தது. யாழ். நகர விழா

234.03.1983 அன்று பிற்பகல் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெறுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப் பெற்றன. ஏனைய நிகழ்வுகள் ஊர்காவற்றுறை, சாவகச்சேரி, வடமராட்சி வதிரி தமிழ் மன்றம், கம்பர்மலை பொன். கந்தையா சன சமூக நிலையத் திறப்பு வைப்பு, பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலா சாலை, யாழ். பல்கலைக் கழகம் என நிகழ்ச்சி நிரல் தயாரிக்கப்பட்டது. அந்தந்தப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள் ஆகியோர் தங்கள் பகுதிகளில் விழாக்கள் நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தத் தருணத்தில் வடமராட்சிப் பகுதியில் வாழ்ந்த ஒரு பிரமுகருக்கு தான் முன்னின்று ஒரு விழாவை நடத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணம் மனதில் தோன்றியது. அந்தப் பிரமுகர் வசதி படைத்த ஒருவர். சமூகச் செல்வாக்குள்ள ஒருவர். எதிர்காலத்தில் அரசியல் மட்டத்தில் உயர்ந்த தானத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினை மனதிற் கொண்டு செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர். பலம் பொருந்திய அரசியற் பின்னணியும் அவருக்கு இருந்து வந்தது. அக்கால கட்டத்தில் தான் நினைத்ததை நிறைவேற்றி முடிக்கும் மூர்க்கக் குணமுள்ளவராகவும் அவர் இருந்தார். பிறகென்ன! இத்தகைய பலங்கள் யாவும் உடைய அவர் தீர்மானித்து விட்டால் அந்தக் காரியம் நடந்து முடிந்த மாதிரித்தான்!

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் தனது பகுதியில் தான் ஏற்பாடு செய்யும் பாரதி விழாவுக்கு வருகை தந்து கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அவரது முடிந்த முடிவு. பாரதி விழா எடுக்க வேண்டு என்று அப்படிப் பெரிய அபிமானம் உள்ள ஒருவரல்ல அவர். இந்தத் தருணத்தில் தனது அரசியல் செல்வாக்கினைப் பெருக்கும் நோக்கத்துக்குப் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்கு வருகை தந்திருக்கும் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களைக் காட்சிப் பொருளாகப் பயன்படுத்துவதே அவரது மனதினுள் இருந்த அந்தரங்க நோக்கம்.

அவர் தனது நோக்கத்தினை நிறைவு செய்யும் எண்ணத்துடன் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ். கிளைக் காரியாலயத்துக்குச் சென்றார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் காரியாலயத்தில் பொறுப்பாக இருந்தவர்கள்,

இந்த விழாவுக்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்றும், இது எழுத்தாளர் சங்கம் எடுக்கும் விழா என்றும், வேண்டுமானால் ஜீவாவைப் போய்ச் சந்திக்குமாறு கூறி அனுப்பி விட்டார்கள்.

அவர் வேறு மார்க்கமில்லாது ஜீவாவைத் தேடிச் சென்றார். தனது வருகையின் நோக்கத்தினை ஜீவாவிடம் எடுத்துச் சொன்னார். ஜீவாவுக்கு அவரை முன்பே நன்றாகத் தெரியும். அதனால் ஜீவா தெளிவாகச் சிந்தித்து வெகு நிதானமாக அவரது வேண்டுகோளை அணுகினார். ஜீவா அவருக்கு கொஞ்சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்து அந்தத் தீர்மானத்தை எனக்கு அறியத் தந்திருந்தால், நான் அதனை மீறி இருக்க மாட்டேன். ஜீவா வயதில் மூத்தவர், பல செயற்பாடுகளையும் பின்னணியில் இருந்து இயக்கிக் கொண்டிருப்பவர். அப்படி இருந்தும் அந்த இடத்தில் ஜீவா தன்னை முதன்மைப்படுத்த எண்ணவில்லை. செயலாளராக இருந்த எனக்கு உரிய கௌரவத்தைக் கொடுப்பதற்கு விரும்பினார். அந்த எண்ணத்துடன் அந்தப் பிரமுகருக்குத் தகுந்த பதிலைக் கூறினார். 'நீங்கள் இங்கே வந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. செயலாளர் தெனியான் உங்கள் பகுதியில்தானே இருக்கின்றார். அவரைப் போய்க் காணுங்கோ! நிகழ்ச்சி நிரல்கள் தயாரிக்கப்பட்டு விட்டன. அதற்குள் ஏதாவது செய்ய முடியுமானால் அவர்தான் செய்ய வேணும். அவரிடம் போங்கோ!' என அந்தப் பிரமுகருக்கு கூறி அனுப்பி விட்டார்.

பிரமுகர் நேரே என்னிடம் வந்திருப்பாரெனக் கருதினால், அதுதான் தவறு. அவர் இந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பிரமுகர் பொன்.குமாரசாமியிடம் சென்றார். பொன்.குமாரசாமி பிரமுகரின் கோரிக்கையைக் கேட்டறிந்து கொண்டு எனக்கொரு கடிதம் எழுதி என்வலப்பினுள் வைத்து ஒட்டி அவரிடத்தில் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர் அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு என்னிடத்தில் நேரில் வரவில்லை. இன்னொருவரிடத்தில் அதனைக் கொடுத்து அனுப்பி இருந்தார்.

நான் எனது கல்லூரி தேவரையாளி இந்துவில் இருந்த சமயம் அந்தப் பிரமுகரால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர் பொன்.குமாரசாமியின் கடிதத்துடன் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தார்.

அந்தக் கடிதம் மிக நிதானமாகவும் தந்திரமாகவும் எழுதப் பெற்றிருந்தது. பொன்.குமாரசாமிக்கும் எனக்கும் கொள்கை நிலைப்பட்ட நெருக்கமான உறவு இருந்து வந்தது. எங்கள் இருவருக்குமிடையேயுள்ள செளசன்னியமான உறவைப் பாதிக்கக்கூடாதென்னும் எண்ணம் அந்தக் கடிதத்தை எழுதும் போது அவர் மனதில் இருந்திருக்கின்றது.

நான் கடிதத்தை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தேன். இப்படிக்கேட் கின்றார்கள். வசதிப்பட்டால் ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுங்கள் என்ற தொனியில் அந்தக் கடிதம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடிதம் என்னை வற்புறுத்தாதது கண்டு நான் மனதில் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன். அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்திருப்பவர்களிடம் 'நிகழ்ச்சி நிரல் தயாரிக்கப்பட்டு விட்டது. இனிமேல் அதை மாற்ற முடியாது' என்று கூறினேன். 'வதிரி தமிழ்மன்ற நிகழ்ச்சியை ரத்துச் செய்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக எங்களுக்குத் தரலாம் தானே' என்று கேட்டார் கடிதம் கொண்டு வந்தவர். 'அதெப்படிச் சரியானது' என்று அவரிடம் வினவினேன். 'எங்களுடைய இடம் தமிழ் மன்றத்துக்குக் கிட்டத்தானே. இவர்கள் அங்கே வந்து விழாவைப் பார்க்கலாமல்லவா' என்றார் அவர். எனக்கு உள்ளூரச் சினம் மூண்டது. 'நீங்கள் வதிரி தமிழ் மன்றத்துக்கு வந்து ஏன் பார்க்கக்கூடாது?' எனத் திருப்பி அவரைக் கேட்டேன். இறுதியில் முடிவாக அந்தக் கோரிக்கையை முற்றாக நிராகரித்து அனுப்பி வைத்தேன். பாரதி விழா எடுப்பதற்கு முன்வருகின்றவர்களின் மனங்கள் இன்னும் சீர்திருந்தவில்லையென எண்ணி எனக்குள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டேன்.

ஜீவா தன்னிச்சையாக முடிவினை எடுத்திருந்தால் நான் மறுத்திருக்க மாட்டேன். எனக்கிந்த அனுபவம் கிட்டியிருக்கவும் முடியாது. ஜீவா யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் மூலவேரை அறிந்தவர். அதனாலேயே அந்தப் பிரமுகரை என்னிடத்தில் போகுமாறு அனுப்பி வைத்தார். பிரமுகர் என்னிடம் வரவே இல்லை. இதுதான் இந்த மண்ணின் குணம்.

ஜீவாவுக்கென்று சில நடைமுறைப் பழக்கங்கள் உண்டு. உடை நடையில் மாத்திரமல்ல, உணவு முறையிலும் ஒழுங்குமுறைகள் சிலவற்றைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருகின்றவர். நான் மல்லிகைக்குப் போனால் நேரம் காலை பத்துமணி அளவில் என்றால் 'வாருங்கோ தேத்தண்ணி குடிப்பம்' எனக் கூறிக்கொண்டு எழும்பி விடுவார். தேநீர் பருகுவதற்கோ அல்லது மதிய உணவு உண்பதற்கோ குறித்த சில உணவகங்களுக்கே வழமையாக அழைத்துச் செல்வார். ஆடம்பரமான ஹோட்டல்களாக அவைகள் இருக்காது. எளிமையான உணவகங்களாகவே இருக்கும். ஆனால், விரும்பி உண்ணத் தகுந்த சுவையான உணவுகள் அங்கு கிடைக்கும்.

தேநீர் பருகுவதற்கு காங்கேசன்துறை வீதியில் சிவன் கோவிலுக்கு முன்னுள்ள சந்தியில் தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள சிறிய தேநீர்க் கடைக்கு அழைத்துச் செல்வார். நீளமான ஓடையான கடை சுவரோரமாக மேசைகளை வைத்து அதோடு வாங்குகளைப் போட்டிருப்பார்கள். அங்கு கதிரைகள் இல்லை. அந்த வாங்குகளில்தான் அமர வேண்டும். தேநீர் குடிப்பதற்கு வருகின்றவர்களின் கூட்டத்துக்கு எப்பொழுதும் அங்கு குறைவே இல்லை.

மிகவும் சுவையான தேநீர். இருவரும் தேநீர் அருந்திவிட்டு உரையாடிக் கொண்டே திரும்பிச் செல்வோம்.

ஜீவா மதிய உணவு உண்பதற்கு தனது வீட்டுக்குப் போய் வருவ துண்டு. சில நாட்களில் கடையில் மதிய உணவை முடித்துக் கொள்வார். மதிய உணவு நேரம் ஜீவாவுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தால் 'வாருங்கோ சாப்பிடுவம்' என அழைத்துக்கொண்டு போவார். மதிய உணவு உண்ப தற்கும் ஒரு கடை வழமையாக வைத்துக் கொண்டார். அதற்குச் சிவன் கோவில் தாண்டி சற்றுத் தூரம் செல்ல வேண்டும். எளிமையான சைவ உணவு. ஜீவாவுடன் சேர்ந்து பல தடவைகள் உணவகங்களில் உணவு உண்டிருக்கின்றேன். எப்பொழுதும் சைவ உணவே இருவரும் உண்டிருக் கின்றோம். எனக்கும் அதில் விருப்பமுண்டு. இருவரும் சேர்ந்து போய் உணவு உண்ணும் அந்தச் சைவக் கடையில் எப்பொழுதும் இரசம், மோர் தருவார்கள். ஜீவா இரசந்தான் எடுப்பார். அதிலும் ஒரு விசேட முறையுண்டு. எல்லோரையும் போல இரசத்தைச் சோற்றில் ஊற்றி ஜீவா உண்பதில்லை. இரசத்தை எடுத்து கையிலே ஊற்றி உறிஞ்சி உறிஞ்சி ருசித்துக் குடிப்பார். உணவகத்தை விட்டு வெளியே வந்து திரும்பிச் செல்லும் போது கோவிலுக்கு முன்னுள்ள பழக்கடையில் கப்பல் வாழைப் பழம் ஒன்று தவறாது வாங்கித் தினமும் உண்பார்.

ஜீவாவின் உணவுப் பழக்கத்தை இவ்வளவு விபரமாக எடுத்துச் சொல் வதற்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு. ஜீவா எப்பொழுதும் குறித்த நேரத்துக்குப் பிந்தாமல் ஒழுங்காக உணவு உண்ணும் ஒருவர். உணவு உண்பதில் தனக்கென்று குறித்த ஒரு அளவு ஜீவாவுக்கு உண்டு. மிகச் சுவையான உணவுகளாக இருந்தாலும் தினமும் உண்ணும் உரிய அளவுக்கு அதிக மாக அவர் உண்பதில்லை. ஒருநாள் விருந்தொன்றில் சோற்றின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த அவித்த முட்டையில் பாதி அளவு முட்டையை மாத்திம் ஜீவா உண்டுவிட்டு மிகுதியை ஒதுக்கி வைத்ததனை நான் நேரில் அவதானித்திருக்கின்றேன். மதுவகைகளை நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பொழுது போக்காகவோ அல்லது கொண்டாட்டங்களின் போது கேளிக்கையாகவோ ஜீவா குடிப்பதில்லை. சிகரட், சுருட்டு, பீடி புகைப்பதில்லை. ஒரேயொரு பழக்கம் அவரிடத்தில் இருந்து வந்தது. வெற்றிலை இடையிடையே வாயில்

போட்டு மென்று கொண்டிருப்பார். அந்தப் பழக்கத்தினையும் ஒரு காலத்துக்குப் பின்னர் முற்றாகக் கைவிட்டு விட்டார். உரிய நேரத்தில் படுத்து உறங்குவது அவரிடம் இருந்து கொண்டிருக்கும் இன்னொரு பழக்கம். ஒழுங்கான இந்த வாழ்க்கை முறை காரணமாகவே ஜீவா ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ்வதற்கும் ஓய்வில்லாது மல்லிகைக்கு உழைப் பதற்கும் அவருக்கு முடிந்திருக்கின்றது.

ஜீவா தனது பிறந்த தினத்தை ஆண்டு தோறும் தவறாது ஒழுங்காகக் கொண்டாடி வந்துள்ளார். இன்னொரு வைபவமும் ஜீவாவினால் வருடா வருடம் நடத்தப்பெற்று வந்தது. அது மல்லிகை ஆண்டு மலர் வெளியீடு. ஜீவாவின் மீது அதிருப்தி உள்ளவர்களினால் ஜீவா நடத்தும் இந்த இரண்டு வைபவங்களும் அவ்வப்போது கேலியாக விமர்சிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஜீவாவின் இந்த விழாக்களினால் தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்குப் பெரிதாக நன்மைகள் ஏதும் விளைந்துவிடவில்லை.

ஜீவாவின் சகல சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் மல்லிகையின் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டே எப்பொழுதும் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

ஜீவா தான் ஓர் எழுத்தாளன் என்பதினால் மாத்திரம் தனது பிறந்த தினத்தை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தால் அது விமர்சனத்துக்கு உரியது தான். குடும்பத்தவனாகி வளர்ந்து விட்ட ஒரு மனிதன் தனது பிள்ளைகளின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடி மகிழ்வதுதான் நியாயம். ஜீவா எழுத்தாளன் மாத்திரமன்று, மல்லிகை என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இருப்பவர். சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் மக்களைச் சந்திப்பது குறைவு. சாதாரணமான வாசகர்களைச் சந்திப்பதே இல்லை என்று கூறிவிடலாம். ஜீவா நடத்தும் இந்த விழாக்களின் மூலம் எழுத்தாளர்களை, வாசகர்களை, ஒத்த கருத்துள்ளவர்களை, அபிமானிகளை நேரீர் சந்தித்து உரையாடுவதற்கு முடிகின்றது. தனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் உறவினைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவே தான் நடத்தும் விழாக்களைப் பயன்படுத்தினார். ஒரு படைப்பாளி தனது படைப்பினை வாசகனின் கையில் கொடுக்கும் போது அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளும்

வாசகன் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வான், மனம் மகிழ்வான். ஜீவா ஆண்டு மலர்களை அச்சிட்டு, பின்னர் அழைப்பு விடுத்து எல்லோருடைய கரங்களிலும் தானே வழங்கினார். இந்த நடைமுறைகளினால் மல்லிகைக்கு ஆதரவு பெருகியது. மல்லிகை வளர்ச்சிக்கு வழி சமைத்தது.

ஜீவா எதனையும் சிந்தித்து திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தி வரும் ஒருவர். இன்று பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்களை வெளியிடுவதற்கு அச்சுக் கோக்கும் பாரிய பொறுப்பு இல்லாது போய்விட்டது. கணினி பயன்பாட்டுக்கு வந்த பின்னர் அச்சுக்கோப்பதைத் தமது தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்த தொழிலாளர்கள் தங்கள் ஜீவனோபாயமாக இருந்து வந்த தொழிலை இழந்து போனார்கள். கணினி வருகைக்கு முன்னர் மல்லிகையின் அச்சுக் கோப்பாளராக இருந்தவர் சந்திரசேகரம். அவர் மல்லிகைக்குக் கிடைத்த ஒரு கொடை என்று சொல்ல வேண்டும். மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்குள் எப்பொழுதும் நின்று செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஜீவா வெளியே சென்ற சமயங்களில் மல்லிகைக் காரியாலயம் மூடப்படுவதில்லை. அச்சுக் கோப்பாளர் அங்கே இருப்பார். அவரை மல்லிகையின் 'உதவி ஆசிரியர்' என எழுத்தாளர்கள் பகடியாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

அச்சுக்கோப்பாளர் சந்திரசேகரத்தின் உழைப்பினையும் அவசியத்தினையும் ஜீவா நன்றாகப் புரிந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவரது உழைப்பைக் கௌரவிக்கும் நோக்கத்துடன் ஒரு விழாவை ஜீவா எடுத்தார். அவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திப் பெருமைப்படுத்தியதுடன் பொற்கிழியும் வழங்கினார். இவ்வளவுடன் ஜீவா விட்டுவிடவில்லை. அவரது படத்தினை மல்லிகை அட்டையில் வெளியிட்டு என்றும் அழிந்து போய்விடாத வரலாற்றுப் பதிவினையும் செய்து வைத்தார். நான் அறிந்த வரையில் எந்தவொரு சஞ்சிகையின் அச்சுக்கோப்பாளருக்கும் இத்தகைய ஒரு கௌரவம் வழங்கப்படவில்லை. இதனைச் சாதித்து முடித்த சாதனையும் ஜீவாவுக்கே உரியது.

இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென்றொரு இடம்பிடித்த ஜீவா

நாட்டில் போர்க்காலச் சூழ்நிலை உருவான பின்னர் கடற்கரைப் பிரதேசங்களை அண்மித்த வடமராட்சிப் பகுதி மக்கள் உள்ளூருக்குள் அகதிகளாக அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். நான் எனது குடும்பத்துடன் வீடு விட்டு வெளியேறிச் சில தினங்கள் தங்கி இருப்பதும், மீண்டும் வீட்டுக்கு வருவதுமாக அலைந்து கொண்டிருந்தேன். பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வடமராட்சி மக்கள் ஆலயங்களுக்குச் சென்று குவிந்து போய், கண்ணீரும் பட்டினியுமாகக் கிடந்து அல்லற்பட்டோம். அதன் பிறகு வடமராட்சியை விட்டு மக்கள் அனைவரும் முற்றாக வெளியேற வேண்டிய நெருக்கடியான ஒரு நிலைமை உருவானது. இந்த இக்கட்டின்போது நான் தாவுக்கு 09.07.1987இல் போய்ச் சேர்ந்தேன். காங்கேசன்துறை யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதி அருகே பழைய ஒரு நாற்சார் வீட்டில் குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தேன். உன் உடன்பிறந்த சகோதர, சகோதரிகளும் அவர்கள் குடும்பங்களுடன் உறவுக்காரர்களான குடும்பத் தவர்கள் இரண்டு குடும்பங்களுடன் அந்தப் பெரிய வீட்டில் தங்கியிருந்தோம்.

நாட்டில் போர்க்கால நிலைமை உருவாவதற்கு முன்னர் வாரத்தில் மூன்று தினங்கள் யாழ். தனியார்

கல்வி நிலையம் சென்று வந்து கொண்டிருந்த சமயம், ஜீவாவைத் தவறாது சந்தித்து வந்தேன். நிலைமைகள் குழப்பமடைந்த பின்னர் ஜீவாவை அவ்வாறு சந்திப்பதற்கு இயலாது போயிற்று. அகதியாய்த் தாவடியில் தங்கியிருந்த காலத்தில் தினமும் சென்று ஜீவாவைக் கண்டு பேசி வந்தேன். தினமும் காலை உணவின் பின்னர் சென்று மதியவேளை உணவு நேரம் தாவடிக்குத் திரும்பிச் சென்றேன். சில தினங்களில் மாலை நேரங்களிலும் ஜீவாவைத் தேடிக்கொண்டு மல்லிகைக்குச் சென்று வந்தேன். மனதில் பாரங்களைச் சுமந்த வண்ணம் குடும்பங்களுடன் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் எனக்கு நிழலாக மனதுக்கு ஆறுதல் அளித்தது இலக்கியம் ஒன்றுதான்.

இந்தப் பெரிய நெருக்கடிகளுக்குள்ளேயும் தவிர்க்க இயலாது செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் நடந்து ஒப்பீறிக் கொண்டுதான் இருந்தன. ஜீவாவின் மணிவிழாக் காலம் அது. இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஜீவாவுக்கென ஒரு தனியிடம் உண்டு. இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் தமிழ் இலக்கிய நூல்களுக்கு விருது வழங்க ஆரம்பித்த பொழுது அந்த விருதினை முதன் முதலாகப் பெற்றுக்கொண்ட படைப்பாளி ஜீவா. இருபதாண்டு காலத்துக்கு மேலாக மல்லிகையைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகை ஆசிரியர். இவ்வாறு இன்னும் பல நியாயங்களினால் ஜீவாவின் மணிவிழாவை நடத்துவதற்குத் தீர்மானிக்கப் பட்டது.

அதற்கான ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்று மணிவிழாவுக்கென விசேடமாக ஒரு குழு தெரிவு செய்யப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் நானும் இடம்பெற்றிருந்தேன். மணிவிழா மலர் ஒன்று வெளியிட்டு வைப்பதாகவும் முடிவாயிற்று. 'ஜீவா மணிவிழா மலர்' என்னும் அந்தத் தொகுப்பு நூலுக்கு இணையாசிரியர்களாகப் பேராசிரியர் நந்தியும் நானும் தெரிவு செய்யப் பட்டிருந்தோம். நான் இடம்பெயர்ந்து தாவடியில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் மணிவிழா மலருக்குரிய கட்டுரைகள் பலரிடத்தில் இருந்தும் மல்லிகைக் காரியாலய முகவரிக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. பேராசிரியர் நந்தி வேலைப் பளு உள்ள ஒருவர். நான் இடம்பெயர்ந்து சென்று அப்பொழுது ஓய்வாக இருந்தேன். கட்டுரைகளைப் படித்து செப்பணிட்டு ஒழுங்குபடுத்தும் பொறுப்பினை பேராசிரியர் என்னிடமே விட்டுவிட்டார்.

இடம்பெயர்ந்து அகதியாகச் சென்று தங்கியிருந்த இடத்தில் அமர்ந்திருந்து கட்டுரைகளைப் படித்துப் பார்த்து செப்பனிடுவதற்கு வசதியான இருக்கைகள் எதுவும் அங்கு இருக்கவில்லை. பாய் மீது உட்கார்ந்திருந்து கட்டுரைகளைப் பார்வையிட்டு ஒழுங்குபடுத்தினேன். பின்னர் அவைகளைக் கொண்டு சென்று ஜீவாவிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் ஜீவாவின் மணிவிழாவினை வேறு சில பொது நிறுவனங்களும் ஆர்வத்துடன் கொண்டாடின. யாழ்ப்பாணம் நாச்சிமார் கோவில் கூடரொளி சனசமூக நிலையம் 22.07.1987இல் ஜீவாவின் மணிவிழாவினைக் கொண்டாடி ஜீவாவைக் கௌரவித்தது. மணிவிழா நாயகன் ஜீவாவைப் பாராட்டி உரையாற்றுமாறு என்னை அழைத்திருந்தார்கள். நான் அன்றைய தினம் அந்த விழாவில் கலந்துகொண்டு ஜீவாவைப் பாராட்டிப் பேசினேன்.

ஒருமாத காலம் வரை தாவடியில் தங்கி இருந்துவிட்டு இந்திய இராணுவத்தின் வருகையுடன் 03.08.1987இல் வடமராட்சி மண்ணுக்கு எங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பினோம்.

ஜீவா யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துகொண்டு எனக்குக் கடிதம் எழுதும் வழக்கமில்லை. நாங்கள் இருவரும் அடிக்கடி நேரில் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்ததே அதுக்குரிய காரணம். நாட்டின் நிலை காரணமாகப் பிரயாணஞ் செய்யும் சிரமத்தினால் நான் யாழ் நகருக்குச் செல்ல முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் அவசியத் தேவை கருதி அஞ்சலட்டையில் எழுதி குறிப்பாகத் தகவல் அனுப்பி வைப்பார். ஒரு தடவை வந்து போகவும் என எழுதுவதற்கு எப்பொழுதும் ஜீவா தவறுமாட்டார். அந்த ஜீவாவிடம் இருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. மாஸ்கோவில் யால்டாவில் இருந்து 24.08.1987ந் திகதி இட்ட கடிதம். அந்தக் கடிதத்தில் பின்வருமாறு ஜீவா எழுதியிருந்தார்.

'நண்பர் தெனியான் அவர்களுக்கு, நான் திடீரெனப் புறப்பட வேண்டி ஏற்பட்டது. எனவே, தெரிவிக்காமல் வந்துவிட்டேன். நான் எதிர்பார்த்ததை விட மொஸ்கோ மகா பிரமாதம். இப்பொழுது யால்டாவில் உள்ளேன். மாஸ்கோவில் இருந்து 1500 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளது இந்த மலை வாசஸ்தலம்.

பலரைச் சந்தித்தேன். குறிப்புகள் எடுத்துள்ளேன். பின்னர் அது பயன்படும். நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் சுகம் சொல்லவும். மலர் வேலை நீங்கள் மனம் வைத்தால்தான் விரைவாக நடைபெறும். சிரமத்தைப் பாராமல் யாழ்ப்பாணம் போய் அந்த வேலையைக் கவனிப்பது நல்லது. அப்படியே மல்லிகைப் பக்கமும் போய் விசாரித்து வரவும். மலருக்குக் கதை கொடுக்கவும்.

நான் அடுத்த மாதம் முதல் வாரத்தில் நாடு திரும்புவேன். நாட்டைப் பற்றிய சரியான தகவல் கிடைக்க ஏதும் வழியில்லை. பி.பி.சி. கேட்டும் சில நண்பர்கள் சொல்லும் தகவல்களும் திகிலை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஊர் நிலைமை திருந்தியிருக்கும் என நம்புகின்றேன். உங்களது குடும்பத்தினருக்கும் சுகம் சொல்லவும்.

அன்புடன்,
டொமினிக் ஜீவா

எழுத்தாளர்கள் பொதுவாக வேறு நாடுகளுக்குச் செல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்டால், சென்று பார்வையிட்டவை, அவதானித்தவை பற்றியெல்லாம் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. பின்பு தமது பயணங்கள் பற்றிப் பூரணமான விபரங்களுடன் கட்டுரைகள் எழுது வார்கள். அந்த வகையான கட்டுரைகள் பயணக் கட்டுரைகளெனத் தனிப் பிரிவாக நோக்கப்படுகின்றன. மணியன் போன்ற தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் பல நாடுகளுக்கும் இதற்கென்றே சென்று கட்டுரைகளாக எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னர் அந்தக் கட்டுரைகள் பல நூல்களாக வெளிவந்திருக்கின்றன.

ஜீவா தான் எடுத்து வந்த குறிப்புகளைப் பின்னர் பயன்படுத்தினார். கட்டுரைகளாக எழுதி, நூலாக்கம் செய்திருக்கிறார். ஒரு நாடு பற்றி இருவர் எழுதிய கட்டுரைகள் ஒருபோதும் ஒத்தவைகளாக இருப்பதில்லை. கட்டுரைகள் எழுதும் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரின் பார்வையும் கருத்துமே மேலோங்கி நிற்கும். பொதுவாகவே எழுத்தாளர்களின் தனித்துவம் அது வென்று குறிப்பிடலாம். ஜீவாவின் கட்டுரையிலும் அவருக்கே உரிய தனித்துவம் இல்லாது போய்விடமாட்டதல்லவா?

ஜீவாவின் மணிவிழா பெருமெடுப்பில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்றே மணிவிழாக் குழுவினர் தீர்மானித்திருந்தோம். வசதியான ஒரு நல்ல மண்டபத்தில் எழுத்தாளர்கள், மல்லிகை வாசகர்கள், அபிமானிகள், கட்சித் தோழர்கள் என அனைவரையும் அழைத்து விழா எடுத்து ஜீவாவைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென எண்ணி இருந்தோம். ‘அலை எப்பொழுது ஓயும், தலை அப்பொழுது தோயலா மென்று காத்திருந்தவன் நிலைதான்’, அன்று எந்தக் காரியத்துக்காகவும் காத்திருந்தவன் கதி. வானத்தில் குண்டு மழை இடையிடையே பொழிந்து கொண்டிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் ஜீவாவின் மணிவிழாவைத் திட்டமிட்டது போல நடத்துவதற்கு முடியாது. ஆனால், விழா எடுக்காமல் அதனை முற்றாகக் கைவிட்டு விடவும் இயலாது.

இத்தகைய இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் மணிவிழா மலரை வெளியிட்டு வைத்து, அடக்கமான ஒரு விழாவை நடத்தி முடிப்பதற்குத் தீர்மானித்தோம். பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலைக்குரிய புத்தகக் களஞ்சியத்தின் வெளியேயுள்ள முற்றத்தில் நடைபெற்ற மணிவிழாவில் மணிவிழா மலர் வெளியீடு செய்வதனை முதன்மைப்படுத்தி 25.06.1988இல் வெளியீட்டு வைபவம் நடைபெற்றது. டாக்டர்

எம்.கே.முருகானந்தன் அந்த விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். டாக்டரின் காரில் (இலக்கிய வாகனம்) வடமராட்சியில் இருந்து சிலர் சென்று வந்தோம். ஜீவா மணிவிழா மலர் தொகுப்பாசிரியர் என்ற வகையில் அன்றைய விழாவில் பேராசிரியர் நந்தி, நான் இருவரும் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினோம். அந்த விழா நடந்து முடிந்த மறுதினம் ஜீவா எல்லோரையும் தனது இல்லத்துக்கு அழைத்தார். மணிவிழா நினைவாகத் தேநீர் விருந்தளித்து மகிழ்ந்தார்.

ஒரு தினம் மல்லிகைக் காரியாலயம் சென்றிருந்தேன். எனது நண்பர் ஒருவர் வேறு தேவை காரணமாக யாழ் நகரத்துக்கு வந்தவர் பின்னர் என்னோடு சேர்ந்து மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்கு வந்திருந்தார். இக்கால கட்டத்தில் எந்த நேரத்தில் என்ன நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாத நெருக்கடிகள் மிகுந்த போர்ச் சூழலில் எல்லோரும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். வீடு விட்டுப் புறப்பட்டு வெளியே வந்து விட்டால் தனக்கு என்ன நடக்குமோ என ஒவ்வொருவரும் அஞ்சிக் கொண்டிருந்த காலம். வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வெளியே வந்தவர்கள் தமது காரியம் முடிந்ததும் உடனடியாகத் தமது வீடு போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமெனத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சொந்த வீடு தானும் பாதுகாப்பான இடமல்ல என்ற எண்ணம் அப்பொழுது மனதுக்கு வருவதில்லை என்பது ஆச்சரியம்தான்.

மல்லிகையில் ஜீவாவும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நேரம் நண்பகல் ஆகிவிட்டது. 'இனிப் போவோம்' என்றார் என்னுடன் வந்த நண்பர். அவருக்கு ஓரளவு தெரியும், எழுத்தாளர் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு ஆரம்பித்து விட்டால் அந்த உரையாடல் விரைவில் முடியாது என்பது. 'சரி... போவோம்' என்று கூறிவிட்டு நான் ஜீவாவுடன் தொடர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து நான் புறப்படத் தயாரான போது, யாழ்ப்பாணம் கோட்டைக்குள் இருந்து அடித்த ஷெல் ஒன்று வந்து நகரத்துக்குள் விழுந்தது. இலங்கை இராணுவம் அப்பொழுது கோட்டைக்குள் முடங்கிக் கிடந்தது. அங்கிருந்து மக்கள் நடமாட்டமுள்ள நகரப் பகுதிக்குள் இடையிடையே ஷெல் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இராணுவம் ஏவிய ஷெல் வந்து விழுந்ததும் 'இருங்கோ போகலாம்'

என ஜீவா தடுத்தார். சற்று நேர இடைவெளிக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு ஷெல் வந்து வெடித்தது. “இப்படித்தான் இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார் ஜீவா. நாங்கள் அங்கிருந்து கிளம்பவில்லை. நீண்ட நேரம் கழிந்து போனது. அப்போது ‘போவோம்... பஸ் பிடிக்க வேண்டும்’ என்றார் அந்த நண்பர்.

“அவசரப்பட வேண்டாம். போன வாரம் வெலிங்டன் சந்தியில் ஷெல் வந்து விழுந்து ஐந்து பேர் சிதறிப் போனார்கள். நான் போய் நேரில் பார்த்தேன்” என வேதனையுடன் கூறிய ஜீவா உடல் சிலிர்த்துக் கொண்டார்.

நண்பர் மௌனமாகி விட்டார். தொடர்ந்து மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்குள் இருந்து கொண்டிருந்தோம். நேரம் கழிந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நண்பர் பொறுமை இழந்து போனார். இனித் தாமதிக்க இயலாது என இருந்த ஆசனத்தில் இருந்து எழுகின்றார். ‘நீங்கள் போகில் போங்கோ. நீங்கள் செத்தால் உங்களுடைய குடும்பத்துக்குத்தான் நடம். தெனியானுக்கு ஏதும் நடந்து விட்டால் தமிழ் இலக்கிய உலகத்துக்கு நடம். தெனியானை நான் விடமாட்டேன்’ எனச் சற்று உரத்த தொனியில் ஜீவா கூறுகின்றார். எழுந்த நண்பர் திரும்பவும் ஆசனத்தில் மௌனமாக அமருகின்றார். அந்த நண்பர் தனித்து அங்கிருந்து போகமாட்டாதவரல்ல. இருவரும் ஒன்றாக கூடி வந்துவிட்டு என்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதற்கு அவர் விரும்பவில்லை. ஜீவாவின் எண்ணத்தினை உதாசீனம் செய்து விட்டு நான் அங்கிருந்து கிளம்பிப் போவதற்கு இயலாது. அந்த நண்பரின் அவசரத்தையும் முற்றாக நிராகரிக்க முடியாது. மேலும், சற்று நேரம் தாமதித்து இருந்துவிட்டு ஜீவாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு அந்த நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றேன். அந்தச் சம்பவம் ஜீவா தனது உள்ளத்தில் எழுத்தாளனாகிய என்னை எந்த இடத்தில் வைத்திருக்கிறார் என்பதனை நேரில் கண்டு நான் மனம் நெகிழ்ந்து போனேன்.

ஜீவாவின் பல சாதனைகளில் ஒன்று மக்கள் சமுதாயத்தின் பல்வேறு துறை சார்ந்த ஆளுமைகளையும் இனம் கண்டு மல்லிகை அட்டையில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறச் செய்து, அவர்களைக் கௌரவித்து வந்தமை

தான். கௌரவித்துப் பெருமைப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் யார் யாரென்ப தனைத் தனது கவனத்தில் கொண்டு தீர்மானிப்பவரும் ஜீவாதான். எழுத் தாளர்களை மாத்திரமல்ல, பல்வேறு பணிக்காகவும் சாதனையாளர்கள் ஜீவாவினால் கௌரவிக்கப் பெற்றார்கள். இனம், மொழி, நாடு என்பவற்றை எல்லாம் கடந்து ஜீவாவின் பார்வை பரந்து விரிந்து அட்டைப்படக் கௌர வத்துக்குரியவர்களாகக் கணித்துக் கொண்டது. ஜீவாவை மிகக் கேவலமாக அவமதித்தவர்களையும் அட்டைப் படத்தில் இடம்பெறச் செய்து கௌரவித் திருக்கின்றார். மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் தங்கள் படமும் இடம்பெற வேண்டுமென்ற விருப்பம் பல எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் உள்ளங்களில் இருந்து வந்திருக்கின்றது.

மல்லிகை அட்டையில் எனது படம் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டுமென ஒரு தினம் ஜீவா என்னிடத்தில் கூறினார். என்னைப் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையினை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியிடம் வாங்கி வருமாறு ஆலோசனை கூறியவரும் ஜீவாதான். ஜீவாவின் எண்ணம் போல பேராசிரியர் கா.சியிடம் கட்டுரையைப் பெற்று வந்து எனது புனைபட்டதுடன் ஜீவாவிடம் கொடுத்தேன். 1989ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாத மல்லிகை எனது அட்டைப் படத்துடன் வெளிவந்தது. அறிமுகக் கட்டுரையினை எழுதித் தந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பிக்கோ அல்லது எனக்கோ ஓர் உண்மை அப்பொழுது தெரிந்திருக்கவில்லை. ஜீவா அறிந்து வைத்துக் கொண்டுதான் எனது படத்தை மல்லிகை அட்டையில் அப்பொழுது வெளியிட்டு வைத்தாரோ, நானறிய மாட்டேன். ஜீவா எல்லாவற்றையும் வெளியே எடுத்துச் சொல்லி விடுவதில்லை. மல்லிகை விடயங்கள் பெரும்பாலும் அந்தரங்க மாகவே வைத்துக் கொள்வது அவர் இயல்பு. நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்து இருபத்தைந்தாவது ஆண்டில் ஜீவா மல்லிகை அட்டையில் எனது படத்தைப் பதித்து, பேராசிரியர் கா.சி. எழுதிய கட்டுரையை வெளியிட்டு வைத்தார். அக்காலத்தில் வீரகேசரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த லெ.முருகபூபதி (ரஸூரானி) இலக்கியப் பகுதியில் எனது வெள்ளிவிழாக் காலம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு எழுதினார். அப்பொழுதுதான் உண்மையில் நானே என்னைப் பற்றிய தகவலை மீட்டிக் கொண்டேன். இதுதான் ஜீவா. மௌனமாக இருந்துகொண்டு இத்தகைய காரியங்களை ஆற்றிக் கொண்டிருப்பவர்.

ஜீவாவின் சம்பந்தி எஸ்.வீ.தம்பையா. அவரைத் தம்பையா அண்ணை என்றே நான் அழைப்பேன். அவரது 'கடலில் கலந்தது கண்ணீர்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதற்கான தொகுப்பு வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அணிந்துரை யாரிடத்தில் வாங்குவது என்பது பற்றி யோசித்தார்கள். ஜீவா எனது பெயரைக் கூறிய சமயம் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு எஸ்.வீ.தம்பையா என்னை அணுகினார். ஒரு படைப்பாளியின் நூலில் இடம்பெறும் அணிந்துரை, அறிமுகவுரை என்பனவற்றை எழுதுவதற்கு நேரும் போதிலெல்லாம் நான் வெகு நிதானத்தைக் கடைப்பிடிப்பேன். குறிந்த அந்தப் படைப்புகளில் காணப்பெறும் சிறப்பம்சங்களை எடுத்துக் கூறுவேன். எனது பார்வைக்குத் தோன்றும் குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்வதனைத் தவிர்த்துக் கொள்வேன். நான் எழுதும் குறைபாடுகளை அந்த அணிந்துரையில் இருந்து நீக்கிவிட்டு நூலாசிரியர் ஒருபோதும் வெளியிடமாட்டார். அவ்வாறு செய்வது முறையும்ல்ல. ஒர் எழுத்தாளர் ஒரு நூலை வெளியிடும் போது அந்த நூலில் காணப்பெறும் குறைபாடுகளையும் வாசகனுக்கு முன்கூட்டி கூறிவிட வேண்டுமா? நூல் வெளிவந்த பிறகு விமர்சகன் செய்ய வேண்டிய வேலையை அணிந்துரை எழுதிக் கொடுப்பவர்

செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது எனது கருத்து.

தம்பையாவின் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் எழுதிய அணிந்துரை அவர் மனதுக்கு வெகுவாகப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. அதன் பிறகு நல்ல நட்புறவுடன் என்னுடன் பழகி வந்தார். தொழில் நிமித்தம் அவர் கொழும்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். இடையிடையே ஊருக்கு வந்து போனார். அதனால் அடிக்கடி என்னைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால், அவர் என்னை விசாரிப்பதாக ஜீவா இடையிடையே எனக்குக் கூறுவார். ஜீவா ஒருசமயம் எனது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை 'மல்லிகைப் பந்தல்' ஊடாக வெளியிட வேண்டுமெனக் கூறினார். ஜீவா இவ்வாறு கேட்டுக் கொண்டது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஜீவாவின் பொருளாதார நிலை நான் அறியாததல்ல. இந்தச் சூழ்நிலையில் எனது சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிடுவதற்கு ஜீவா முன்வந்திருக்கின்றாரே என நான் வியந்தேன். அப்பொழுதுதான், தம்பையா அண்ணன் எனது நூலை வெளியிடுமாறும் அதற்குரிய ஒரு தொகைப் பணம் தான் தருவதாகவும் கூறியிருக்கின்றாரென ஜீவா சொன்னார்.

அந்தத் தகவல் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கவில்லை. தம்பையா அண்ணன் என் மீது வைத்துள்ள அன்பும் மதிப்பும் நான் உணராதவனல்ல. அத்தோடு அவர் இத்தகைய சிந்தனைப் போக்குடைய நல்ல மனிதர் என்பதனையும் நான் அறிவேன். அவர் பின்னணியில் இருந்து எனது நூல் ஒன்றினை 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடாக வெளியிடுவதற்கு முன் வந்திருக்கின்றார் என்றால் அதன் பிறகு நான் தயக்கம் காட்ட வேண்டியதில்லை. அப்பொழுது 'மாத்துவேட்டி' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தொகுத்தெடுத்து ஜீவாவிடம் 16.12.1994இல் கொடுத்தேன்.

ஜீவா இதற்கு முன்னர் சில நூல்களை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார். அந்த நூல்களுள் ஒன்று சுதாராஜ் உடையது. அந்த நூல் தயாராகி அட்டைப்படம் அச்சாக வேண்டியிருக்கையில்தான் ஒரு விடயம் ஜீவாவின் கவனத்துக்கு வந்தது. அந்த நூலின் பின்னட்டையில் நூலாசிரியர் பற்றிய ஓர் அறிமுகம் இடம்பெற வேண்டும். யாராவது ஒருவரைக் கொண்டு அந்த அறிமுகத்தை எழுதுவித்து வெளி

யிட்டாளரிடம் கொடுக்க வேண்டியது நூலாசிரியரின் பொறுப்பு. அக்கறை எடுத்து அதனை சுதாராஜ் செய்யவில்லை. ஜீவாவுக்குப் பின்னட்டைக் குறிப்பு அவசியம் தேவைப்பட்டது. அப்போது நான் மல்லிகையில் ஜீவா வுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். ஜீவா திட்டமிட்டுக் காரியங்களை ஆற்றுகின்றவர் மாத்திரமல்ல, சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு திடீர் திடீரெனத் தீர்மானங்கள் எடுக்கும் இயல்பும் அவரிடத்தில் உண்டு. அந்தச் சூழ்நிலையில் உடனடியாக ஒரு முடிவு எடுக்கும் அவர் போக்கினைக் கண்டு நான் வியந்தேன்.

ஒரு சாகிதத்தை எடுத்து எனது கையில் தந்து 'சுதாராஜ் பற்றி ஒரு குறிப்பு மிகச் சுருக்கமாக எழுதித் தருங்கோ. புத்தகத்தில் போட வேண்டும்' என்றார். நூல்களில் பொதுவாக இடம்பெறும் பின்னட்டை அறிமுகக் குறிப்புகள் பற்றி ஒருகணம் நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். நூலாசிரியர் ஊர், சொந்தப் பெயர், பிறந்த திகதி என பல விபரங்களும் இடம்பெறுகின்றன. எனது எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டது போல 'சுதாராஜின் எழுத்துக்கள் பற்றி உங்களுடைய மனப்பதிவை நான்கைந்து வசனத்தில் எழுதினால் போதும்' என ஜீவா கூறினார். ஜீவாவின் விருப்பம் போல அந்தக் குறிப்பினை உடனே எழுதி (30.10.1989) ஜீவா கையில் கொடுத்தேன். நான் அப்பொழுது எழுதிக் கொடுத்த அந்தச் சிறிய குறிப்பே அந்த நூலில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. எப்பொழுது யாரைக் கொண்டு எதனைச் செய்வித்து முடிக்க வேண்டும் என்பதனை உணர்ந்து செயற்படும் திறமை ஜீவாவுக்கு உண்டு.

ஜீவா தீவிரமான முயற்சியாளர் என்பதனை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். தான் எடுத்துக்கொண்ட காரியங்கள் எதனையும் தன்னால் செய்து முடிக்க இயலாதெனக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு பார்த்திருக்கும் இயல்பு எக்காலத்திலும் அவரிடத்தில் இருந்துவரவில்லை. போர்க்கால நடவடிக்கைகளினால் நாட்டு நிலை சிறிது சிறிதாகக் குழம்புவதற்கு ஆரம்பித்து, பின்னர் முற்றாகவே குழம்பிப் போனது. நாடு முழுவதும் அதன் பாதிப்புக்குள்ளான தாயினும் வடக்கு, கிழக்கே போர்க்களமாக மாறிப் போனது. வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் வீடுகளை விட்டு அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்து ஓடுவதும், மறுபடியும் வீடுகளுக்குத் திரும்பி வருவதுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். வீடுகளிலும் பாதுகாப்பாக அமைதியாக வாழ முடியாத

குழந்தைகள். குறிப்பாக இரவு வேளைகளில் அஞ்சி அஞ்சி உறங்காமல் விழித்துக் கிடந்தார்கள். உணவுத் தட்டுப்பாடு எல்லோரையும் வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. உணவுக் கப்பல்களை மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தமக்குக் கிடைக்கும் அற்ப சொற்ப உலர் உணவுக்காக கூட்டுறவுப் பலநோக்குச் சங்கங்களுக்கு முன் நீண்ட நேரம் வரிசையில் காத்து நிற்க வேண்டிய அவலம். பாணுக்கே அதிகாலை இருட்டோடு எழும்பி சங்கக் கடைகளை நோக்கி ஓடிப் போனார்கள்.

இந்த நிலையில், அச்சடிக்கும் காகிதங்களைப் பற்றி யார் கவலைப் படப் போகிறார்கள். காகித இறக்குமதி தடைப்பட்டது. தனியார் வியாபார நிலையங்களிலும் அச்சகங்களிலும் அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய காகிதங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு இயலாத வெகு நெருக்கடியான நிலைமை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மாதம் தவறாது ஒழுங்காக வெளிவந்து கொண்டிருந்த சஞ்சிகை ஜீவாவின் மல்லிகை. அந்தச் சஞ்சிகைதான் ஜீவாவின் ஆத்மா. மல்லிகையை விட்டுப் பிரித்து ஜீவாவை நோக்க இயலாது. பத்திரிகை வெளியிடுவதற்கான காகிதம் கிடைக்காத போதும் 'மல்லிகை' எப்படி வெளியிடுவதென ஜீவா தீவிரமாகச் சிந்தித்தார். இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

பாடசாலைப் பிள்ளைகள் எழுதும் அப்பியாசக் கொப்பிகளைக் கட்டுக் கட்டாக வாங்கினார் ஜீவா. அந்தக் கொப்பிகளைத் தனித்தனிக் காகிதங்களாகப் பிரித்து, அந்தக் காகிதங்களில் மல்லிகையை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். கோடுகள் அற்று அச்சக் காகிதங்களில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்ற மல்லிகை, கோடுகள் நிறைந்த காகிதங்களில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. மல்லிகை வாசகர்களுக்கு அந்தக் கோடுகள் இடையூறாக இருக்கவில்லை. மல்லிகை தவறாது படிக்கக் கிடைத்ததே மனதுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இந்தச் செயல் ஜீவா செய்த சாதனைகளில் ஒன்றெனவே குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும். நான் அறிந்தவரையில் பாடசாலை மாணவர்களின் அப்பியாசக் கொப்பியில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட இன்னொரு சஞ்சிகை வெளிவந்ததாகக் கூறமுடியாது. இதுவே ஜீவா. இந்த ஜீவாவை மல்லிகையை விட்டுப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு இயலாத ஆதங்கம், தவிப்பு மல்லிகை அபிமானிகளுக்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும் உண்டென்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்?

போரால் இடம்பெயர்ந்தாலும் தளராது உழைத்தவர் ஜீவா

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் மல்லிகை ஜீவா இடையிடையே அங்கு சென்று அவரைச் சந்தித்துப் பேசி வருவதுண்டு. நட்புக் காரணமாகவும் மல்லிகைக்குப் பேராசிரியரிடம் இருந்து ஆக்கங்களைப் பெறுவது காரணமாகவும் அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்து வந்தது. பேராசிரியர் யாழ். நகரத்துக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பங்களில் மல்லிகைக்குச் சென்று ஜீவாவைக் கண்டு பேசுவார். நாட்டின் போர்க் காலச் சூழ்நிலை காரணமாக இதுவும் இதுபோன்ற நடைமுறைகளிலும் யாழ்ப்பாணத்து ஒவ்வொரு மனிதன் வாழ்க்கையிலும் மாற்றத்தை உருவாக்கியது. பேராசிரியரதும் ஜீவாவினதும் பழக்கத்திலும் அது நிகழ்ந்தது.

பல்கலைக்கழகம் சென்று பேராசிரியரை ஜீவா சந்திப்பதற்குத் தவறினால், பின்னர் அவரைச் சந்திப்பதில் அக் காலத்தில் சிரமம் இருந்து வந்தது. பேராசிரியர் வல்வெட்டித் துறையில் தனது சொந்த வீட்டில் மனைவி பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்தார். பெரும்பாலும் பஸ் வண்டியில் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்து போவார். வேறு சொந்தத் தேவைகள் இருக்கும் நாட்களில் தனது காரை ஓட்டிக்கொண்டு வருவார். காரில் வரும் நாட்களில்தான் தேவை இருப்பின் மல்லிகைக்குச் சென்று ஜீவாவைச் சந்திப்பார்.

யாழ்ப்பாணத்து நிலைமைகள் மிக இறுக்கமாகி, பயங்கரமாகி விட்ட பின்னரும் வல்வெட்டித்துறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது உயிராபத்து நிறைந்தது என்பதனை உணர்ந்து மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பேராசிரியர் கா.சி. கொழும்புக்குப் பாதுகாப்புக்காக அனுப்பி வைத்தார். தான் திருநெல்வேலியில் தபாற் பெட்டிச் சந்திக்கு அருகில் இருக்கும் பெரிய வீடொன்றில் வந்து தங்கியிருந்தார். பேராசிரியர் திருநெல்வேலி வந்து தங்கியிருக்க ஆரம்பித்த பின்னர், ஜீவா அவரைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குத்தான் சென்று சந்திக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லாது போனது. வசதிப்பட்ட வேளைகளில் பேராசிரியர் வீட்டில் இருக்கும் சமயம் பார்த்து அங்கு சென்று கண்டு பேசிக்கொண்டு போனார். பேராசிரியர் அக்காலத்தில் பிரஜைகள் குழுத் தலைவராகவும் இருந்து, பொறுப்புள்ள சமூகப் பணியிலும் ஈடுபட்டவராகச் செயற்பட்டார். அதனால் பகல் வேளைகளை விடவும், மாலை நேரத்தின் பின்னர் தேடிச் சென்று அவரைச் சந்திப்பதே பெரும் பாலும் சாத்தியமாக இருந்தது.

ஒருநாள் மாலையில் மல்லிகைக் காரியாலயத்தை மூடிப் பூட்டிவிட்டு ஜீவா தனது சைக்கிளில் ஏறி, பேராசிரியர் தங்கியிருந்த இல்லம் வந்து சேர்ந்தார். அக்காலம் மின்சாரம் முற்றாகத் தடைப்பட்டுப் போன இருண்ட காலம். சிக்கன விளக்குகள் அறிமுகத்துக்கு வந்த காலம். ஏழை, பணக் காரன் என்ற பேதமின்றி கைவிளக்குகளை ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு எல்லோரும் வாழ்வை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த காலம். ஜீவா வந்து சேர்ந்த சமயம் பேராசிரியர் தனது லாம்புச் சிம்னியைப் பழைய துணி ஒன்றினால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஜீவாவைக் கண்டு நெருக்கமான நட்புறவுடன் வழமை போல 'வா அப்பா வா...' என வரவேற்ற வண்ணம் தனது வேலையில் கவனமாக இருந்தார். பின்னர் லாம்பைக் கொளுத்தி மேசை மீது வைத்துவிட்டு சிறிது வெளிச்சத்தில் ஜீவாவுடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

ஜீவாவின் உள்ளத்தை அந்தக் காட்சி பெரிதாகப் பாதித்தது. வேதனை யாக நெஞ்சை அது உறுத்தியது. ஜீவா பேராசிரியரிடம் அதுபற்றி வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. அது பற்றிச் சொல்லப் போனால் பேராசிரியர் என்ன சமாதானம் சொல்லுவார் என்பதும் ஜீவா உணர்ந் திருந்தார். பேராசிரியரிடம் அப்பொழுது தான் பேச வந்த விடயத்தைப்

பேசிக்கொண்டு, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு விரைவாக அங்கிருந்து உள்ளக் கொதிப்புடன் கிளம்பினார்.

சில நாட்களின் பிறகு நான் மல்லிகைக்குச் சென்றேன். ஜீவா என்னைக் கண்டவுடனே அடங்காத மனக்கொதிப்புடன் பேசத் தொடங்கினார். பேராசிரியரை இந்த நிலையில் தனித்துவிட்டுப் போன குடும்பத்தவர்களைக் குறையாகச் சொன்னார். யாராவது ஒருவர் துணையாக அவருடன் தங்கியிருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். நான் எடுத்துக்கூறிய சமாதானங்கள் எவையையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை. ஜீவா, பேராசிரியர் ஆகிய இருவருக்குமிடையில் இருந்து வந்த நட்பின் மேன்மையான நெருக்கத்தினை ஜீவாவுக்கு உண்டான தார்மிகச் சினத்தின் மூலம் நான் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. பேராசிரியர் தனது யாழ். பல்கலைக்கழகப் பணி முடிவுற்ற பின்னர், கொழும்பு சென்று குடும்பத்தவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டமை பின்னர் நிகழ்ந்தது.

பேராசிரியரின் பின்பு, சில காலம் கழிந்த பிறகு ஜீவாவும் மல்லிகையும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறி இடம்பெயர வேண்டி நேர்ந்தது. வலிகாமத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் தமது வாழ்விடங்களை விட்டு வெவ்வேறு இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளானார்கள். ஜீவா, ஜீவாவின் குடும்பம், ஏனைய நண்பர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்பது ஆரம்பத்தில் அறிய முடியாது இருந்தது. வலிகாமத்தில் இருந்து தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயர்ந்த மக்கள், தென்மராட்சியில் உண்டான இடநெருக்கடி காரணமாக, சிலர் வடமராட்சிப் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்கள் மூலமாகப் பல நண்பர்கள் பற்றிய தகவல்கள் அறிந்து கொள்ளக் கிடைத்தன.

ஜீவா கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்திருப்பார் என்பதனை முன்கூட்டியே ஊகித்திருந்தேன். இதற்கு முன்னர் மாதம் தவறாது புதிய மல்லிகையைக் கையில் கொண்டு ஜீவா கொழும்பு செல்லும் சமயங்களில் எல்லாம் அவரை ஆதரித்துத் தங்குவதற்கு இடம்கொடுக்கும் நல்ல நண்பர்கள் இருந்தார்கள். குறிப்பாக எஸ்.வீ.தம்பையாவின் கடை மேல்மாடியில் பெரும்பாலும் ஜீவா தங்கியிருப்பார். அவர் இப்போது ஜீவாவின் சம்பந்தியுமாவார்.

இக்கட்டான இந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஜீவாவுக்கு அவர்கள் நிச்சயமாக உதவிகளைச் செய்வார்களென நான் ஊகித்தேன். எனது ஊகம் தவறானதல்ல என்பதனை பின்னர் நான் அறிந்து கொண்டேன். தம்பையாவின் கடை முகவரிக்கு ஜீவாவுக்கு கடிதம் எழுதினேன். கடிதப் போக்குவரத்து சீரான முறையில் அப்பொழுது நடைபெறவில்லை. ஜீவாவிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்குமென உறுதியாக எண்ணால் நம்ப முடியவில்லை. இரண்டாவது கடிதத்தையும் எழுதினேன். அதன் பின்னர் ஜீவா எனக்கொரு கடிதம் அனுப்பி வைத்தார். அந்தக் கடிதம் 02.03.1996 எனத் திகதியிட்டு பின்வருமாறு ஜீவா எழுதியிருந்தார்.

‘மாஸ்டர் தெனியான் அவர்களுக்கு, கடிதம் இரண்டும் கிடைத்தன. ... இரண்டு தடவைகள் இங்கு வந்து என்னைச் சந்தித்தார். பின்னர் காணவில்லை. ஊர் திரும்பி விட்டார் என நினைக்கின்றேன். அவரிடம் கடிதம் கொடுத்து விடலாம் என இருந்தேன். அவர் சொல்லாமலேயே புறப்பட்டு விட்டார்.

மகன் திலீபன் குடும்பம் வவுனியாவில். அவர் கம்பனியில் வேலை பார்க்கின்றார். மனைவி, மகள், மருமகன் கிளிநொச்சி ராமநாதபுரத்தில். நான் கொழும்பில். ‘மாத்து வேட்டி’ வேலை எல்லாம் முடிந்து விட்டது. இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் புத்தகம் கைக்கு வரலாம். வந்த பின்னர் உங்களுக்குப் பிரதி அனுப்புகின்றேன்.

‘மல்லிகை முகங்கள்’ நூலுருப் பெற்றுவிட்டது. இரண்டு பிரதிகள் கைவசம் உண்டு. நாளை அல்லது மறுநாள் புத்தகப் பார்சல் கைக்கு வந்ததும் வெளியீட்டு விழா வைக்க உத்தேசம். மறைந்த நாகேசு தர்மலிங்கத்தின் சிறுகதைத் தொகுதியை தயாராக்கி வருகின்றேன். ‘தலைப்புக்கள்’ என்ற தலைப்பில் தலையங்கங்கள் புத்தக உருவில் தயாராகின்றன. நான் இங்கு சுமமா ஓய்ந்திருக்கவில்லை. வேலைகளைச் செய்து வருகின்றேன்.

கிளர்க்கர், அநாதரட்சகன், உங்கள் குழந்தைகளை விசாரித்ததாகக் கூறுங்கள்.

அன்புடன், டொமினிக் ஜீவா.

ஜீவா ஓர் இடத்தில் ஓய்ந்திருக்கக் கூடியவரல்ல என்பது நான் உணராத ஒன்றல்ல. இடம்பெயர்ந்து சென்று மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளாக நூல்களாகத் தயார் செய்துகொண்டிருக்கும் செய்தி மனதுக்கு மகிழ்வினைத் தருவதாக இருந்தது. ஆனால், மல்லிகை தடைப்படாது தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் எப்பொழுதும் எனக்கு மனதில் உண்டு. அதனை வலியுறுத்தி ஜீவாவுக்குக் கடிதங்களில் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்.

இலக்கியவாதிகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்த ஜீவாவின் மல்லிகை

ஜீவா யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் எனக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வழக்கமில்லை. நான் யாழ் நகர் சென்று ஜீவாவைச் சந்திப்பேன். அல்லது நகரில் சந்திக்கும் எனது பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் தகவல் சொல்லி அனுப்புவார். அன்றைய சூழ்நிலையில் போக்குவரத்தில் அனுபவிக்கும் கெடுபிடிகளின் காரணமாக ஒதுங்கி இருக்க வேண்டி இருந்த சந்தர்ப்பங்களில், அவசியம் கருதி ஜீவா எனக்குக் கடிதம் எழுதினார். ஜீவா கொழும்பு சென்ற பிறகு தகவல் பரிமாற்றத்துக்கு ஆரம்பத்தில் கடிதம் எழுதுவது தவிர, வேறு மார்க்கம் இருக்கவில்லை. இருவரும் கடிதங்களை எழுதிக் கொண்டோம்.

நான் 1996 ஆகஸ்ட் மாதம் கடுமையான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டேன். இறந்து போய் விட்டேன் என்ற செய்தி ஒரு தினம் பரவி பரபரப்பாகி விட்டது. இந்தச் செய்தி ஜீவாவுக்குக் கால தாமதமாகவே கிடைத்தது. செய்தி கிடைத்ததும் 24.09.1996 இல் ஜீவா எனக்கொரு கடிதம் எழுதினார்.

நண்பர் தெனியான் அவர்களுக்கு,

உடல்நிலை இப்பொழுது எப்படி? நண்பர் குலசிங்கம் கடிதம் எழுதியிருந்தார். பின்னர் ஞானா இங்கு வந்தபோது சொன்னார். நான் பயந்து விட்டேன். டாக்டர் கடிதம் உங்களது பாராட்டு விழா பற்றிச் சொன்னது. அதற்குப் பின்னர்தான் சற்று மன ஆறுதல்.

சந்திரசேகரம் மல்லிகைக்கு ஒழுங்காக வந்து போகின்றாரா? மெசின் நிலை எப்படி? நீங்கள் செம்மைப்படுத்தித் தந்த தம்பையா அண்ணர் மற்றும் சுதாராஜ், யோகேஸ்வரி கையெழுத்துப் பிரதிகள் கதி? செங்கை ஆழியான் சென்ற வாரம் இங்கு வந்திருந்தார். அவர்தான் சொன்னார், சந்திரசேகரம் சுகமாக நீர்வேலியில் இருப்பதாகவும், இடையிடையே மல்லிகைக்கு வந்து போவதாகவும் சொன்னார். உங்களது உடல் நிலை சுகமென்றால் தயவு செய்து விசாரித்து எழுதவும். 'மாத்து வேட்டி' ஒரு பிரதி அனுப்பியிருக்கிறேன். பிரதிகள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. வந்ததும் வெளியீட்டு விழா வைக்க உத்தேசம். தயவு செய்து கடிதம் கொடுத்து விடுங்கள். வீட்டார் சுகமாக இருக்கிறார்களா? நண்பர்களுக்குச் சுகம் சொல்லவும்.

டொமினிக் ஜீவா.

ஓர் இலக்கியவாதியினால் இலக்கியத் தொடர்புகள், செயற்பாடுகளை விட்டு விலகி வாழ்வது இயலாத காரியம் என்பதனையே ஜீவாவின் இந்தக் கடிதம் எனக்கு உணர்த்தியது. ஜீவா மல்லிகைப் பந்தல் நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு இருந்தால் மாத்திரம் போதுமானதல்ல. மல்லிகை இல்லாது பந்தல் படர்ந்திருக்க முடியாது. மல்லிகை மீண்டும் வெளிவர வேண்டும் என்பதே இலக்கிய அபிமானிகளின் பெரு விருப்பாக இருந்தது. தங்கள் உள்ளத்தில் உள்ள விருப்பத்தினை மல்லிகையுடனும் ஜீவாவுடனும் நெருக்கமாக இருக்கும் என்னிடத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் மீண்டும் மல்லிகை வெளிவர வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அதே சமயம் எனக்கொரு விடயம் தெளிவாக விளங்கியது.

திரும்பவும் மல்லிகை பழையபடி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளியிடுவதற்கு முடியாது. போர் நடந்து கொண்டிருந்ததினால் இன்னொரு தடவையாவையும் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டு ஜீவாவின்னால் இடம்பெயர்ந்து போவதற்கு முடியாது. ஆனால், ஏதோவொரு வழியில் ஜீவா மல்லிகை வெளியிட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமென்பது எனது எண்ணமாக இருந்தது. என் மனக் கருத்தின் முதற்படி போல ஜீவாவின் அறிவித்தல் ஒன்று அஞ்சலட்டை அளவில் அச்சிடப் பெற்றது. ராஜ்ரீகாந்தனிடம் ஜீவா கொடுத்த அந்த அழைப்பிதழை ஊருக்கு வந்த ஒருவரிடத்தில் கொடுத்து அவர் எனக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

‘மகிழ்ச்சியான செய்தி ஒன்று’

5.2.97 புதன் மல்லிகை. மல்லிகைப் பந்தல் காரியாலயம் கொழும்பில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவரை காலமும் மல்லிகையை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை ஆதரித்து ஒத்துழைத்து வந்த இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு அறிவிப்பதில் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

டொமினிக் ஜீவா என 201-1/1, சுதிரேசன் வீதி (மாடியில்), கொழும்பு 13 முகவரி குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

ஜீவா யாழ்ப்பாணம் திரும்பி வந்து மல்லிகை வெளியிடப் போவதில்லையென அந்த அறிவித்தல் உறுதிப்படுத்தியது. மல்லிகை வெளியிடுவதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கை இது என்பதனை விளங்கிக் கொண்டேன். ஜீவாவின் இயல்பு சோம்பிக் கிடப்பதல்ல. எதனையும் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்துகின்ற ஒருவர். ஜீவாவின் உழைப்பினை உணர்ந்து அதனை மதித்து ஆதரவுக் கரம் நீட்டும் நல்ல மனமுள்ளவர்கள் சிலர் வாழுகின்றார்கள் என்பதனை கடந்த கால மல்லிகைகளில் அவரே பதிவு செய்திருக்கின்றார். கொழும்பில் தனக்கென்றொரு இடத்தில் ஜீவா கால் பதித்த பின்னர் மல்லிகையை ஆவலுடன் பலரையும் போல நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

நான் எதிர்பார்த்திருந்த போது எப்பொழுது மல்லிகை வெளிவரப் போகின்றது என்பது உறுதியாகத் தெரிய வரவில்லை. இந்த நிலையில் ஜீவா ஓர் அஞ்சலட்டை அனுப்பியிருந்தார்.

‘நண்பன் தெனியான் அவர்களுக்கு;

மல்லிகையை இந்த மாதம் ஆரம்பித்துள்ளேன். உங்களுடைய ஆக்கமொன்று அவசியம் தேவை. உதவியை எதிர்பார்க்கிறேன். கடிதம் கிடைத்தது. வீட்டுக்காரர் வீட்டுக்கு மீண்டுள்ளனர். தம்பி சுகம். பிரேம்ஜி கட்டுரை கிடைத்தது. நாவல் அனுப்பவும். மாத்து வேட்டி வந்து விட்டது. 100 பிரதிகள் உங்களுக்கு அனுப்ப முயல்கின்றேன்.' 18.04.1997 திகதி இட்டு எழுதப்பட்ட அந்த அஞ்சலட்டை மனதுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மல்லிகை மீண்டும் துளிர்ந்து விட்டதனை எண்ணி ஆனந்தப்பட்டேன்.

இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பாக நான் சொல்லியாக வேண்டும். மல்லிகையைத் திரும்பவும் ஆரம்பிக்கும் போது உங்களுடைய ஆக்கமொன்று அவசியம் தேவை என ஜீவா கேட்டிருந்தார் அல்லவா! உண்மையில் நான் எழுதியதை விட ஜீவா என்னை எழுத வைத்தார் என்பதனை இன்று நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். ஜீவாவின் தூண்டுதல்தான் எனது படைப்புகள் மல்லிகையில் பெருமளவு இடம்பெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தன. மல்லிகை மலர்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளிவரும் சமயங்களில் எல்லாம் ஜீவா என்னை எழுதுவித்தார். மல்லிகை எழுத்தாளன் என்று என்னைப் பலரும் நோக்குவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் ஜீவா. 'மல்லிகை எழுத்தாளன்' என இன்று நான் நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றேன்.

மல்லிகையில் பல ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து நான் எழுதிக் கொண்டிருந்ததற்கு அடிப்படையில் ஒரு காரணம் இருந்து வந்தது. எனது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக வெளியிடுவதற்கான களமாக மல்லிகை விளங்கியது. சாதியத்துக்கு எதிரான பெரும்பாலான எனது சிறுகதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்தன. பொதுவாக எனது ஆக்கங்களில் பெருமளவானவற்றை மல்லிகை வெளியிட்டிருக்கின்றது. மல்லிகையில் அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்கள் வேறு சிலரும் இருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மல்லிகையை நோக்கினால் மற்றையவர்களின் ஆக்கங்களிலும் பார்க்க எனது ஆக்கங்களே அதிகமெனலாம். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், மதிப்பீடுகள் எனப் பலதுறை சார்ந்த எழுத்துக்களும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மல்லிகை கொழும்பில் இருந்து வெளிவர ஆரம்பித்த பின்னர் நிலைமையில் மாற்றம் உண்டானது.

இலக்கியம் மட்டுமல்லாது உறவுகளுக்கும் மதிப்பளிக்கும் ஜீவா

எனது 'பொற் சிறை'யில் வாழும் புனிதர்கள் அறிமுகக் கூட்டம் கொழும்பில் நடைபெற்ற போது ஜீவா அதற்குத் தலைமை தாங்கினார். அந்த நாவல் வடமராட்சியில் டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் தலைமையில் இடம்பெற்ற விழாவில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. அதற்கொரு அறிமுகக் கூட்டம் கொழும்பில் செய்ய வேண்டுமென்னும் ஆலோசனை ஜீவா, ராஜகாந்தன், மேமன்கவி ஆகியோர் தெரிவித்தனர். அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்து முடித்து விட்டு, கொழும்புக்கு வருமாறு நண்பர்கள் அழைத்தார்கள். ஜீவாவும் நானும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு சென்றோம். கொழும்பு முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் 16.12.1989 மாலை நேரம் ஜீவா தலைமையில் அறிமுக விழா நடைபெற்றது. எனது இலக்கிய விடயங்களில் அக்கறை செலுத்தி வந்த ஜீவா நான் இரத்த அழுத்த நோய்க்கு ஆளான பின்னர் எனது பிள்ளைகள் பற்றியும் யோசிக்கலானார். எனது நான்கு பிள்ளைகளுள் மூத்த இருவரும் பெண்கள். மூத்த பெண் பிள்ளைக்கு விரைவில் நான் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டுமென்பதனை ஜீவா பெரிதும் விரும்பினார். கொழும்பில் இருந்து எனக்கு

எழுதிக்கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் எனது மகளின் திருமணம் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டே இருந்தார். இந்த விதமான அக்கறையும் ஈடுபாடும் மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் பலரிடத்திலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. இலக்கியம் மாத்திரம் பேசிப் போட்டுப் போன புற உறவுடன் இல்லாது, ஒவ்வொருவரின் நன்மை, தீமைகளில் அக்கறையும் பங்குமுள்ளவர்களாக வாழ்ந்தார்கள்.

நான் ஆசிரியப் பணியில் இருந்து 2002 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஓய்வு பெற்றேன். நான் ஓர் ஆசிரியன் என்ற நிலையிலும் பார்க்க எழுத்தாளன் என்னும் நிலையில் எனது மணிவிழாவைக் கொண்டாட முன்வந்தார்கள். இவர்களுள் எனது கிராமத்தவர்கள் சிறப்பான விழா ஒன்றினைச் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எனது மணிவிழா விடயத்தில் ஜீவா மிகுந்த உற்சாகமாக ஈடுபாடு காட்டினார். ஜீவாவுக்கு அனுசரணையாக இருந்தவர் எனது இன்னொரு நண்பர் டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன். அப்பொழுது கொழும்பில் வாழ ஆரம்பித்து விட்டார். எனது மணிவிழாக் காலத்தில் 23.07.2002 திகதி இட்டு ஜீவா எனக்கொரு கடிதம் எழுதினார்.

கொழும்பு வெள்ளவத்தை, தமிழ்ச் சங்கம், குமாரசுவாமி விநோதன் மண்டபத்தில் 22.08.2002 மணிவிழா நிகழ்வு இடம்பெற்றது. விழாவுக்கு டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் தலைமை தாங்கினார். பலர் பாராட்டுகளை வழங்கி, ஏனைய சிறப்புகளையும் செய்தார்கள். மணிவிழா நினைவாக எனது 'கானலின் மான்' நாவல் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடாக அன்று வெளியிட்டு வைக்கப்பெற்றது. ஜீவா முன்னர் குறிப்பிட்டது போல அந்த மாதத்துக்குரிய மல்லிகை மணிவிழாச் சிறப்பிதழாக வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 2002இல் வெளியிடப் பெற்ற அந்த மலரில் பலருடைய கட்டுரைகளும் சில கவிதைகளும் மணிவிழா நாயகன் பற்றியவைகளாக இடம்பெற்றன. மணிவிழா மலரில் 'தெனியானுக்கு மணிவிழா' என்ற தலைப்பிட்டு ஜீவா பின்வருமாறு எழுதினார்.

'மல்லிகையின் ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களில் ஒருத்தரும் சிறந்த முற்போக்கு எழுத்தாளருமான தெனியான் மணிவிழா வயதை அடைந்துள்ளார்.

இவரை இலக்கிய நண்பர்களின் சார்பாக மல்லிகை வாழ்த்துகின்றது.

பல்வேறு நெருக்கடிகள், இலக்கிய முரண்பாடுகள், விமர்சனங்கள் மத்தியிலும் தடம் புரண்டு போகாமல் அவர் தொடர்ந்து முற்போக்கு அணியின் பக்கம் வலுவாகக் காலான்றி நின்று தனது இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்.

இந்த நாட்டு ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரிதும் நாட்டம் கொண்டு செயலாற்றி வரும் இவரிடம் இளந்தலைமுறையினர் கற்றுத் தெரியக்கூடிய பல அனுபவப் பாடங்கள் உள்ளன.

இன்று இந்த மண்ணில் ஓர் அருமையான சூழ்நிலை நிலவுகின்றது. மக்கள் கலைஞர்கள் மதிக்கப்படுகின்றனர். மக்களால் பாராட்டப்படுகின்றனர்.'

எனது கிராமத்து மக்கள் சார்பாக பூமகள் ச.ச.நிலையம் வெளியிட்டு வைத்துள்ள 'தெனியான் மணிவிழா மலர்' கட்டுரையில் ஜீவா சில கருத்துக்களைக் கூறி இருக்கின்றார்.

'... சுமமா சுமமா சாதியைப் பற்றித்தானா உங்களுக்கெல்லாம் எழுதத் தெரியும் எனப் பலர் கேட்பதுண்டு. இப்படியாகக் கேட்கப்பட்டவர்களில் தெனியானும் ஒருவர். இவர் எழுதிய 'பொற்சிறையில் வாழும் புனிதர்கள்' என்ற புதுவிதமான நாவலை இவர்கள் படித்திருக்க மாட்டார்கள். இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து வரும் பிராமணர்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கூறும் நாவல் இது.

... தெனியானிடம் அன்றும் இன்றும் வெகு சிறப்பான குணம் ஒன்றுண்டு. எந்த மக்களிடமிருந்து உருவானாரோ, எந்த மக்களுடன் தினசரி புழங்கி வருகிறாரோ அந்த மக்களுக்கான நிரந்தர விடுதலையின் பக்கம் அவர் திடமாக நின்று சிந்தித்து எழுதிப் பேசி வருகின்றார்.

... இன்று மணிவிழாக் காணும் இவரிடம் மெருகேறிய சிந்தனைச் செழுமையைப் பார்க்கலாம். வயதின் முதிர்ச்சியும் அனுபவத்தின் ஆழ அகலங்களையும் இவரது இன்றைய எழுத்தில் தரிசிக்கலாம்.

இவ்வாறு பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கும் ஜீவா, உறவுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகுந்த கவனத்துக்குரிய ஒன்றாகும். முன்னர் நான் குறிப்பிட்டது போல மூத்த தலைமுறையினிடத்தில் அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்திருக்கும் உறவுகள் வெகு அற்புதமானவை. நெருக்கமான அந்த உறவின் அனுபவங்களை இன்றைய தலைமுறையினரால் உணர்ந்து கொள்ள இயலாது.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகத் தனது பிறந்தநாளை பயன்படுத்தும் படைப்பாளி

ஆறு ஆண்டு காலத்திற்குப் பின்னர் 06.01.2011இல் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டில் சந்தித்த பிறகு ஜீவாவைச் சந்திக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் அதே ஆண்டு எனக்குக் கிடைத்தது. கொடகே நிறுவனம் இலக்கிய நூல்களுக்கு 27.09.2011இல் விருது வழங்கும் நிகழ்வு நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாட்டினைச் செய்திருந்தது. சிங்கள மொழியில் வெளிவந்த நூல்களுக்கு மாத்திரம் விருதுகள் வழங்கி வந்த அந்த நிறுவனம் தமிழ் மொழியில் வெளியிடப் பெற்ற நாவல், சிறுகதை, கவிதை நூல்கள் என்பனவற்றுக்கு விருதுகளை வழங்குவதற்கு ஆரம்பித்திருந்தது. அத்துடன் தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் சிலவற்றைத் தாமே அச்சிட்டு வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடாக வந்திருக்கும் 'ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்' என்னும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியினையும் கொடகே விருதுத் தேர்வுக்காக அனுப்பி வைத்திருந்தேன். அந்த விழாவில் வந்து கலந்துகொள்ளுமாறு அழைப்பு அனுப்பி இருந்தார்கள்.

நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்யும் போது இப்பொழுது தனித்துப் பயணம் செய்வதனை நான் தவிர்த்துக் கொண்டு

விட்டேன். இந்த விழாவுக்கு நான் புறப்பட்ட போது எழுத்தாளர் மு.அநாத ரட்சகன், கவிஞர் சித்திரா சின்னராஜா ஆகிய இருவரும் எனக்குத் துணையாக வந்தார்கள். முதல்நாள் மாலையில் புறப்பட்டு மறுநாள் காலை கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்து ஒரு விடுதியில் இடம் எடுத்துக் கொண்டோம். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜீவாவைச் சந்திப்பதற்காக மூவரும் சென்றோம். எனது வருகை பற்றிய தகவல் முன்கூட்டியே ஜீவா அறிந்திருந்தார். அதனால் எனது சந்திப்பை எதிர்பார்த்திருந்தார். எங்கள் மூவரையும் வழமை போல உற்சாகமாக வரவேற்று சிறிது நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஜீவா ஒரு தீர்மானத்தை திடீரெனக் கூறுவார். உடனடியாக அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஆரம்பித்து விடுவார். இது ஜீவாவின் இயல்பு. அன்றும் எங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஜீவா, எனது நண்பர்களைப் பார்த்து, 'கொஞ்ச நேரம் இருந்து கொள்ளுங்கோ! நான் மாஸ்டரோட ஒருக்கால் வெளியிலே போய்விட்டு வரவேணும்' எனக் கூறிக்கொண்டு எழுந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டார். எனக்கும் தவிர்க்க இயலாது. நண்பர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து ஜீவாவுக்குப் பின்னே சென்றேன். ஜீவா ஆட்டோவைப் பிடித்து என்னை ஏற்றிக் கொண்டு தானும் அதில் ஏறிக்கொண்டார். இருவரும் போய்க் கொண்டிருக்கையில் 'திலீபனிடம் போய்விட்டு வருவோம்' என்று கூறினார். எனக்கும் அது விருப்பமானதுதான்.

மகன் திலீபனைத் தனது நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக பெரும்பாலான நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான இனிய தந்தையர் போல ஜீவா கருதி இருந்தார். திலீபன் கொழும்பு வந்து ஹேப்பி டிஜிட்டல் சென்டரை (Happy Digital Centre) ஆரம்பித்த வேளை ஜீவா பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். மாணவப் பருவம் முதல் திலீபனை எனக்குத் தெரியும். திலீபனை உளமார் நேசித்து, திலீபன் வளர்ச்சியில் அக்கறையுடன் நான் இருந்து வந்திருப்பதனை ஜீவா உணருவார். அதனாலேயே திலீபனை நான் ஒரு தடவை சந்திப்பதற்காக அழைத்துச் சென்றார்.

நாங்கள் ஆட்டோவை விட்டு இறங்கி உள்ளே சென்றதும், திலீபன் எழுந்து வந்து குழைந்து கொண்டு முன்னே நிற்கின்றார். நான் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போனேன். நான் சிறுபிள்ளையாக அன்று கண்ட திலீபனையே

என்னால் அப்பொழுது கண்டுகொள்ள முடிந்தது. முன்னரும் ஒருதடவை திலீபனின் தொழிலகத்துக்குச் சென்றிருக்கின்றேன். இப்பொழுது தொழிலை மேலும் விரிவுபடுத்தி இன்னொரு கிளைத் தாபனத்தையும் நிறுவி இருக்கின்றார் என்பதனை அறிந்து கொண்டேன். திலீபனின் தாபனங்களில் இன்று பலர் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். திலீபன் மிக எளிமையாக இருந்தார். திலீபனுடன் சற்று நேரம் மனம் விட்டுப் பேசினேன்.

பின்னர் 'வாருங்கோ மேலுக்குப் போய் ஒரு படம் எடுப்போம்' என ஜீவா என்னை அழைத்துச் சென்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. திடீரென இப்படி ஒரு விருப்பம் ஜீவா உள்ளத்தில் ஏன் உண்டானதென ஒரு கணம் நினைத்துக் கொண்டேன். கூட்டங்களில் கலந்து கொண்ட சந்தர்ப்பங்களில் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்திருக்கும் படங்கள் இல்லாது போய்விடவில்லை. கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து எடுத்துக்கொண்ட படங்களில் இருவரும் நிற்கின்றோம். இன்று நாங்கள் இருவரும் மாத்திரம் நிற்கும் தனிப்படம் ஒன்றை எடுப்பதற்கு ஜீவா விரும்புகின்றாரே! ஜீவாவின் பின்னால் மாடிக்கு ஏறிச் சென்றேன். நாங்கள் இருவரும் அருகருகே நின்று ஒரு படத்தினை எடுத்துக் கொண்டோம்.

பின்னர் இருவரும் மீண்டும் மல்லிகைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

மாலை நடைபெற்ற கொடகே விருது வழங்கும் விழாவுக்கு ஜீவாவும் வந்திருந்தார். மறுதினம் கொழும்பில் இருந்து புறப்பட்டு ஊர் வந்து சேர்ந்தோம். நான் வீடு வந்த பின்னர் ஜீவாவுக்குத் தொலைபேசியில் தகவல் சொன்னேன். அப்பொழுது கொழும்பு சென்று வந்த அனுபவத்தினை ஒரு கட்டுரையாக எழுதி அனுப்பும் வண்ணம் ஜீவா கேட்டுக் கொண்டார். ஜீவாவின் விருப்பம் போல கட்டுரை ஒன்றினை எழுதி அனுப்பினேன். அடுத்த மாத மல்லிகையில் அந்தக் கட்டுரையை ஜீவா வெளியிட்டு வைத்ததுடன் திலீபன் எடுத்த படம், நாங்கள் இருவரும் அருகருகே அமர்ந்திருக்கும் அந்தப் படமும் அந்தக் கட்டுரையுடன் சேர்த்துப் பிரசுரித்தார். இவைகள் எல்லாம் நாங்கள் திட்டமிட்டுச் செய்வதில்லை. சில காரியங்கள் நாங்கள் எதிர்பார்க்காத நிலையில் நடந்து போகின்றன. இவ்வாறு நடப்பதற்கு

மனிதனின் ஆழ்மனதின் செயற்பாடுகள் தான் இவைகளோ என்று எண்ண வேண்டி இருக்கின்றது.

ஜீவா யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் தனது பிறந்த நாளை நண்பர்களை எல்லாம் அழைத்து ஆண்டு தோறும் கொண்டாடி வந்தார் என்பதனை முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தேன். அந்தச் சந்திப்பு மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்கே பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதனையும் தெரிவித்திருந்தேன். கொழும்பு வந்த பிறகும் அந்த நடைமுறையை ஜீவா கைவிட்டு விடவில்லை. இன்றைய நவீன வசதிகளை பயன்படுத்தி ஜீவாவின் உருவப்படத்துடன் அச்சிடப் பெற்ற அழகிய அழைப்பிதழ்களை நண்பர்களுக்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவைகள் யாவும் திலீபனின் டிஜிரல் நிலையத்தில் பதிவானவை. அவற்றின் சிறப்புகளை ஜீவாவின் உறவினை நெஞ்சில் நினைத்து அவைகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கின்றேன்.

தனது பிறந்தநாள் அழைப்பிதழை எனக்கு அனுப்பி வைக்கும் வேளையில், நான் அந்த அழைப்பினை ஏற்று கொழும்பு வரப்போவதில்லை என்பது ஜீவாவுக்குத் தெரியும். ஆயினும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் தவறாமல் அழைப்பிதழ் எனக்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். நான் தொலைபேசியில் தொடர்பு எடுத்து ஜீவாவுக்கு வாழ்த்துச் சொல்வதில் தவறுவதில்லை. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவே தனது பிறந்தநாள் வைபவங்களையும் பயன்படுத்திவரும் ஜீவா ஒரு படைப்பாளி. வாழ்த்தாமல் எவ்வாறு இருக்க முடியும்!

தனது நட்புக்குரியவர்கள் மீது அத்த அக்கறை செலுத்துபவர் ஜீவா

ஜீவா கொழும்பு சென்று வாழுவதற்கு ஆரம்பித்த பிறகு முன்போல இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசுவதற்கு முடியாமல் போனது. ஆனால், கடிதங்கள் மூலம் தகவல்களை இருவரும் பரிமாறிக் கொண்டோம். மல்லிகைக்கென்று ஒரு காரியாலயத்தை நிறுவி, மல்லிகை வெளிவரத் தொடங்கிய பிறகு ஜீவா ஓய்வில்லாது செயற்பட வேண்டிய ஒரு நிலைமை உருவானது. அதேசமயம், மல்லிகைக் காரியாலயத்துக்கென தொலைபேசி வசதி வந்த பின்னர் கடிதம் எழுத வேண்டிய தேவை முற்றாகத் தடைப்பட்டுப் போனது. மல்லிகை அதன் பொது அமைப்பில் எந்தவிதமான மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகாத போதிலும் உள்ளடக்கத்தில் கொள்கை ரீதியாக என்றில்லாது குறிப்பிட்ட சில மாற்றங்களுடன் வெளிவந்தது. காலத்துக்கேற்ற கணினிப் பதிப்பாகவும் அது இருந்தது. இத்தகைய மாற்றங்கள் தவிர்க்க இயலாததாகவும் இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மல்லிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்களுடன் நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளவும் ஆக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் ஜீவாவுக்கு முடிந்தது. நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களில் இருந்து கடித வழியாக

ஆக்கங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. கொழும்பில் இருந்து மல்லிகை வெளிவருவதற்கு ஆரம்பித்த பின்னர், யாழ்ப்பாணம் போல நேரில் சென்று ஆக்கங்களைக் கேட்டுப் பெற்றுப் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்பு ஜீவாவுக்கு இருக்க வில்லை. மல்லிகைக்கு வந்து சந்திக்கிறவர்கள் இடத்திலும், தொலைபேசி வழி மூலமுந்தான் படைப்பாளிகளை அணுக முடிந்தது.

யாழ்ப்பாணம் போல கடிதப் போக்குவரத்தில் இடையூறுகள் இல்லாத தினால் ஆக்கங்கள் வந்து சேர்ந்தன. இவைகள் காரணமாக மல்லிகை 'மணத்தில்' அடிப்படையான பெரிய மாற்றங்கள் நிகழாது விடினும், சில மாற்றங்களை அவதானிக்க முடிந்தது. எனது அவதானிப்பினை மல்லிகையில் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் 'கொழும்பு மல்லிகை' எனக் குறிப்பிட்டு வெளிப்படுத்தினேன். நான் அவ்வாறு எழுதியதினை ஜீவா நீக்கி விடாது அவ்வாறே பிரசுரித்தார். நான் அவதானித்துக் கூறிய இந்தக் கருத்து எழுத்தாளர்கள் சிலரைத் தொட்டிருக்கின்றது என்பதனைப் பின்னர் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. கொழும்பு செல்வதென்றால் எனக்கு மனதில் ஒரு மகிழ்ச்சி. நண்பர்கள் பலரைக் கொழும்பில் கண்டு பேசலாம் என்பது எனது மகிழ்ச்சிக்குரிய பிரதான காரணம். நான் சந்திப்பதற்கு விரும்பும் முக்கியமானவர்களுள் ஜீவாவும் ஒருவர். அந்தவகையில் கலாபூஷணம் விருதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக நான் கொழும்பு சென்றிருந்த போது, ஜீவாவைத் தேடிக்கொண்டு நான் மல்லிகைக்குச் சென்றேன். அந்தச் சமயம் ஜீவாவுடன் ஓர் எழுத்தாளர் இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கொழும்பில் வாழும் எழுத்தாளர், எனது நண்பரும் கூட. நான் அங்கு வரவிருப்பதனை ஜீவா சொல்லக் கேட்டு என்னைச் சந்தித்துக் கொண்டு போவதற்காகக் காத்திருந்தார். அந்த நண்பரும் ஜீவாவும் உற்சாகமாக என்னை வரவேற்றார்கள். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சந்தித்திருக்கும் நான் அவர்களோடு சேர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நண்பர் எங்கள் உரையாடலுக்கு இடையில் என்னை நோக்கி 'கொழும்பு மல்லிகை என்று ஏன் எழுதினீர்கள்?' எனக் கேட்டு வைத்தார். அவர் குரலில் மெல்லிய அதிருப்தி இழையோடியது. நான் இப்படி ஒரு கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் தெரிவித்திருக்கும் கருத்து அப்படியொரு பாரதூரமானதுமல்ல. அவரது வினாவுக்கு விடை அளிப்பதனைத் தவிர்த்து விட்டு ஜீவா முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஜீவாவை அவரது வினா பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர் சாதாரணமாகவே இருந்தார். நண்பரின்

கேள்விக்குரிய பதிலை நான் கூறுவதாக இருந்தால் நீண்ட விளக்கம் அளிப்பதாக இருக்கும். அதனை நான் விரும்பவில்லை. சிரித்துவிட்டு இருந்துவிட்டேன். ஆனால், அதனைத் தெளிவுபடுத்துமாறு ஜீவா என்னிடத்தில் கேட்டிருந்தால் நிச்சயம் நான் விளங்கப்படுத்த வேண்டிய நிலை உருவாகியிருக்கும்; நான் விளங்க வைத்திருப்பேன். ஜீவாவின் மொளனம் எனது கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது என்னோடு இது பற்றிப் பேசுவதனை ஜீவா தவிர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனக்கும் ஜீவாவுக்கும் இடையில் இருந்துவரும் உறவு நிலையில் இதுதான் ஜீவா.

‘பூச்சியம், பூச்சியமல்ல’ என்ற தலைப்பில் 2005ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மல்லிகை இதழில் கட்டுரைத் தொடர் ஆரம்பமானது. 2007 நவம்பரில் கட்டுரையை நிறைவு செய்தேன். ஜீவா பற்றி குறிப்பாக ஓர் உண்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே இதனை இங்கு சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. எனது வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் இலக்கிய அனுபவங்களையும் எடுத்துச் சொல்லும் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் மல்லிகையில் இரண்டு ஆண்டுகள், நான்கு மாதங்கள் வரை தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. மல்லிகை வரலாற்றில் இவ்வாறு தொடர்ச்சியாக நீண்ட காலம் வெளிவந்திருக்கும் கட்டுரை இது என்பதே பெரிய உண்மை. ஜீவா என் மீது கொண்டிருக்கும் நட்பும் நெருக்கமும் காரணமாக அந்தத் தொடரினை பல இதழ்களில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வைத்தார். அந்தக் கட்டுரைத் தொடர் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், அதன் தாக்கம் காரணமாகவோ என்னவோ, ஜீவா எனக்கொரு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். 27.01.2006இல் தொலைபேசியில் பேசும் பொழுது ‘டானியல் பற்றி ஒரு நூல் எழுதுங்கோ!’ எனக் கேட்டுக் கொண்டார். அப்பொழுது ‘ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்’ என்ற சாதியம் பற்றிய எனது சிறுகதைகள் உள்ளடங்கிய தொகுதி அச்சாகி, வெளியீட்டு விழா பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த காலம். எனது கட்டுரைத் தொடரும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அத்தகைய ஓர் எண்ணத்தை ஜீவா உள்ளத்தில் உண்டாக்கி இருக்கலாம். அல்லது மல்லிகையில் டானியல் பற்றி நான் எழுத வேண்டும் என்னும் விருப்பமும் இருந்திருக்கலாம். எதுவாகியிருப்பினும், ஜீவா தனது நட்புக்குரியவர்கள் பற்றி எப்பொழுதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவர் என்பதற்கு இது நல்லதொரு உதாரணம்.

ஈழத்து இலக்கிய நாயகன் டொமினிக் ஜீவாவை கௌரவிக்க வேண்டியது எல்லோருடைய கடமையாகும்.

மல்லிகை என்றால் ஜீவா, ஜீவா என்றால் மல்லிகை எனக் கடந்த நாற்பத்தெட்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வந்தவர் ஜீவா. மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஜீவாவைப் பார்க்க இயலாது. ஜீவாவுக்கென்று பிரத்தியேகமான ஒரு தோற்றப் பொலிவு இருந்து வருவது போல மல்லிகைக்கும் ஒரு தனித்துவமான ஒரு வடிவம் உண்டு. மல்லிகையின் ஆரம்பகால இதழ் முதல் இன்றுவரை தொடர்ந்து படித்துவரும் வாசகர்கள் இதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வார்கள். விஜயபாஸ்கரனின் சரசுவதி, சி.சு.செல்லப்பாவின் எழுத்து, பாரதிதாசனின் குயில் போன்ற சஞ்சிகைகள் மாறாத தனித்துவமான தனித்தனி வடிவமைப்புகளுடன் அக்காலத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்தச் சஞ்சிகைகள் தமக்கென்று ஒவ்வோர் உருவத்தை வாசகர்களின் உள்ளங்களில் பதித்ததுடன், சிக்கனத்தைக் கவனத்திற் கொண்டு பேணுவதற்கும் அது வாய்ப்பாக அமைந்தது. மல்லிகையும் அந்த நடைமுறையையே பின்பற்றி வந்திருக்கின்றது.

மல்லிகையில் சில மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டுமென அவ்வப்போது பலர் ஆலோசனைகள் தெரிவித்துக்

கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவாவிடம் நேரிலும் கூறி இருக்கின்றார்கள். ஜீவா எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொள்ளுவார். முடிவு அவருடையதுதான். இத்தனை ஆண்டுகளாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் மல்லிகை தனக் கென்று ஒரு மரபை உருவாக்கி விட்டிருக்கின்றது. அந்த மரபினை மாற்று வதற்கு ஜீவா விரும்புவதில்லை. இந்த ஜீவாதான் ஜுலை - ஆகஸ்ட் 2012 மாத மல்லிகையில் புதிய தடத்தில் காலடி பதிப்போம்! என்னும் தலைப்பில் ஒரு குறிப்பினை எழுதியுள்ளார்.

“நீண்ட நெடுங்காலமாகவே மல்லிகை தனக்குத் தானே வரிந்து கொண்ட இலக்கியத் தடத்தில் வெகு தெளிவான பார்வையுடனும், ஆழமான சிந்தனை வீச்சுடனும் நடைபோட்டு வந்துள்ளதை மல்லிகையின் தொடர் வாசகர்கள் ஏற்கனவே புரிந்து வைத்துள்ளனர்.

இந்த நிலையில் மல்லிகையும் தனது இலக்கியப் பார்வையையும் வீச்சையும் இன்னும் இன்னும் ஆழப்படுத்துவதும், அகலப்படுத்துவதும் அத்தியாவசிய தேவையாக இன்று கருதப்படுகின்றது.

இந்த அடிப்படைப் பார்வை மாற்றத்தை உள்நோக்கமாகக் கொண்டு, மல்லிகையின் உள்ளடக்கத்தையும், தெளிவான பார்வையையும் இன்னும் இன்னும் கூர்மைப்படுத்த ஆயத்தங்கள் செய்ய எத்தனிக்கின்றோம்.

இந்த மாத இதழில் இருந்து அதனது உள்ளடக்க மாற்றத்தை ஆழமாக இரசிகர்களின் புரிந்து கொள்வார்கள் என நம்புகின்றோம். தொடர்ந்தும் புதுப் புது அம்சங்களை மல்லிகை தனது உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு வெளிவரும் என மல்லிகையைக் கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலமாக ஆதரித்துச் சுவைத்து வரும் இலக்கிய நண்பர்களினதும் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகின்றோம்.”

ஜீவாவின் இந்தக் குறிப்பு எனக்கு உள்ளத்தில் ஆச்சரியத்தை உண்டாடிது. நவீன காலத்துக்கேற்ற மாற்றம் மல்லிகையில் இடம்பெறக் கூடாதென எண்ணுகின்றவனாக நான் இருக்கவில்லை. ஜீவாவிடம் எவ்வாறு இத்தகைய ஒரு மாற்றம் உருவானது என்றே வியப்புற்றேன். அதேசமயம் தெள்ளத் தெளிவாக ஒரு நிலைமையை விளங்கிக் கொண்டேன்.

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் உள்ளத்தினால் ஒருபோதும் முதுமை அடைவதில்லை. ஆனால் உடலின் முதுமையை யாராலும் தடுக்க இயலாது. உடல்நிலை இடங்கொடுக்காத இடத்து யாராலும் முன்னர் போல சுறுசுறுப்புடன் செயற்படுவதற்கு இயலாது. இந்தப் பொது விதிக்கு ஜீவா விதிவிலக்கல்ல என்பதனை விளங்கிக் கொண்டேன்.

மல்லிகை மேமன்கவியின் அனுசரணையுடன் வெளிவர ஆரம்பித்திருக்கின்றது என்பதனை நான் அறிந்து கொண்டேன். ஜீவாவின் முதுமை நிலைக்கு இப்படியான ஒரு உறுதுணை நிச்சயம் வேண்டியதாகவே இருந்தது. மல்லிகையில் மேலட்டையைத் திறந்தவுடனே மாற்றங்கள் கண்களுக்குத் தென்பட்டன. உள்ளேயும் மாற்றங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. செப்டெம்பர் மாத மல்லிகையைத் தொடர்ந்து ஒக்டோபர் 2012இல் வெளிவந்த மல்லிகையின் வெளித் தோற்றத்திலேயே ஒரு மாற்றம் இடம் பெற்றிருந்தது. கௌரவத்துக்குரிய ஒருவரின் உருவத்தை அட்டையில் தாங்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்த மல்லிகை நீள்வட்ட உருண்டை வடிவான மூன்று கற்களை ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி, மேலே 400 இலக் கத்தைப் பதித்து கலை இலக்கியப் பயணத்தின் ஒரு மைல்கல் என்ற அறிவித்தலுடன் வெளிவந்திருந்தது. மல்லிகையின் நானூறாவது இதழ் அது என்பதை எல்லோரும் புரிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், அந்தக் கற்கள் வீதியோரத்தில் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும் மைல்கற்கள் போல இல்லாதது மனதுக்கு நெருடலாகவே இருந்தது. நல்ல நோக்கத்துடன் வெளியிடப்பட்ட அட்டைப்படம். ஆனால் மனிதன் செய்யும் சில காரியங்கள் எதிர்பார்க்காத ஒரு நிமிர்த்தமாக அமைந்து விடுவதும் உண்டு. அந்த இதழுக்குப் பின்னர் ஒரேயொரு இதழ் உபாலி லீலாரட்னவின் அட்டைப்படத்துடன் நவம்பர் - டிசம்பர் 2012இல் வெளிவந்தது.

அடுத்து வரவேண்டியது ஜனவரி 2013ஆம் ஆண்டு மலர். ஆண்டு மலருக்குச் சிறுகதை ஒன்றினை அனுப்பி வைக்குமாறு நவம்பர் மாதமே தொலைபேசியில் ஜீவா எனக்கு தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், அதன் பின்னர் மல்லிகை வெளிவருவதாகத் தெரியவில்லை. மல்லிகைக் காரியாலயம் மூடப்பட்டு விட்டதாக அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தேன். அந்த நிலைமை மனதுக்கு மிகுந்த வேதனையைத் தருவதாக இருந்தது. மல்லிகையின் ஒவ்வொரு இதழும் 50ஆவது ஆண்டை நோக்கி என்ற அறிவித்தலை

மேலட்டையில், மல்லிகை என்ற எழுத்துக்கும் குறியீடுகளுக்கும் மேலே தாங்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. ஐம்பதாவது ஆண்டு மலர் ஜீவாவின் இலட்சிய உருவாக்கமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஐம்பதாவது ஆண்டு மலர் வரையாவது மல்லிகை தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்னும் ஆதங்கம் மல்லிகை வாசகர்களுக்கும் ஜீவாவின் அபிமானிகளுக்கும் உள்ளத்தில் ஏக்கமாகக் குடிகொண்டிருக்கின்றது. சிலர் மனவேதனையுடன் இன்றும் என்னிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஜீவாவுடனும் மல்லிகையுடனும் நெருக்கமாக கொழும்பில் இருக்கும் சிலருடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நான் பேசினேன். குறிப்பாக ஜீவாவின் மகன் திலீபனுடனும் இதுபற்றி உரையாடினேன்.

முதுமை என்பது தீர்க்க இயலாத நோய். இன்று 87 வயதினை அடைந்து விட்ட ஜீவா மகனின் ஆதரவில் மகனுடைய இல்லத்தில் வசதியாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார். ஜீவாவைச் சந்தித்துப் பேசுவதில் இன்றும் உள்ளத்தில் ஒரு வாஞ்சை எனக்கு உண்டு. நேரில்தான் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளும் வாய்ப்பு இல்லாத போதும், இடையிடையே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

கடந்த பெப்ரவரி மாதம் நான் கொழும்பு செல்ல வேண்டி இருந்தது. கொழும்பு கம்பன் கழகம் பெப்ரவரி 22 முதல் 25 வரை நான்கு நாட்கள் இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் மிகச் சிறப்பாகக் கம்பனுக்கு விழா எடுத்தார்கள். இறுதிநாள் விழாவில் இலக்கியத்துக்கான கௌரவ விருது தந்து என்னைக் கௌரவிப்பதற்காக அழைத்திருந்தார்கள். இறுதி இரண்டு தினங்களும் விழாவில் கலந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் எனது மூத்தமகன் ஆதவனைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு கொழும்பு சென்றிருந்தேன்.

இறுதிநாள் (25.02.2013) மாலை நேர நிகழ்விலேயே எனக்குரிய கௌரவ விருது வழங்கும் வைபவம் நடைபெற இருந்தது. இராமகிருஷ்ண மிஷன் விடுதியில் தங்கி இருந்த நானும் மகனும் விழாவுக்கு புறப்பட்டு மண்டபத்துக்குச் சென்ற சமயம் வதிரி ரவீந்திரன் எனது மாணவியான தனது மனைவி சிவராணியுடன் அங்கு வந்திருந்தார். விழா ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் எல்லோருமாக வெளியே சென்று தேநீர் பருகிவிட்டு திரும்பி

வரும் வேளையில், ஜீவா, மேமன்கவியின் துணையுடன் வந்து என்னைத் தேடிக்கொண்டு நின்றார். நான் வீதியைக் கடந்து வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு விரைந்து வந்து எனது கையைப் பற்றிக்கொண்டார். 'நான் உங்களைப் பார்த்துப் போவதற்காகவே வந்தேன்' என்று கூறினார். எனது பிள்ளைகளின் சுகத்தை வழமை போலக் கேட்டு விசாரித்தார்.

ஜீவாவைக் கண்டு நான் உள்ளே கலங்கிப் போனேன். "அண்ணாவோ! அண்ணாவோ! அரன் இருந்த மலை அசைத்த அண்ணாவோ!" என்ற கம்பனின் கவிதை வரி திடீரென எனக்கு நினைவுக்கு வந்து, உள்ளத்தை உறுத்தியது. அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் எனது நூல்கள் இரண்டினையும் ஜீவாவின் கையில் நான் கொடுத்தேன். "மாஸ்ரர் விழா முடியும் வரை என்னால் இருக்க முடியாது. உங்களுடைய கௌரவிப்பு முடிந்ததும் நான் புறப்பட்டு விடுவேன்" என்று அப்பொழுதே ஜீவா சொல்லி வைத்தார். பின்னர் சிறிது நேரம் இருவரும் மனம் விட்டு உரையாடினோம்.

கம்பன் கழக விழாக்களில் நேர ஒழுங்கும் நிகழ்ச்சி ஒழுங்கும் ஒருபோதும் மாறுவதில்லை. அது விழாவின் சிறப்புக்களில் ஒன்று. விழா தொடங்குவதற்கு ஆயத்தமாவது கண்டு இருவரும் பேசிக்கொண்டு மண்டபத்துக்குள்ளே போனோம். நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பித்த பின்னர் நிகழ்ச்சி நிரலில் என்றமில்லாதவாறு திடீர் மாற்றம் ஒன்றினை கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ் செய்திருப்பதனைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தேன். அந்தத் திடீர் மாற்றம் வேறெதுவுமல்ல. வாழ்த்துரை வழங்குமாறு ஜீவாவை அங்கு அழைத்தார்கள். ஜீவாவின் உடலில் தளர்ச்சி தெரிந்த போதும், குரலிலும் கருத்திலும் வழமையான ஜீவாவாகவே மேடையில் அளவான வாழ்த்துரை ஒன்றினை வழங்கினார்.

எனது கௌரவிப்பு முடிந்த பின்னர் ஜீவா என்னோடு நின்று படம் எடுத்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு மேமனுடன் அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்று விட்டார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க நாயகன் டொமினிக் ஜீவா. அவரைப் பேணிக் கௌரவித்துப் போற்ற வேண்டியது எல்லோருடைய கடமை ஆகும்.

-o-o-o-o-o-o-o-

மனசாடு பழகும் மல்லிகை ஜீவா



ஜீவாவுக்கென்றே குறிப்பாகச் சில இயல்புகள் உண்டு.
மேடைகளில் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினாலும், தனிப்பட்ட
வாழ்க்கையில் எதனையும் பெரிதாக
அலட்டிக்கொள்வதில்லை. மனதில் யாவற்றையும் வைத்துக்
கொண்டு தனது காரியங்களைத் தொடர்ந்து செய்து
கொண்டிருப்பார்.

-**ரெனியான்**



Head Office

No. 75, 1/1, Sri Sumanatissa Mv, Colombo -12.

Tel: 0094 11 4937336 Web: happydigital.lk E-mail: happyacc2002@gmail.com

250/= ISBN 978-955-7528-00-7



9 789557 528007 >